

Giới thiệu ĐỪNG KHÁCH SÁO, ANH YÊU EM

Anh cứ nghĩ cô là một người thích đóng kịch, cuối cùng nhận ra mình còn lảm kịch hơn.

Hiểu lắm người ta, muốn lấy thân đền tội, không biết người ta có lấy hay không.

Anh cứ nghĩ mình là anh hùng của cô, cuối cùng phát hiện ra bản thân mới là người cần được yêu thương.

Biết được chân tướng rồi, muốn giành thêm chút quyền lợi, không biết người ta có quan tâm hay không.

Thì ra chí khí của cô đầu bếp nhỏ chẳng hề thua kém nhân tài IT chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khách Sáo, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Mạnh Văn Phi giật mạnh nút thắt cà vạt, cởi áo vest ra, trong miệng thầm chửi một nghìn câu chửi thề, mặt trời nóng gắt trên đỉnh đầu, lửa giận trong lòng anh cháy hừng hực. Một lễ cưới yên lành lại bị phá thành ra thế này, đúng là chửi chục nghìn câu cũng không đủ biểu đạt hết tâm trạng mà.

Chạy theo hai con phố cũng không đuổi kịp, lát nữa về còn phải thu dọn tàn cuộc, nghĩ đến cả đám khách khứa còn đang đợi, Mạnh Văn Phi thật muốn mặt trời phơi chết mình luôn đi cho rồi.

Ven đường có một quán nhỏ, nhìn qua có vẻ giống một tiệm cà phê, trông rất yên tĩnh. Mạnh Văn Phi dừng bước, quay người đi về phía tiệm cà phê kia. Anh phải nghĩ một chút, tìm một nơi yên tĩnh để nghĩ xem phải thu dọn tàn cuộc thế nào.

Cửa tiệm không lớn, tổng cộng chỉ có năm chiếc bàn vuông nhỏ, quầy bar khá rộng, phía trước đặt một hàng ghế cao. Hai người trẻ tuổi trông như cặp tình nhân ngồi ở chiếc bàn vuông trong góc rồi râm cời nói, một cô gái đeo tạp dề có vẻ giống nhân viên phục vụ đứng sau quầy bar chuẩn bị thức uống, nghe thấy tiếng có người bước vào, cô chỉ ngược mắt lên nhìn qua, không lên tiếng.

Mạnh Văn Phi cũng không để ý chuyện nhân viên của tiệm không niềm nở, anh chỉ đến uống chút gì đó lạnh lạnh thôi. Anh ngồi xuống quầy bar, áo vest tiện tay vắt lên lưng ghế bên cạnh. Cô phục vụ đưa thực đơn thức uống và món ăn đến trước mặt anh, sau đó tiếp tục làm việc của mình.

Thực đơn thức uống và món ăn tổng cộng chỉ có hai trang giấy đơn, đúng là đơn giản thật. Mạnh Văn Phi mở thực đơn thức uống ra, vừa nhìn đã thấy năm chữ in đậm được đóng khung “Hương Vị Yêu Đơn Phương”, gặp ma thật rồi, anh vào phải nơi quỷ quái gì thế này, cà phê thì ghi là cà phê đi, nói bừa gì mà “hương vị yêu đơn phương”. Nhìn xuống bên dưới, các món trà, được phân loại là “Cảm Giác Yêu Thắm”.

Mạnh Văn Phi xoa xoa mặt, hôm nay đúng là đen đủi, muốn uống chút gì đó lạnh lạnh thôi cũng bị thực đơn trêu chọc.

Lúc này cô phục vụ đã đưa thức uống đi xong, quay trở lại, đứng trước mặt Mạnh Văn Phi.

Mạnh Văn Phi đóng thực đơn lại, nhúc nhích, không muốn xem nữa.

Cô phục vụ hỏi: “Dùng thức ăn hay nước uống?”

“Cho một ly bình tĩnh đi.” Mạnh Văn Phi cố ý, trong lòng còn đang hậm hực.

“Muốn bình tĩnh cỡ nào?” Cô phục vụ thản nhiên hỏi.

“...”

Có món này thật sao, lại còn chia cấp độ nữa?

Mạnh Văn Phi nhìn cô gái kia. Trông có vẻ rất trẻ, ngoài hai mươi? Da trắng đáng gầy, đôi mắt long lanh, rất xinh đẹp. Cô ung dung nhìn lại Mạnh Văn Phi, dường như việc anh có ý gây rắc rối không hề tạo áp lực cho cô.

Mạnh Văn Phi bị nhiễm sự bình tĩnh của cô, ngấm lại sự nóng nảy của mình rồi nói: “Bình tĩnh cỡ thường là được.”

Cô gái gật đầu, xoay người đi chuẩn bị thức uống.

Tốt lắm, cô gái này bình thản đến mức làm cho người khác thấy dễ chịu. Con giận của Mạnh Văn Phi không còn nữa, chỉ còn lại sự tò mò, cô ấy sẽ đưa món gì lên đây? Cô phục vụ trở lại rất nhanh, mang theo nửa ly đá viên và một chai nước khoáng, đặt trước mặt Mạnh Văn Phi: “Năm tệ.”

Mạnh Văn Phi nhìn chỗ đá viên và nước đó, không nhìn được mà bật cười. Anh không lên tiếng, mở chai nước khoáng, rót vào ly. Đá viên nhanh chóng bị nước làm ướt, trở nên trong suốt sạch sẽ, nhìn thôi cũng khiến con giận của người ta tan đi hơn nửa.

Mạnh Văn Phi uống một hơi hết hơn nửa ly, thoải mái hơn hẳn. Anh lại đổ nước vào ly, lúc này thấy ánh mắt của cô phục vụ đang nhìn chiếc áo vest anh vắt trên lưng ghế bên cạnh, trên túi áo còn cài bông hoa cưới.

Được rồi, Mạnh Văn Phi biết hôm nay đoàn xe cưới hai mươi tám chiếc huỳnh hoang chạy qua con phố này, bây giờ đáng ra là lúc tổ chức tiệc cưới, anh mặc sơ mi nghiêm chỉnh, vứt áo lễ phục qua một bên, còn yêu cầu một ly “bình tĩnh”, đúng là khơi gợi lên rất nhiều sự liên tưởng.

“Tôi không phải chú rể.” Mạnh Văn Phi nói.

Cô phục vụ gật đầu, không hỏi không nghe ngóng, dường như không có hứng thú nhiều chuyện gì cả.

Mạnh Văn Phi cũng không để tâm, loại chuyện rối rắm kỳ lạ này quả thật không cần phải giải thích với người lạ làm gì. Anh cúi đầu im lặng uống ly nước đá “bình tĩnh” của mình. Cô phục vụ cũng không để ý đến anh nữa, cô nhận được đơn đặt hàng bên ngoài, pha xong hai ly thức uống thì đóng gói đưa cho nhân viên giao hàng.

Mạnh Văn Phi thấy cô rảnh rồi, gọi cô đến tính tiền.

Cô phục vụ đi đến, Mạnh Văn Phi lục lọi túi quần, lại lục lọi túi áo khoác, lúng túng. Anh là phụ rể, trong túi chỉ có mỗi nhẫn cưới của chú rể mà thôi.

“Xin lỗi, tôi không mang theo ví tiền.” Mặt anh có chút nóng lên.

“Tiện chấp nhận thanh toán qua Alipay và Wechat.” Cô phục vụ vẫn rất bình thản.

“Không mang theo điện thoại.” Cô dâu bỏ trốn, chú rể phát điên, anh đưa điện thoại cho người khác để họ nhanh chóng thông báo cho cha mẹ của đôi tân nhân, kết quả không kịp ngăn cản, chú rể đang phát điên cũng chạy mất, anh đuổi theo suốt hai con phố nhưng vẫn không đuổi kịp, trùng to mắt nhìn cậu ta chặn một chiếc taxi rồi mất dạng.

Cô phục vụ không nói nữa, chỉ nhìn anh. Mạnh Văn Phi thở dài, anh cũng có ngày bị khoảng tiền lớn như năm tệ làm khó. “Ví tiền của tôi ở son trang Kỳ Lân cách chỗ này không xa, tôi quay về lấy, lát nữa quay lại trả tiền.”

Cô phục vụ suy ngẫm, vẫn nhìn anh. Mạnh Văn Phi thấy rất mất mặt, anh ăn mặc nghiêm chỉnh, ra dáng nhân tài, trông giống người sẽ tham món hời năm tệ lắm sao?

Mạnh Văn Phi tháo một khuy măng sét vàng ra, “Đặt cọc cái này ở đây, lát nữa tôi đem năm tệ đến đổi lại, như vậy cô an tâm rồi chứ.”

Cô phục vụ lui về sau một bước, lắc đầu nói: “Chỉ nợ năm tệ thì an tâm được, nợ một cái khuy măng sét không biết làm bằng gì thì không thể an tâm được nữa. Tôi sợ bị lừa.”

“...” Có lý lắm, không phản bác được. Mạnh Văn Phi cài lại khuy măng sét, “Bây giờ tôi về, lát nữa sẽ mang tiền đến.” Mạnh Văn Phi đã nuốt lời. Anh không thể trở về rồi mang tiền đến trả ngay được.

Khi anh về đến son trang Kỳ Lân, nơi đó ồn ào đến mức không thể chen vào lời nào.

Mẹ của chú rể Khương Tuấn vừa thấy anh một mình trở về, không nói câu nào đã ngã lăn ra ngất cho anh xem.

Cha của cô dâu Đào Hiểu Lộ lớn tiếng chất vấn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đám anh em phụ rể cũng kéo anh qua một bên, nhỏ giọng hỏi anh Đào Hiểu Lộ đào hôn là có ý gì? Có từng nói gì với anh hay không? Nói cách khác, chuyện này có liên quan đến Mạnh Văn Phi anh hay không?

Mạnh Văn Phi nghiêm mặt, không muốn nói chuyện. Anh và Khương Tuấn, Đào Hiểu Lộ là bạn từ tấm bé, lúc nhỏ là hàng xóm, lớn lên lại học cùng trường, quan hệ thân đến mức không thể thân hơn, “vướng mắc tình cảm” cũng nhắm nhĩ đến mức không thể nhắm nhĩ hơn.

Cả thế giới đều biết Khương Tuấn yêu Đào Hiểu Lộ, cả thế giới cũng đều biết Đào Hiểu Lộ yêu Mạnh Văn Phi. Nếu trước chữ “yêu” của Đào Hiểu Lộ có thêm một chữ “đã từng” thì an toàn rồi, nhưng hai chữ “đã từng” này sau khi xảy ra việc đào hôn hình như đã bị giảm ý đi ý nghĩa rồi, ai ai cũng nghi ngờ. Sự thật Mạnh Văn Phi anh từng từ chối Đào Hiểu Lộ hàng chục nghìn lần hiển nhiên cũng bị ném ra phía sau những sự thật khác.

Hai năm trước, Đào Hiểu Lộ dường như đã nguội lòng với Mạnh Văn Phi, kết thúc cuộc tình đơn phương với anh, đón nhận tình cảm của Khương Tuấn. Khương Tuấn vui mừng, Mạnh Văn Phi và những người khác cũng thờ phào nhẹ nhõm, nhưng ai ngờ được ngày vui của hai người Đào Hiểu Lộ lại đột nhiên bỏ trốn khỏi hôn lễ, chỉ để lại tờ giấy nói mình không đủ bình tĩnh, không tự tin, không chắc chắn sẽ làm được một người vợ tốt, hy vọng Khương Tuấn tha thứ cho mình.

Khương Tuấn không thể chấp nhận được, ăn năn gào thét nói tất cả là lỗi của cậu ta, trước hôn lễ cậu ta không nên nói bóng nói gió với Đào Hiểu Lộ, cô đã không buông bỏ được thì thôi, cậu ta lại còn kích thích cô. Cậu ta gào lên như thế, tất cả mọi người đều hướng mắt nhìn Mạnh Văn Phi.

Mạnh Văn Phi thật sự muốn đám cho Khương Tuấn bất tỉnh, kêu gào lung tung gì đó, Mạnh Văn Phi anh thiếu điều khắc lên trán năm chữ “kẻ oan nhất thiên hạ” nữa thôi, vào ngày thế này mà hai người không thể bình thường chút được hả?

Khương Tuấn không thể bình thường được, cậu ta mặc kệ tất cả khách khứa, không nói tiếng nào đã lao ra ngoài. Mạnh Văn Phi chỉ có thể đuổi theo, người thì không đuổi kịp, trở về còn phải gánh một thân tội lỗi.

Anh chàng đặt câu hỏi thấy vẻ mặt sa sầm của Mạnh Văn Phi thì không dám hỏi nữa, sờ sờ mũi chạy đi giúp thu dọn tàn cuộc. Nên đưa đi bệnh viện thì đưa đến bệnh viện, nên đưa về thành phố thì đưa về thành phố, tóm lại hôn lễ không còn nữa, mọi người đến từ đâu thì quay về đó thôi. Vì nơi này là khu nghỉ dưỡng ở ngoại ô, cách trung tâm thành phố khá xa, kế hoạch ban đầu của Khương Tuấn và Đào Hiểu Lộ là đãi tiệc ở sơn trang Kỳ Lâm, sau đó bà con bạn bè sẽ ở lại khu nghỉ dưỡng bên cạnh chơi ba ngày, bày ra cho lắm, thu dọn đúng là mệt chết được. Mạnh Văn Phi chạy tới chạy lui, sắp xếp cho các trường bối xong xuôi trước, đội xe cũng liên lạc đâu vào đó, đưa khách khứa ra về an toàn không sót một ai. Còn lễ cưới, công ty tổ chức hôn lễ, khu nghỉ dưỡng và hàng tá việc khác, cần thanh toán thì thanh toán, cần hủy bỏ thì hủy bỏ.

Giải quyết xong mọi việc đã sáu giờ, Mạnh Văn Phi đói cồn cào, ngồi xuống uống chút nước, vừa mở chai nước khoáng thì nhớ ra mình còn nợ năm tệ. Đám anh em phụ rề gọi anh cùng về thành phố ăn thịt nướng, Mạnh Văn Phi từ chối. Anh không muốn lại bị hỏi hai người kia kết hôn không thành có phải vì anh hay không nữa. Phiền chết đi được.

Mạnh Văn Phi quyết định đi trả tiền, sẵn tiện ngồi trong tiệm cà phê nhỏ ăn một bữa tối yên tĩnh không ai quấy rầy.

Thế nhưng đóng cửa mất rồi. Sớm vậy.

Mạnh Văn Phi ngồi trong xe, nhìn đồng hồ, rồi lại nhìn cửa tiệm nhỏ tắt đèn tối om, nghĩ thầm đen đủi thật. Trả tiền thôi mà cũng khó khăn, cũng không biết bao giờ mới quay lại lần nữa, nơi này thật sự xa xôi quá.

Lúc này điện thoại anh đổ chuông, cầm lên xem, là Khương Tuấn.

Lửa giận của Mạnh Văn Phi lập tức bốc lên cao ngút, nhận điện thoại.

“Anh Phi, em xin lỗi.” Giọng nói của Khương Tuấn không có chút tinh thần nào.

“Chú đang ở đâu?”

Khương Tuấn không trả lời, mà nói: “Em liên lạc được với Hiểu Lộ rồi. Cô ấy không sao, bình tĩnh lắm. Nhưng cô ấy không chịu nói cho em biết cô ấy đang ở đâu, chỉ nói xin lỗi em thôi.”

“Nói với tôi những thứ này có tác dụng gì, mau chóng lăn về đây giải quyết hậu quả đi, người lớn, bà con bạn bè của hai nhà, cô cậu phải cũng phải giải trình đảng hoàng chứ.”

“Vâng.” Giọng nói Khương Tuấn đượm vẻ mệt mỏi và buồn bã. “Em gọi điện thoại cho bố em rồi.”

“Vậy chú biết chuyện mẹ chú nằm viện rồi chứ?”

“Vâng.”

“Lấy lại tinh thần đi. Mẹ chú đang nằm viện, vợ chú thì ở tận chân trời, chú lo mà giải quyết chuyện trước mắt đi.”

“Cô ấy ở chỗ nào của chân trời vậy? Anh biết không?”

“Sao tôi biết được!” Mạnh Văn Phi điên tiết rồi.

Khương Tuấn cực kỳ ám ức: “Em chỉ nghĩ, có thể cô ấy sẽ nói cho anh biết.”

“Chú đi chết cho lẹ đi.”

“Xin lỗi, anh Phi.” Khương Tuấn biết vì tránh hiểu lầm nên xưa nay anh đều không chủ động liên lạc với Đào Hiểu Lộ, đối với cô ấy cũng là tránh được thì tránh, nhưng lúc này, tất cả bạn bè thân thiết của Đào Hiểu Lộ đều không biết cô ấy ở đâu, cậu ta chỉ có thể cầu cứu Mạnh Văn Phi mà thôi.

Mạnh Văn Phi cúp máy, cảm thấy bây giờ mình rất cần một ly “cực kỳ bình tĩnh”. Anh lại nhìn cửa tiệm nhỏ kia, hôm nay lúc đi vào không để ý tên tiệm là gì. Bây giờ nhìn lại, thấy bảng hiệu nhỏ trên bên hông tiệm, ở nơi khuất sáng, không thấy rõ được chữ viết trên đó.

Mạnh Văn Phi khởi động xe, rời khỏi nơi này. Anh quyết định tìm một nhà hàng ăn một bữa thịnh soạn, sau đó về nhà ngủ một giấc ngon lành. Khoảng thời gian này anh vừa phải tăng ca, vừa phải giúp hai người kia chuẩn bị hôn lễ, lâu rồi không được nghỉ ngơi đảng hoàng.

Không biết kiếp trước đã mắc nợ gì họ nữa.

Mạnh Văn Phi cảm thấy điều bất công nhất của ông trời với anh chính là không ban cho anh một cuộc tình thành công, để anh cưới được cô vợ mình yêu, thoát ly hoàn toàn khỏi mớ bòng bong này. Hừm, vợ anh còn phải là loại rất lợi hại, ai mà lấy cô gái khác ra để trêu ghẹo anh, hoặc có cô gái khác chấp mê bất ngộ mà đơn phương yêu anh, cô ấy sẽ xử lý họ sạch sẽ.

Xe của Mạnh Văn Phi đi xa rồi.

Ngon đèn đầu đường sáng lên, vừa khéo rọi lên bảng hiệu của cửa tiệm.

Tên tiệm có sáu chữ: Cuối Cùng Cũng Được Anh.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khách Sáo, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Sau ngày hôn lễ, Mạnh Văn Phi lao vào trạng thái tăng ca điên cuồng, mọi chuyện phàm trần đều vứt hết ra phía sau, chăm chỉ làm việc mới là lẽ phải. Cuộc sống như thế mới đáng để hưởng thụ chứ. Qua vài ngày, tâm trạng của Mạnh Văn Phi đã thoải mái hơn thì nhận được điện thoại của Khương Tuấn.

“Anh Phi, ngày mai có rảnh không, gặp nhau đi.”

“Anh không biết vợ chú đang ở đâu.” Mạnh Văn Phi nói thẳng.

“Anh Phi.” Khương Tuấn vội xin tha. “Em thật lòng xin lỗi mà.”

“Vây được, tôi gặp ở phòng luyện võ.”

“Anh Phi.” Khương Tuấn ở đầu dây bên kia xụ mặt, có nhiều lúc Mạnh Văn Phi còn khó dễ dành hơn cả Đào Hiểu Lộ.

Lúc nhỏ ba người là hàng xóm với nhau, cùng nhau lớn lên. Mạnh Văn Phi lớn hơn hai người họ một tuổi, vừa thông minh vừa ngầu. Cậu và Đào Hiểu Lộ đều thích chạy bám theo sau anh. Năm họ mười hai tuổi, gặp phải mấy tên côn đồ cấp ba. Đào Hiểu Lộ mặc váy liền thân, đáng yêu như một con búp bê vậy, bị đám côn đồ kia chặn lại. Khương Tuấn và Mạnh Văn Phi xông lên đều bị đánh cho một trận. Sau đó may mà có vài người lớn đi ngang, cứu ba người ra.

Từ đó Đào Hiểu Lộ rất sợ hãi, đi đâu cũng tìm hai người đi cùng. Cậu đương nhiên rất sẵn lòng. Nhưng Mạnh Văn Phi thì bắt đầu trở nên bận rộn. Anh đăng ký học Taekwondo, sau đó chuyển sang võ tổng hợp. Anh lẳng lặng biến mình trở nên mạnh mẽ hơn, cho đến bây giờ vẫn như người anh trai bảo vệ hai người họ. Anh học rất giỏi, lúc nhỏ thường dạy kèm cho họ, sau này ba người đều lên đại học, mỗi người đều có con đường tương lai của riêng mình.

Thật ra Khương Tuấn hiểu được vì sao Đào Hiểu Lộ lại yêu Mạnh Văn Phi, bản thân cậu cũng rất sùng bái anh. Khi cậu vừa bắt đầu nhìn ra được Đào Hiểu Lộ thích Mạnh Văn Phi, không dám tranh giành, đem tình cảm của mình giấu vào trong lòng, còn từng tức giận với việc Mạnh Văn Phi thể mà lại từ chối Đào Hiểu Lộ. Sao lại có người không thích Hiểu Lộ chứ, cô ấy xinh đẹp đáng yêu thế kia mà.

Vài năm sau, cuối cùng Khương Tuấn cũng xác định được Mạnh Văn Phi thật sự không hề có ý gì với Đào Hiểu Lộ, thế là lấy hết can đảm đề tỏ tình. Sau đó, cậu bị từ chối. Cậu không bỏ cuộc, bao nhiêu năm qua vẫn luôn kiên trì. Cậu và Hiểu Lộ đều cố chấp với tình cảm của mình, thường xuyên bị chúng bạn mắng chửi và trêu chọc. Mạnh Văn Phi lại càng bất mãn hơn, anh bảo vệ họ, cũng chê bai họ, người mắng chửi hăng nhất chính là anh.

“Em biết em và Hiểu Lộ xử lý sự việc không được chín chắn, gây thêm nhiều rắc rối cho anh. Chuyện hôn lễ là lỗi của bọn em, em đã nói chuyện với cô ấy rồi.”

“Thế nên bây giờ sự việc đã được giải quyết rồi?”

“Cũng xấp xỉ.” Câu trả lời của Khương Tuấn có chút miễn cưỡng, chuyện đào hôn lớn như thế, mất hết mặt mũi trước mặt bà con bạn bè hai họ, sao có thể xoa dịu nhanh thế được. Giữa cậu và Đào Hiểu Lộ có những vướng mắc khó lòng nói rõ trong tình cảm cần được gỡ bỏ.

“Anh Phi, em mời anh ăn bữa cơm rồi mình từ từ nói nha.”

Ý của “mình từ từ nói” chính là cậu thành tâm thành ý đến nghe mắng. Tư thế cậu được tha thứ của Khương Tuấn rất đạt chuẩn. Mạnh Văn Phi mím môi, đúng là mắng thôi cũng lười. Anh xem lại lịch làm việc, trưa và chiều ngày mai đều rảnh. “Được, ăn cơm, địa điểm anh chọn.”

“Được, được ạ.”

“Đừng dẫn Hiểu Lộ theo.”

“Tất nhiên, tất nhiên.”

Hôm sau, hai người gặp mặt. Mạnh Văn Phi lái xe chờ Khương Tuấn. Dọc đường anh ném nhãn cười cho cậu ta.

Khương Tuấn vội vàng đeo nhãn lên, định khi gặp Đào Hiểu Lộ sẽ nắm bắt mọi cơ hội để khoe ngón tay ra cho cô ấy xem.

Xe của Mạnh Văn Phi chạy thẳng về hướng sơn trang Kỳ Lân.

Khương Tuấn nhăn mặt, cho rằng Mạnh Văn Phi muốn dẫn cậu ta trở lại nơi xảy ra vụ việc đào hôn để dạy dỗ một phen, không ngờ xe chạy đến khu đất cách sơn trang Kỳ Lân hai con phố thì đã dừng lại.

Ven đường có một cửa tiệm giản dị.

Khương Tuấn nhìn tên cửa tiệm “Cuối Cùng Cũng Được Anh”, nghĩ thầm trong bụng, tên tiệm sến súa thật.

Mạnh Văn Phi dừng chân trước cửa tiệm nhìn lướt qua bảng hiệu, sau đó vỗ Khương Tuấn một cái rồi dẫn đầu đi vào.

Đang là giờ cơm, việc buôn bán trong cửa tiệm không thể gọi là tốt được, nhưng vẫn tốt hơn so với lần trước Mạnh Văn Phi ghé qua. Ba bàn đã có người ngồi, bên quầy bar cũng có người. Mạnh Văn Phi và Khương Tuấn ngồi vào trong góc, một cô phục vụ nhanh chóng đưa thực đơn thức uống và món ăn lên.

Mạnh Văn Phi nhìn, không phải cô gái lần trước, cô gái hôm nay trông trẻ hơn, buộc tóc đuôi ngựa, mặt tròn mắt to, chỉ khoảng mười tám, mười chín tuổi. Tiệm này chuyên tuyển cô gái trẻ làm phục vụ sao?

Khương Tuấn ở bên này đang xem thực đơn, vừa nhìn đã thấy hàng chữ “Hương Vị Yêu Đơn Phươg” được in đậm, đóng khung. Khương Tuấn đóng thực đơn lại, nhức mắt quá, chọn cái tên bậy bạ gì mà đau tim thế này.

Mạnh Văn Phi thấy vẻ mặt của cậu liền biết cậu ta đã thấy gì, anh nói: “Tiệm này thú vị lắm.”

Khương Tuấn gật đầu phụ họa: “Đúng vậy, đúng vậy.”

Anh Phi không hổ là thiên vương chiến tranh lạnh, âm thầm châm chọc mà mặt không đổi sắc, thật sự vô cùng tự nhiên.

Khương Tuấn nói: “Hay là chúng ta đổi sang tiệm khác đi, đến sơn trang Kỳ Lân. Tiệm này tuy là thú vị, nhưng giờ cơm mà buôn bán vẫn thế này, sợ là thức ăn không ngon lắm.”

Cô bé phục vụ đứng bên cạnh nghe thấy liền không vui: “Anh này, ở đây là ngoại ô, trước không gần thôn xóm sau không gần hàng quán, người qua lại ít thế này, buôn bán sao so với mấy cửa hàng trong thành phố cho được. Khu nghỉ dưỡng Kỳ Lân bên đó có quy mô lớn, mọi người đến đó để vui chơi nghỉ dưỡng, thức ăn cũng chỉ thế thôi. Tiệm chúng em muốn hình dáng có hình dáng, muốn hương vị có hương vị, có tiếng có tăm trong vùng này lắm đấy. Còn nữa, rau tiệm chúng em dùng đều là tự mình trồng, tôm cá cũng là loại tươi sống được nuôi trong bể, thịt cũng được mổ trong ngày của nhà cuối xóm, tươi mới thế này mấy thứ thực phẩm đông lạnh trong thành phố không sánh được đâu. Anh nhất định phải nếm thử, bảo đảm hài lòng.” Miệng lưỡi của cô bé rất trơn tru, nói một hơi không hề ngắt quãng.

Khương Tuấn sờ sờ mũi, bốc phét thế này làm người ta càng muốn bỏ đi.

Mạnh Văn Phi hỏi cô bé: “Ở đây còn một cô phục vụ nữa đâu rồi?”

“Phục vụ ạ?” Cô bé nghĩ nghĩ, chợt hiểu ra: “Anh tìm chị ấy hả?”

Mạnh Văn Phi gật đầu.

“Anh đợi chút nha.” Cô bé quay đầu đi về phía quầy bar, bước qua quầy đi vào phòng bếp, không thấy đâu nữa.

Khương Tuấn không biết Mạnh Văn Phi đang giờ trò gì, cậu nói: “Anh Phi, đổi chỗ khác đi, em mời anh ăn một chiều thịnh soạn.”

“Không đi.” Mạnh Văn Phi tranh thủ lên lớp cậu ta, “Chú và Hiểu Lộ làm sao vậy hả, bao giờ dừng phá phách thì anh đây cảm ơn hai người lắm rồi.”

Khương Tuấn im bật, nhất thời không biết trả lời thế nào, chột dạ cúi đầu xuống.

Mạnh Văn Phi lườm cậu ta một cái.

Khương Tuấn lí nhí nói: “Là tại em không tốt, Hiểu Lộ cảm thấy em không tin tưởng cô ấy. Em khiến cô ấy đau lòng.”

“Là cô ấy cảm thấy chú không tin tưởng, hay chú thật sự không tin tưởng?”

Khương Tuấn cũng không rõ, trước hôn lễ, cậu cảm thấy tâm trạng của mình hoàn toàn không có vấn đề gì, không ai hiểu rõ Đào Hiểu Lộ hơn cậu, không ai có thể thấu hiểu cô ấy hơn cậu được. Cô ấy vượt qua được tình cảm vô vọng với Mạnh Văn Phi, đón nhận cậu, cậu ta biết cô ấy thật lòng. Nhưng một đêm trước hôn lễ, ma xui quỷ khiến, cậu ta lại hỏi cô: “Em yêu anh Phi nhiều hơn, hay yêu anh nhiều hơn?”

Cậu nghĩ dùng giọng điệu vui đùa để nói, nhưng lời thốt ra lại không buồn cười chút nào.

Cuối cùng cô bỏ trốn mất rồi, khi gặp lại cô nói cho cậu biết, câu hỏi đó khiến cô rất tổn thương, sự không tin nhiệm của cậu khiến cô chạnh lòng. Chạnh lòng hơn nữa là cô cảm thấy mình không thể trả lời được câu hỏi này, cô chạnh lòng với chính mình, cảm thấy có lỗi với cậu.

Khương Tuấn phiền muộn vò đầu bứt tóc. Cậu không biết phải tìm ai để kể lể, ngoài Mạnh Văn Phi.

Tình huống này thật khô khan, nghiêm túc mà nói anh Phi cũng xem như là tình địch của cậu, mâu thuẫn giữa cậu và Hiểu Lộ là do anh Phi mà ra, nhưng cậu lại chỉ có thể tìm anh Phi để kể lể. Vì chỉ có anh Phi mới hiểu cậu, hiểu Hiểu Lộ, anh thật sự hiểu cho họ. Không giống những kẻ ngoài cuộc khác, chỉ xem náo nhiệt mà thôi.

Khương Tuấn kể lại sai lầm ngớ ngẩn của mình, quả nhiên Mạnh Văn Phi lộ ra vẻ mặt hận sát không thể rèn thành gang, muốn đá ngay cho cậu hai cái.

Lúc này bên quầy bar có động tĩnh, một cô gái bước ra từ phòng bếp, trên tay bưng một khay thức ăn, cô đặt khay xuống trước mặt vị khách ngồi trước quầy, sau đó nhìn về phía bàn của Mạnh Văn Phi rồi đi về phía họ.

“Hi.” Mạnh Văn Phi đòi sự chú ý của mình từ Khương Tuấn sang cô gái này.

Hôm nay cô vẫn ăn mặc như thế, vẻ mặt cũng không thay đổi. “Hôm đó thật ngại quá, sau khi tôi quay về bạn cả đồng việc, sáu giờ hơn mới quay lại thì chỗ cô đóng cửa mất rồi.”

Cô phục vụ gật đầu: “Đúng là chúng tôi đóng cửa sớm.”

Mạnh Văn Phi lấy ví tiền ra, đưa năm tệ cho cô: “Trả tiền trước. Sau đó cho người anh em này của tôi một ly bình tĩnh, lấy loại cực kỳ bình tĩnh.”

“Bình tĩnh” là cái quỷ gì vậy? Khương Tuấn hoang mang.

Cô phục vụ nhận tiền, nhìn Khương Tuấn vài cái. “Còn muốn dùng gì khác không?”

Mạnh Văn Phi suy nghĩ rồi nói: “Kẻ ngu ngốc đi hỏi người mình yêu, em yêu anh hay anh ta nhiều hơn, thì nên ăn gì?”

Cầm của Khương Tuấn như muốn rớt xuống, cách gọi món của tiệm này là vậy sao?

“Còn nữa, kẻ đáng thương bị cặp tình nhân rắc rối, quái đản, ương bướng hành hạ trong thời gian dài thì nên ăn gì?”

Khương Tuấn xụ mặt xuống, thiên vương chiến tranh lạnh thật sự không đủ để hình dung nữa, anh Phi rõ ràng là vua tức giận, còn là loại giận vòng vo.

“Không cần lo lắng về vấn đề thanh toán, cậu ta có tiền. Tiền mặt, thẻ ngân hàng, di động đều có. Cứ chọn món đắt vào.” Mạnh Văn Phi chẳng thèm nhìn Khương Tuấn lấy một cái.

“Chỗ chúng tôi chỉ có những món đơn giản.” Cô phục vụ nói.

“Anh ấy đang nói đùa với cô thôi.” Khương Tuấn vội giải vây.

Mạnh Văn Phi lườm cậu: “Ý của người ta là không có món nào quá đắt tiền.”

Hả? Khương Tuấn nhìn cô phục vụ.

Cô nhìn lại cậu, không giải thích, chỉ hỏi: “Ăn mì không?”

“Ăn.” Mạnh Văn Phi trả lời rất nhanh.

“Loại hải sản được không?”

“Được.”

“Có kiêng cử món nào không?”

“Không.”

Cô gái nhanh chóng trở vào phòng bếp.

“Thế rốt cuộc anh vừa gọi món gì vậy?” Khương Tuấn hỏi.

“Không biết, ai biết được sẽ đưa món gì lên.” Mạnh Văn Phi dừng dừng.

Khương Tuấn xụ mặt: “Anh Phi, chỗ này rốt cuộc là tiệm gì thế?”

“Tiệm ven đường.”

“Sao tìm được ra vậy?”

“Hôm nọ chú phát điên chạy ra đường, anh đuổi theo, trên đường về thì thấy.” Nhắc đến chuyện này Mạnh Văn Phi vẫn còn món nợ phải tính, “Làm phiền người anh em lần sau có chạy thì lấy theo chìa khóa xe, chạy ra bãi đỗ xe, ở đó có xe, chú lái xe mà đi, tôi đỡ phải đuổi theo, biết chứ? Mọi người đều đỡ vất vả.”

Khương Tuấn không phục: “Lúc nó em gấp quá mà, đầu óc đâu có nghĩ được nhiều như thế. Lúc anh đuổi theo em có nghĩ đến lái xe mà đuổi không? Không có chứ gì. Thế nên hành động của em cũng là bình thường.”

Mạnh Văn Phi trừng mắt nhìn cậu ta, còn già mồm nữa đúng không?

Lúc này cô bé phục vụ trẻ tuổi đi ra, bưng một chiếc khay, trên khay là một ly đầy đá viên, còn có một chai nước khoáng hiệu X. Cô bé cười hi hi, dường như thấy rất thú vị.

“Cực kỳ bình tĩnh đến rồi. Đây. Mười tệ.” Cô bé đặt ly đá viên, nước khoáng xuống, còn đi kèm một mảnh giấy và một cây viết.

“Đây là gì?” Khương Tuấn hỏi.

Cô bé chỉ mảnh giấy nói: “Chuyện phiền não liệt kê ở đây, nghĩ ra được đôi sách thì liệt kê ở cột kế bên, sau đó là hậu quả mà đôi sách sẽ mang đến. Tốt xấu đều viết rõ ra, như vậy vừa nhìn sẽ thông suốt ngay.”

Khương Tuấn ngơ ngác.

Mạnh Văn Phi không nhịn được bật cười thành tiếng.

Cô bé nhìn Khương Tuấn, lại nhìn Mạnh Văn Phi, không rời đi, như đang muốn hóng chuyện.

Mạnh Văn Phi nói: “Cho tôi một ly bình tĩnh thường.”

Cô bé nghiêng đầu, vui vẻ chạy vào phòng bếp, lớn tiếng nói: “A Tĩnh, A Tĩnh, bình tĩnh thường là cái gì vậy?” Giọng nói mất hút theo bóng dáng của cô phía sau màn cửa phòng bếp.

Một lát sau, Khương Tuấn nhìn nửa ly đá viên trước mặt Mạnh Văn Phi và ly đầy đá viên trước mặt mình, nói: “Tiệm gì thế này, có độc hay không đây?”^{8ws}

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khách Sáo, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Mạnh Văn Phi ung dung uống nước khoáng lạnh: “Nhãn hiệu chai nước của chú đắt hơn của anh, người ta định giá đâu có sai.”

Khương Tuấn ghen lời, cậu có nhắc đến chuyện này đâu? Rõ ràng cửa tiệm này rất kỳ lạ mà.

Mạnh Văn Phi gõ lên mảnh giấy đặt bên tay cậu: “Không viết một chút sao? Biết đâu giúp ích được cho chú thật.”

Khương Tuấn nhìn mảnh giấy, bất giác cười khổ. Cậu nhớ thời trung học lên hái hoa muốn tặng cho Hiểu Lộ, Hiểu Lộ lại hỏi cậu nên tặng quà gì cho anh Phi. Hoa của cậu không tặng đi được, cuối cùng cậu ngồi ngắt từng cánh hoa một. “Cô ấy thích anh Phi? Cô ấy không thích anh Phi...”

Sau này lên đại học cậu lại ngắt cánh hoa, câu hỏi đặt ra là “Cô ấy thích mình? Cô ấy không thích mình...”

Nếu tình yêu có thể liệt kê ra là tìm được cách giải quyết, vậy chắc không còn phiền não nữa rồi. Nếu có thể buông bỏ một cách dễ dàng, cậu và Hiểu Lộ cũng sẽ không dẫn vật nhiều năm như thế.

Khương Tuấn có ngoại hình rất đẹp, mẹ cậu thường tự khen: “Mẹ sinh giỏi quá mà, đặt tên cũng hay nữa, con trai mẹ người sao tên vậy.”

Từ tiểu học đến đại học, Khương Tuấn đều vững vàng chiếm giữ ngai vị nam khôi trường. Có một số cậu bé khi nhỏ rất đẹp, lớn lên liền khác hẳn. Khương Tuấn không như vậy, lớn rồi trút bỏ đi sự ngây ngô, ngược lại ngày càng thanh lịch đẹp trai.

Bản thân cậu cũng cảm thấy, so về ngoại hình, cậu hơn hẳn Mạnh Văn Phi một bậc. So học lực, tuy cậu không thể gọi là học bá nhưng cũng rất xuất sắc. Về sau công việc suôn sẻ, tiền đồ xán lạn. Tất cả các điều kiện thật sự xứng với danh hiệu người đàn ông chất lượng cao. Rất nhiều cô gái theo đuổi cậu, nhiều hơn Mạnh Văn Phi nhiều, nhưng người duy nhất cậu thích lại thích Mạnh Văn Phi.

Thế nên tình yêu làm gì có logic gì mà nói? Hoàn toàn không có cách để liệt kê.

“Giờ hai đứa định thế nào?”

Lần này Mạnh Văn Phi hỏi nghiêm túc. Khương Tuấn và Đào Hiểu Lộ đã đăng ký kết hôn rồi, cho dù tiệc cưới bị quây tan tành, những tháng ngày về sau vẫn phải tiếp tục sống.

“Em và Hiểu Lộ bàn bạc xong rồi, trước tiên sẽ mời người lớn hai bên ăn bữa cơm xin lỗi. Tiền mừng của mọi người sẽ trả lại hết, tiệc cưới không làm nữa. Sau đó em và Hiểu Lộ sẽ đi du lịch.” Khương Tuấn thở dài, “Bố mẹ cô ấy mắng cô ấy suốt, bạn bè cũng có nghị luận, áp lực của cô ấy chắc lớn lắm. Em muốn đưa cô ấy đi ra ngoài, thư giãn tâm tình, dù sao phép cưới cũng đã xin xong cả rồi.”

Mạnh Văn Phi uống một ngụm nước. Thằng nhóc này, vợ bỏ trốn trong ngày cưới, cậu ta không trách, lại còn đau lòng vì cô ấy bị trách mắng, đúng là yêu đến thế thâm quá.

“Anh Phi, anh nói xem, có khi nào Hiểu Lộ sẽ giống trống lui binh không?”

“Ý chú nói là ly hôn?”

Khương Tuấn không dám nhắc đến hai chữ kia, chỉ nhú mày nói: “Em sợ cô ấy có nút thắt trong lòng, bây giờ chẳng qua nể mặt em nên không nói ra.” “Con bé mà nể mặt cậu thì đã không bỏ trốn khỏi hôn lễ rồi, cả mặt mũi của bản thân nó cũng không cần nữa là.”

“Cô ấy nói khi đó bé tức quá, cảm thấy em hỏi thế kia, rồi sau về mặt lại thế nọ, chắc chắn em hỏi hận rồi. Sau này nếu có xảy ra chuyện gì, để mọi người trách em, chỉ bằng trách cô ấy.”

Mạnh Văn Phi thật sự bái phục hai người này, một đôi bệnh tâm thần. “Vậy chú còn lo lắng gì nữa? Trái tim con bé vẫn hướng về cậu mà.”

“Anh Phi, anh không hiểu đâu.” Vấn đề không phải là hướng về ai, mà là nếu Hiểu Lộ ở bên cậu không được hạnh phúc, cậu cũng chẳng vui về gì. Cậu đề ý đến hạnh phúc của cô ấy, lại mong hạnh phúc của cô ấy chỉ có thể là cậu. Cảm giác này, phải nói thế nào đây?

“Tôi đúng là không hiểu. Nếu vợ tôi mà dám bỏ trốn khỏi hôn lễ, tôi sẽ đánh gãy chân cô ấy.” Mạnh Văn Phi vừa dứt lời thì thấy cô phục vụ bưng hai bát mì đứng trước bàn của họ.

Cô nghe lời tuyên bố đầy bạo lực của anh, còn liếc nhìn anh vài lần, sau đó lần lượt đặt hai bát mì xuống trước mặt họ, cảm khay rồi đi.

Khương Tuấn nhìn bát mì, vài con tôm lớn, một quả trứng trà, còn một vài món đi kèm, cải bào, măng lát này nọ, nước canh có vẻ rất đậm đà, trông có vẻ rất khá.

Xem ra đây là một bát mì bình thường, Khương Tuấn yên tâm rồi. Cậu cầm đũa lên, thấy Mạnh Văn Phi đang nhìn chằm chằm bát mì, cậu lại thấy thấp thòm: “Sao vậy?”

Mạnh Văn Phi không lên tiếng.

Lúc này cô bé phục vụ mặt tròn lại mang một đĩa rau ra – tôm tít luộc.

Trên đĩa kèm theo nước chấm và rau luộc, trông cũng khá lắm.

Vị khách ở bên kia gọi tính tiền, cô phục vụ mặt tròn đi qua đó.

Mạnh Văn Phi nhìn chằm chằm đĩa tôm hỏi: “Cái gì đây?”

“Tôm tít.” Khương Tuấn đáp.

“Sao lại là tôm tít?”

“Đâu thể trách người ta, chính anh nói gì cũng được, mặc kệ giá cả, không kiêng cử.” Người đàn ông tốt Khương Tuấn giúp cửa tiệm nói một câu công bằng.

Mạnh Văn Phi còn đang nghĩ ngợi, Khương Tuấn không đợi được nữa, cậu đói rồi, cúi đầu ăn mì, tức tốc phát biểu ý kiến: “Ôi, mì này ngon đấy, anh Phi nếm thử đi, khá lắm, khá lắm.”

Sau đó không thèm nói nữa, cầm đầu ăn ngấu nghiến. Sợi mì mềm mà dai, nước canh đậm đà mà không mặn, măng thơm ngọt, trứng trà thấm vị, tôm cũng rất tươi.

“Chú ăn chậm thôi, mà chết đói hả?” Mạnh Văn Phi chê bai cậu. Bản thân cũng ăn vài miếng, mùi vị đúng là rất ngon. Nhưng những thứ này có ý nghĩa gì nhi? Không thú vị như “bình tĩnh”.

Khương Tuấn vừa ăn vừa mở thực đơn ra: “Em xem xem còn món gì khác không, gọi thêm một chút.” Lần này không sợ thực đơn nhứt mắt nữa.

Lúc này cô phục vụ bình thân từ phòng bếp đi ra, cô đến bàn của họ, đặt hai đĩa thức ăn xuống.

Một đĩa là món rau ngô. Bên trong đủ màu sắc, ớt chuông xanh, ớt chuông đỏ, đậu phộng, tôm khô, dưa chuột, tỏi.... trộn chung với nhau. Một đĩa là món nóng, măng tây rong biển xào thịt bằm. Măng tây dài được xếp bên dưới, thịt bằm và rong biển chất thành một đồng nhỏ phía trên, bên cạnh dùng ớt đỏ tía thành một đóa hoa nhỏ, trông rất giống một bức tranh.

Cô phục vụ nói: “Món ăn của các anh lên đủ cả rồi. Còn muốn dùng thêm gì nữa thì gọi tôi.”

“Đợi đã.” Mạnh Văn Phi thấy cô muốn đi thì vội ngăn lại: “Đây là gì?” Anh chỉ món rau ngô.

“Ngũ vị tạp trần.” Cô phục vụ không nhanh không chậm nói: “Ngọt, mặn, chua, cay, đắng. Món ăn phối hợp giữa giòn và mềm, ăn vào sẽ có nhiều lớp hương vị, hy vọng các anh sẽ thích.”

“Còn món này thì sao?”

“Về rán thêm chân.”

Mạnh Văn Phi nhướng chân mày.

Cô phục vụ nhìn về mặt của anh, kiên nhẫn nói: “Đôi tình nhân rắc rối, quái đản, ương bướng, người ngoài vẫn là dùng can thiệp quá nhiều thì tốt hơn. Chuyện tình cảm, ấm lạnh tự biết.”

Mạnh Văn Phi vui lên hẳn: “Thế nên người đáng thương kia không cần phải về rán thêm chân, nhắm mắt tham gia vào đúng không?”

Cô phục vụ không trả lời, có thể thấy bản thân cô ấy rất không muốn nhắm mắt tham gia vào.

Lúc này Mạnh Văn Phi chợt hiểu ra: “Thế ra tôi nên ‘tôm tít oi chúng ta đi’, đừng gây rối thêm nữa?”

Cô phục vụ bị giọng điệu của anh chọc cho khóe môi khẽ cong lên, cô hắng giọng, “Tôi không biết chuyện của các anh thế nào, nhưng com thì vẫn phải ăn, chúc ngon miệng.”

“Đợi đã, “ Mạnh Văn Phi lại gọi cô lại: “Cô là đầu bếp?”

“Đúng vậy.”

“Cô cũng là bà chủ?”

“Đúng.”

“Ồ.” Mạnh Văn Phi gật đầu.

Cô chủ đi rồi. Cô mặt tròn ở bên kia đang tính tiền cho một bàn khác gọi cô: “A Tĩnh...”

Mạnh Văn Phi nhìn tôm tít, nhớ đến nhãn dán “tôm tít oi chúng ta đi” ở trên mạng, lại nhớ đến một nhãn dán khác “tôi muốn yên tĩnh, đừng hỏi tôi yên tĩnh là à”, bất giác bật cười.

Mạnh Văn Phi cầm muống lên múc một muống “ngũ vị tạp trần” cho vào miệng.

Khương Tuấn vừa ngậm cứu thực đơn vừa nhìn anh: “Không phải anh không ăn ớt chuông sao.”

“Ném thử thôi.” Bên trong có giấm có đường, còn có nước sốt không biết là gì, rất tươi. Nhưng anh thật sự không thích ớt chuông. Đặt muống xuống, món này chỉ nhất đậu phộng để ăn.

Khương Tuấn ở bên này đã xem xong thực đơn: “Thực đơn món ăn của tiệm cô ấy bình thường hơn thức uống.” Cậu vẫy tay gọi phục vụ, cô bé mặt tròn đến, cậu gọi thêm một phần gà rán và một phần đậu hũ.

Mạnh Văn Phi nhắc Khương Tuấn: “Chú là heo chắt.”

“Gọi cho anh mà.” Khương Tuấn hiểu anh quá rồi, ớt chuông anh không ăn, tôm tít anh cũng không thích lột vỏ, thoáng cái đã thiếu mất hai món. “Hon nữa, trời sinh em có cơ địa tốt, ăn không mập. Đừng có ganh tỵ với em.”

Mạnh Văn Phi lười đáp lại cậu ta.

Khương Tuấn quả thật ăn không mập, chưa từng phải đau đầu vì vấn đề thân hình. Cậu cũng không thích tập thể dục như Mạnh Văn Phi. Mạnh Văn Phi không ngừng tập luyện môn võ tổng hợp hơn mười năm nay, là khách quen của phòng tập thể hình và phòng luyện võ. Làm một anh chàng IT, anh đúng là khác loài.

Hai người vừa ăn vừa trò chuyện, ngồi trong tiệm rất lâu. Cả một đĩa tôm tít đều do Khương Tuấn lột vỏ, cậu vừa lột xong Mạnh Văn Phi liền ăn. Mạnh Văn Phi ăn uống rất lười, những gì có vỏ thà không ăn chứ không thích lột vỏ. Khi có bạn gái đều do bạn gái lột vỏ giúp anh. Khương Tuấn thì khác, vì Đào Hiểu Lộ nên cậu đã luyện được bản lĩnh lột vỏ rất giỏi.

Cảnh hai chàng đẹp trai ngồi chung với nhau quá đẹp, một người lột vỏ một người ăn cũng rất tự nhiên, cô bé mặt tròn nhìn họ ăn thôi cũng cảm thấy thú vị, đứng bên quầy bar hỏi nhỏ: “À Tình, hai người này là một đôi hả?”

Lúc này tiệm đã không còn khách khác, Phương Tình cũng rảnh rồi, đang ngồi sau quầy nghỉ ngơi. Cô cũng nhìn hai người kia một cái, khóe miệng cong lên: “Chắc không phải đâu.”

Cô bé mặt tròn thở dài, thật đáng tiếc mà.

Khi thanh toán, Mạnh Văn Phi chợt nhớ ra, hỏi: “Còn bát mì thì sao, có ý gì?”

Cô chủ nghĩ ngợi một lúc, trả lời: “Nói vu vơ.”

Tôm, mì, trứng. (Cách phát âm của “tôm mì trứng” gần giống với “nói vu vơ” trong tiếng Trung.)

Mạnh Văn Phi mỉm cười.

Khương Tuấn ngẫm nghĩ, không nhịn được hỏi: “Vì sao?”

Cô chủ nhìn cậu nói: “Yêu bao nhiêu, bao sâu đậm, làm sao đo lường được? Dùng cái gì để đo lường? Chẳng phải toàn nói vu vơ thôi sao.”

“Thì sao? Luôn có người muốn hỏi đến cùng, phải làm sao?” Mạnh Văn Phi rất tò mò muốn biết câu trả lời của cô chủ.

Cô chủ hình như đang chần chừ.

Mạnh Văn Phi và Khương Tuấn đều đang đợi.

May mà cô chủ không cười tôm tít bỏ chạy, cô đáp: “Dùng thời gian để đo đi. Đo xem có thể yêu bao lâu.” Cô ngừng một lúc, lại tiếp, “Trong những người tôi quen biết, thời gian yêu dài nhất là 66 năm 10 tháng lẻ 11 ngày.”

Mạnh Văn Phi cười cười: “Qua hết hôm nay, là 66 năm 10 tháng 12 ngày rồi.”

Cô chủ lắc đầu: “Không đâu, thời gian được tính đến thời điểm sinh mệnh kết thúc.” Ngữ điệu của cô bình thản, mang theo chút dịu dàng, dường như kết thúc sinh mệnh không phải chuyện đau buồn. Có thể yêu đến khi chết đi, có lẽ cũng được xem là hạnh phúc.

Mạnh Văn Phi và Khương Tuấn đều im lặng.

Cuối cùng Khương Tuấn nói với cô chủ: “Cảm ơn cô.”

Cô chủ cười với cậu: “Đừng khách sáo. Hai vị đi thông thả.”

Mạnh Văn Phi và Khương Tuấn bước ra khỏi cửa tiệm.

Khương Tuấn nói: “Em phải dẫn Hiểu Lộ đến ăn, chắc chắn cô ấy sẽ thích chỗ này.”

Mạnh Văn Phi nói: “Cô ấy cười với chú.”

Trong tiệm, Tề Xảo Tâm gác cằm lên trên quầy bar, mắt lấp lánh: “Hai người đàn ông lớn xác ở đây đàm luận về tình yêu, thế mà không ghê tởm chút nào, nhất định là vì họ quá đẹp trai.”

Phương Tình bật cười, thu dọn bàn.

Đúng thật là vị khách rất đặc biệt. Người đặc biệt nhất mà cô từng gặp.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khách Sáo, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Vài ngày sau, Mạnh Văn Phi thấy dòng trạng thái mà Khương Tuấn đăng. Tên nhóc mặt dày này lại bắt đầu khoe khoang tình cảm rồi. Khủng hoảng đào

hôn cứ thế qua đi một cách nhanh chóng, cậu ta đúng là được Đào Hiểu Lộ tôi luyện rất kiên cường.

“Hôm nay bà xã tôi rất vui.” Dòng trạng thái của Khương Tuấn viết.

Đỉnh kèm chín tấm ảnh, coảnh Đào Hiểu Lộ đang hái rau ở một vườn rau nhỏ, có ảnh cô ôm một bó hoa tươi, có ảnh cô ngồi trước bàn ăn bật cười, còn có ảnh cô cười khó xử khi ăn món chuối rim đường...

Mạnh Văn Phi nhìn khung cảnh đó, đã hiểu, Khương Tuấn dẫn Đào Hiểu Lộ đến tiệm “Đội Được Anh” thật rồi.

Khương Tuấn còn viết bên dưới dòng trạng thái kia: Chuối rim đường là do đích thân tôi làm, cực kỳ thành công.

Vì quá trình yêu đương của Khương Tuấn và Đào Hiểu Lộ bấp bênh, ai ai cũng biết, chuyện đào hôn lại huyền ảo một trận quá mắt mặt, đã một thời gian Khương Tuấn không đăng gì trên trang cá nhân rồi, thế nên màn tình tứ lâu ngày mới xuất hiện này lập tức bùng nổ. Bên dưới nhanh chóng có hàng loạt bình luận, đủ lời trêu chọc, đủ lời mắng chửi.

Đào Hiểu Lộ cũng đăng một dòng trạng thái, cũng là loại khoe khoang tình cảm, nhưng có thêm quảng cáo cho cửa tiệm.

Xem ra dự đoán của Khương Tuấn không sai, Đào Hiểu Lộ rất thích cửa tiệm kia. Quảng cáo của cô tăng bốc cửa tiệm nhỏ thành tiệm thần, cô chủ chính là một tiên nữ, xinh đẹp, tay nghề giỏi, nói chuyện thú vị, EQ cực cao. Cách cửa tiệm một đoạn có vườn rau nhà trồng, có thể trải nghiệm niềm vui trồng trọt, còn trồng cả hoa nữa, đây là một nơi tốt thích hợp để tỏ tình. Cô chủ cũng rất dễ nói chuyện, bằng lòng cho bạn mượn phòng bếp, dạy bạn nấu ăn.

Đào Hiểu Lộ và Khương Tuấn có rất nhiều bạn chung, nên bình luận dưới dòng trạng thái này của cô cũng bùng nổ.

“Mẹ kiếp, hai người bớt lại chút đi. Lại còn giúp nhau bổ sung chi tiết tình cảm nữa chứ.”

“Hai người đủ rồi nha! Thanh mai trúc mã, thanh xuân vườn trường, ngược luyến khóc mưng tám chap, đến bây giờ tình yêu ngu ngơ ngọt ngào, muốn diễn hết một lượt tất cả mọi thể loại phim tình cảm hả?”

Bên dưới còn hàng tá những lời mắng chửi hoa mỹ khác.

Tất nhiên cũng có một chuỗi bình luận xin địa chỉ, tỏ ý muốn cùng đôi vợ chồng Khương Đào thi xem thức ăn cho chó (FA) của nhà nào nhiều hơn.

Lúc này Đào Hiểu Lộ mới biết mình quên mất địa chỉ, nhanh chóng bổ sung.

Sau khi thấy địa chỉ cụ thể thì những kẻ xin địa chỉ trên kia lập tức đổi giọng.

“Xa quá. Đi lại khó khăn.”

“Không có xe, không tiện lắm. Tàu điện ngầm và xe buýt không đến thẳng nơi đó được, xuống xe còn phải đi bộ thêm ba chặng nữa.”

“Xa thế cơ à, đến được đó lãng mạn cũng mệt chết hết rồi.”

Bla bla bla... Mạnh Văn Phi quét mắt nhìn qua một lượt, vẫn chưa thấy người nào tỏ ý muốn đi. Quả nhiên địa điểm nơi đó không được, dù thức ăn ngon cũng khó làm ăn.

Lúc này Khương Tuấn tìm Mạnh Văn Phi trên Wechat.

“Anh Phi, hôm nay em dẫn Hiểu Lộ đến Đội Được Anh.”

Mạnh Văn Phi trả lời cậu: “Thấy bài đăng của cậu rồi, hai người thiêu rụi nhà bếp của người ta rồi chứ gì?”

Khương Tuấn nhấn qua một chuỗi icon mặt cười.

“Em nói với cô chủ, Hiểu Lộ là vợ em, là người em muốn dùng thời gian để đo được 66 năm tình yêu.”

Mạnh Văn Phi bật cười, đánh chữ: “Ồn lạnh thật, cô ấy nghe xong không nôn hết ra à.”

“Cô ấy nghe xong rất vui, còn đòi tặng hoa cho bọn em nữa. Hoa cô ấy tự trồng đấy. Lúc đó trong tiệm không có khách, bọn em dứt khoát đi theo cô ấy ra khu vườn phía sau luôn. Em bao trọn tiệm, cô chủ bèn đồng ý. Đóng cửa tiệm, để bọn em hái rau, còn dạy em làm vài món ngọt đơn giản nữa. Hiểu Lộ cực kỳ vui.”

Mạnh Văn Phi gõ một đồng chữ, thấy phí sức quá, trực tiếp gọi điện thoại qua.

Khương Tuấn nói hôm nay đã ở trong tiệm suốt nửa ngày, nói rất nhiều chuyện với cô chủ. Hiểu Lộ cảm thấy rất có duyên với cô gái này, cô cũng kể câu chuyện của cửa tiệm. Người có cuộc tình 66 năm đó là bà ngoại cô. Tiệm này là nhà của ông bà ngoại cô.

Cái tên “Cuối Cùng Cũng Được Được Anh” là do bà ngoại đặt, hy vọng ông ngoại về đến nhà vừa nhìn sẽ thấy ngay câu này.

Lúc trẻ bà ngoại bán đồ ăn sáng để nuôi cả gia đình. Sau này xung quanh được xây dựng lại, đường được sửa sang, kinh tế gia đình gặp khó khăn, bà ngoại đã sửa nhà thành cửa tiệm, mong có thể kiếm thêm chút tiền. Cửa tiệm đó đã trải qua vài lần tu sửa, trang trí, vật dụng và nhiều thứ khác đều do cả gia đình tự tay làm. Bà ngoại là người cực kỳ lạc quan, là một bà lão rất đáng yêu.

Tóm lại hôm nay hai người thu hoạch được rất nhiều, cậu và Hiểu Lộ được khích lệ, có lòng tin vào tình cảm của nhau, cảm thấy tâm kết trong lòng đã được tháo gỡ. Ngày mai họ sẽ lên máy bay, nhất định sẽ có một kỳ trăng mật vui vẻ.

Mạnh Văn Phi nghe xong, nói: “Mấy chuyện truyền cảm hứng này nghe rồi thì thôi, thấy có thu hoạch cũng không sao, nhưng đừng xem là thật.”

“Cái gì? Anh Phi, anh đúng là lòng dạ sắt thép. Không thấy cảm động hả?”

Mạnh Văn Phi nói: “Chú nghĩ thử xem, thời đại đó theo quân đội sang bên kia bờ là năm nào, năm bốn mươi mấy đúng không, lúc đó chắc mẹ cô ấy đã ra đời rồi, nếu không làm sao có cô ấy được. Năm bốn mươi mấy bà ngoại sinh mẹ cô ấy, bây giờ là năm 2017, trông cô ấy cũng chỉ ngoài hai mươi, vậy thì khi cô ấy ra đời mẹ cô ấy đã năm mươi mấy sáu mươi.”

Khương Tuấn ngẩn ngơ, đếm ngón tay nhẩm tính, đúng ha.

“Mẹ kiếp, anh Phi, nào anh làm bằng gì vậy hả?”

“Bản thân chú ngu thôi.”

“Biết đâu người ta năm sau mười mới có con thật...” Nghe giọng điệu đến chính cậu cũng không quá dám tin. “Vậy thì tuổi già được con đi, không ngăn cản các người được khích lệ.”

Khương Tuấn ở đầu dây bên kia im lặng một lúc: “Bỏ đi, bỏ đi, bịa đặt thì bịa đặt, không sao. Em vẫn là không nên cho Hiểu Lộ biết, cô ấy thật sự rất cảm động đấy.”

Hai người nói thêm vài câu thì cúp máy.

Mạnh Văn Phi nhớ lại vẻ mặt nghiêm túc bình thản của cô gái kia, lắc đầu, thật ra đâu cần thêu dệt ra chuyện để lấy lòng khách làm gì.

Việc này nhanh chóng bị Mạnh Văn Phi ném ra khỏi đầu.

Chớp mắt sự kiện đào hôn đã trôi qua gần hai tháng, một hôm Mạnh Văn Phi lái xe tiễn khách ra sân bay, trên đường trở về đi ngang sơn trang Kỳ Lâm, anh chợt nhớ đến tiệm “Đội Được Anh”, nghĩ nghĩ có thể đến đó ăn chút đồ, món ăn của cô gái kia làm rất ngon.

Xoay bánh lái, chạy về phía cửa tiệm. Đến nơi thì giật mình.

Quanh cửa tiệm là một bãi hỗn độn, nhà cửa xung quanh toàn bộ đã bị san bằng. Cửa tiệm cũng bị phá dỡ hơn phân nửa. Bảng hiệu “Cuối Cùng Cũng Được Được Anh” dựa sát góc tường, đã gãy thành hai nửa.

Mạnh Văn Phi xuống xe, đảo một vòng quanh cửa tiệm, thấy bức tường bên hông có viết một chữ “dỡ” bằng vôi trắng rất lớn, vườn rau phía sau cửa tiệm cũng tan hoang, chẳng ra hình thù gì nữa.

“Anh Phi.” Có người gọi.

Mạnh Văn Phi quay đầu lại, là Trâu Lam, một người bạn quen trong lúc làm ăn. Cô ấy lập kế hoạch và biên đạo cho một công ty quay phim, chuyên làm các đoạn phim về mỹ thực. Lúc này cô ấy cùng một chàng trai trẻ đang đi từ cuối thôn về phía anh.

“Trùng hợp vậy, sao anh lại ở đây?”

Mạnh Văn Phi chỉ cửa tiệm: “Đi ngang qua, trước đây từng ăn cơm ở tiệm này, không ngờ giờ không còn nữa.”

“Đúng vậy.” Trâu Lam thở hắt hắt, xem ra vừa đi bộ không ít. “Bọn em cũng vì cửa tiệm này mà đến đây. Trên mạng có người bạn giới thiệu tiệm này, nghe có vẻ rất phù hợp với chủ đề “chuyện kể mỹ thực” của bên em, đến để xem thử, kết quả bị thu hồi đất dọn đi rồi. Bọn em vừa vào trong thôn hỏi thăm, chủ tiệm không ở trong thôn, cũng không nghe tin về tiệm mới.”

Mạnh Văn Phi hỏi: “Chuyện kể? Chuyện bà ngoại chờ đợi ông ngoại à?”

“Chính nó.” Trâu Lam gật đầu. “Anh Phi, anh cũng nghe qua rồi à?”

Mạnh Văn Phi lắc đầu: “Nghe kể sơ qua một lần, cụ thể ra sao thì không rõ.”

Trâu Lam thở dài: “Tiếc thật, cô gái đó thú vị lắm. Cửa tiệm không còn, không quay được nữa. Anh Phi, anh có nơi nào tốt để giới thiệu thì nói em biết một tiếng nha, nhiệm vụ của em bên này khá nặng nề đấy.”

Mạnh Văn Phi nhận lời, nhưng lại thấy chắc mình không giúp được gì đâu.

Đào mắt lại một tháng nữa trôi qua.

Đang kỳ nghỉ lễ Quốc Khánh, Mạnh Văn Phi không đi chơi xa, về nhà với bố mẹ, đi đánh banh với đám anh em, khi nào chán thì tăng ca xử lý chút công việc, ngày trôi qua rất nhanh. Ngày cuối cùng của kỳ nghỉ, anh quay lại phòng luyện võ, mọi người hi hi ha ha cười đùa với anh, nói lâu rồi không thấy anh đến, kỹ thuật thật lù lỏi. Luyện tập vài lượt, đầy mình mồ hôi, thư giãn gân cốt, rất sảng khoái. Đám người thân thiết nói lâu rồi không tụ tập, rủ nhau cùng đi ăn khuya.

Sáu người hai chiếc xe, đến một quán ăn cách đó không xa, bia lạnh thịt nướng tôm tươi, gọi đầy một bàn lớn. Quán ăn này buôn bán rất tốt, bàn nào cũng ngồi đầy người, khách hàng ồn ào uống rượu chơi tù tì, náo nhiệt vô cùng.

Mạnh Văn Phi ăn được một nửa thì thấy một dáng người quen mắt, anh ngẩn người, có chút bất ngờ. Nhưng dáng người kia nhanh chóng biến mất, chìm vào trong đám đông chen chúc trong quán.

Mạnh Văn Phi đang nghĩ chắc không phải cô đâu thì thấy dáng người đi về phía bàn anh. Cô bưng một chiếc khay, trên khay là món tôm bòn họ gọi. Cô đi qua ghé Mạnh Văn Phi ngồi, đặt tôm lên bàn của họ. Khi đứng thẳng dậy, cô đã thấy anh.

Về mặt cô cũng ngạc nhiên, sau đó gật đầu với anh: “Xin chào.”

Mạnh Văn Phi cũng gật đầu.

Phương Tình không nhiều lời, xoay người đi làm việc.

Mạnh Văn Phi bất giác đánh giá quán ăn này, phong cách hoàn toàn khác với cửa tiệm của cô, không giống của cô mở. Cửa tiệm của cô không còn nữa, cô đến đây làm công?

Từ sau khi gặp cô, Mạnh Văn Phi luôn không ngừng nhìn thấy cô. Tay chân cô rất nhanh nhẹn, đi từ bàn này sang bàn khác, lên món rất nhanh, có người gọi phục vụ cô cũng đáp lại rất nhanh, về mặt vẫn bình thản, không cười, nhưng cũng không nghiêm mặt, chính là cảm giác dịu và ung dung bình thản.

Bàn bên cạnh hình như cũng có người để ý đến Phương Tình, liên tục tìm cơ gọi cô đến. Lúc thì muốn khăn giấy, khi thì hỏi món này là gì, thấy dáng cô là vẫy tay gọi ngay.

Mạnh Văn Phi nghe bàn bên cạnh hỏi: “Em tên là gì thế?”

“Gọi là phục vụ được rồi.”

“Máy giờ em tan làm vậy?”

“Quán mở cửa đến hai giờ đêm.”

“Vậy sau hai giờ thì em rảnh rồi?”

“Thêm hai lon bia, tôi nhớ rõ, bây giờ sẽ đi lấy, các anh dùng thông thả.” Phương Tình đối đáp rất bình tĩnh, nhanh chóng xoay người đi mất.

Mấy người đàn ông bàn kia cười cợt: “Ái chà, cô ta có đồ mặt không?”

“Trắng nõn, đẹp thật đấy.”

“Còn rất mềm mại nữa.”

“Cậu xem tối nay có cơ được đồ không?”

“Cơ không?”

Sau đó cả đám người cùng bật cười.

Mạnh Văn Phi chán ghét nghiêng đầu qua nhìn họ một cái, cả đám uống đến mặt mày đỏ bừng, đầy vẻ thô bỉ.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khách Sáo, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Đám người kia không chú ý đến ánh mắt của Mạnh Văn Phi, chỉ mãi cười nói ồn ào.

Không lâu sau, Mạnh Văn Phi thấy Phương Tinh mang hai chai bia qua, cô đi đến bàn bên cạnh, ánh mắt dừng dừng đặt bia xuống, bật nắp, sau đó mang hai chai không rời đi.

Nhưng khi cô xoay người định đi, một người trong đám khách kia đột nhiên ra tay, vỗ lên mông cô một cái.

Mạnh Văn Phi nhú mày.

Phương Tinh sững sờ tại chỗ, tay cầm chai bia siết chặt, nhưng giây tiếp theo cô không làm gì cả, cất bước rời khỏi đó thật nhanh.

Sau đó Phương Tinh không đến đây nữa, thay vào đó là một phục vụ nam đến lên món thêm bia cho bàn của Mạnh Văn Phi và bàn bên cạnh. Mạnh Văn Phi khá yên tâm, xem ra cô gái kia không ngốc, đã đổi chỗ với đồng nghiệp rồi.

Nhưng quán này buôn bán quá tốt, số nhân viên phục vụ hiển nhiên không đủ. Bàn của Mạnh Văn Phi gọi thêm một phần thịt nướng mãi vẫn chưa thấy dọn lên, đã hỏi vài lần, cuối cùng Phương Tinh chạy bước nhỏ mang món ăn đến cho họ.

Cô vừa đến, bàn bên cạnh liền gây chuyện, lớn tiếng gọi “phục vụ”. Phương Tinh giả vờ không nghe thấy, cúi đầu thu dọn đĩa không trên bàn Mạnh Văn Phi. Bàn kia không nhận được nữa, vị khách ngồi gần nhất đột nhiên đứng dậy, đưa tay về phía cánh tay Phương Tinh.

Vừa chạm tay vào, cổ tay đã bị người khác tóm chặt.

Phương Tinh trừng mắt nhìn người khách kia, người khách lại trừng mắt nhìn người tóm lấy cổ tay anh ta, Mạnh Văn Phi.

“Buông ra.” Anh ta và Mạnh Văn Phi đồng thời lên tiếng.

Giây tiếp theo, Mạnh Văn Phi dùng sức, anh ta kêu lên “ai da” một tiếng, bị đau nên lập tức buông tay. Phương Tinh tức tốc lui về sau một bước, Mạnh Văn Phi hất tay, buộc vị khách kia phải lui lại.

Bàn bên cạnh xì xào một lúc rồi toàn bộ đứng lên, lớn tiếng mắng chửi.

Bàn của Mạnh Văn Phi cũng đứng lên, không hề yếu thế. Hai bên giương cung bạt kiếm, khiến toàn bộ khách trong quán đều giật mình nhìn qua.

Người bị siết đau cổ tay kia nhanh chóng quay lại bàn của mình, cơn đau này khiến anh ta tỉnh rượu hơn phân nửa rồi, anh ta để ý thấy người bên bàn Mạnh Văn Phi ai ai cũng vai u thịt bắp, có ba người còn mặt áo khoác thi đấu có in chữ gì đó, túi xách đặt trên ghế cũng theo hình võ quán nào đó.

Hai phục vụ nam chạy đến. Vị khách kia vội tìm bậc thang để xuống, lớn tiếng mắng: “Nổi điên gì đó, lại còn động tay động chân, gọi phục vụ lâu thế mà không nghe thấy, thêm hai chai bia nữa có được không? Còn làm ăn nữa không vậy?”

Phục vụ nam vội nói xin lỗi, đáp “có ngay đây, có ngay đây”.

Bàn của Mạnh Văn Phi và bàn kia đối mắt nhìn nhau, mọi người từ từ ngồi xuống.

“Cảm ơn.” Phương Tinh nói nhỏ với Mạnh Văn Phi.

“Đừng khách sáo.”

Phương Tinh gật đầu, bụng đĩa không rời đi. Lúc này, bàn bên cạnh bắt đầu chửi thề, không ngừng trừng mắt với bên này. Người của bàn Mạnh Văn Phi cũng không vừa, trừng mắt nhìn lại.

Bàn kia bắt đầu xắn tay áo lên, để lộ hình xăm trên cánh tay.

Người của võ quán cũng chửi thề, lớn tiếng châm chọc võ quán đối thủ vô dụng thế nào, lần trước mặt dày chạy đến khiêu chiến gì đó, kết quả bị đánh thành đầu heo. Vừa chửi vừa chê nóng, cởi áo khoác ra, để lộ áo thun tay ngắn bên trong. Trên người họ không có hình xăm, nhưng cơ bắp vạm vỡ bắt mắt hơn nhiều so với hình xăm. Tiếng mắng chửi của bên kia nhỏ dần, không dám qua gây hấn nữa.

Mấy người Mạnh Văn Phi ăn xong, đến lúc ra về. Nhưng bàn bên cạnh dường như không có ý định đi, vẫn ngồi đó rì rầm nói chuyện, ánh mắt vẫn thi thoảng đảo qua trên người Phương Tinh.

Mạnh Văn Phi thấy tình cảnh này, thật sự không yên tâm được, anh nói với đám bạn của võ quán một tiếng, nói mình quen biết cô phục vụ kia, anh đi hỏi xem cô có cần giúp đỡ hay không.

Những người kia tất nhiên không có ý kiến. Mạnh Văn Phi liền đi tìm Phương Tinh.

“A Tinh.” Anh nhớ lúc trước cô bé mặt tròn đã gọi cô như thế.

Phương Tinh quay đầu lại, hơi bất ngờ khi thấy anh đến.

“Bọn tôi phải về rồi, người ở bàn kia sợ là còn gây chuyện nữa. Cô định thế nào?”

Phuong Tĩnh hơi mím môi: “Lát nữa tôi sẽ về sớm.”

“Bây giờ về được không? Tôi có thể đưa cô về.”

Phuong Tĩnh liếc nhìn qua bàn kia, ngẫm nghĩ rồi nói Mạnh Văn Phi đợi cô.

Phuong Tĩnh đi vào phòng bếp, không lâu sau, cô đã cời bỏ đồng phục của quán ăn rồi trở ra nói với Mạnh Văn Phi mình sẽ ra từ cửa sau. Mạnh Văn Phi gạt đầu, quay lại chỗ ngồi, bạn bè ở võ quán đã thanh toán xong, họ trừng mắt nhìn bàn du côn kia rồi đi ra ngoài. Đám người kia không dám nhúc nhích, nhìn vào phía trong quán ăn nhưng không thấy được gì.

Mạnh Văn Phi ra đến ngoài thì nói lại tình hình cho bạn mình, anh phụ trách đưa Phuong Tĩnh về, bảo bạn mình đi trước. Mọi người vẫy tay tạm biệt anh nhưng cũng chưa đi, chỉ đứng đợi trước cửa quán. Mạnh Văn Phi đi về phía cửa sau, đón Phuong Tĩnh, đi theo hướng mà cô nói, vẫy tay chào mấy người bạn đang đứng trước cửa quán cách đó không xa. Họ thấy hai người Mạnh Văn Phi đi xa rồi, đám du côn kia cũng không ra gây rồi, lúc này mới rời đi.

“Cảm ơn.” Phuong Tĩnh kéo vạt áo, nói cảm ơn lần nữa.

“Sao lại ở chỗ này vậy?”

“Tiệm không còn nữa, ra làm công.” Phuong Tĩnh nghĩ nghĩ rồi trả lời đơn giản.

Mạnh Văn Phi không nhắc đến chuyện mình có đến tiệm, thấy nó đã bị tháo dỡ. Anh chỉ gạt đầu tỏ ý mình đã hiểu.

Hai người đi được một đoạn, Phuong Tĩnh ở cách đó không xa, đó là một căn chung cư nhỏ nơi đầu đường, thấy sắp đến nơi rồi, Mạnh Văn Phi lại hỏi: “Nhà thuê à? Hay sống chung với bố mẹ?” Phuong Tĩnh nghĩ ngợi, hình như hơi chần chừ, sau đó lắc đầu: “Bố mẹ tôi qua đời lâu rồi.”

Mạnh Văn Phi gạt mình, thôi được, cô gái an tĩnh này, thân thể của cô khá lắm. Trước kia nói với người ta bà ngoại một lòng si tình đến chết mới thôi, giờ thì lại bố mẹ mất sớm. Xác suất bị thảm thế này có bao lớn?

Mạnh Văn Phi chợt nhớ thời đại học họ có tham gia hoạt động công ích giúp đỡ người nghèo, các bạn học hợp sức với nhau tài trợ một cô gái nghèo ở nông thôn học đại học. Cô gái đó gửi thư cho họ, còn từng gặp mặt nữa. Bây giờ, cô gái kia sắc mặt nhợt nhạt, mắt ngân nước tỏ lòng cảm kích, nói cha mình bị bại liệt, mẹ và bà nội đều mắc bệnh gan không có tiền chữa trị, ông nội đã qua đời, còn có một người em trai cần phải chăm sóc, cô liều mạng mà học tập, thành tích xuất sắc nhưng tương lai vô vọng, nếu không nhờ những người tốt bụng như họ, có thể cô chỉ đành gả cho một người trong xóm lấy ít tiền sinh lễ rồi đi làm công. Cô nói mình khát vọng được đi học, mong có thể hoàn thành việc học để thay đổi số phận, thay đổi hoàn cảnh gia đình.

Nhưng hai năm sau, có người bắt gặp cô gái đó trang điểm sắc nét đi dạo phố với một chàng trai trẻ ở trung tâm mua sắm. Sau đó tra ra, cô gái ấy đúng là con của một gia đình nông thôn nghèo, nhưng cha không bại liệt, mẹ vẫn khỏe mạnh, sức khỏe của bà nội tuy không tốt nhưng cũng không mắc bệnh gan trầm trọng, chẳng qua gia đình trọng nam khinh nữ, không muốn cho cô ấy tiếp tục đi học. Thế là cô ấy xin trợ cấp cho người nghèo, vì muốn có được sự đồng tình và tài trợ, đã thêu dệt nên một câu chuyện giả dối. Sau khi nhận được tài trợ, hưởng thụ cuộc sống sinh viên lại lạc lối trong cuộc đua vật chất, muốn nhờ vào việc qua lại với người giàu có để thoát nghèo.

Việc này khiến cho đám bạn học rất phẫn nộ, Mạnh Văn Phi cũng không ngoại lệ. Anh nghĩ có khó khăn thì cứ nói ra, mọi người đều sẽ hiểu, giúp được sẽ giúp. Nhưng nếu đem đặt bịa chuyện dối gạt, lợi dụng lòng tốt của người khác, người khác thật sự không thể đồng tình được.

Mạnh Văn Phi nhìn Phuong Tĩnh, cô bước đi trong đêm tối, ánh trăng chiếu lên người cô, khiến cho làn da của cô càng trắng trẻo trong suốt, cô im lặng bước đi, không biết đang nghĩ gì. Mạnh Văn Phi nhanh chóng nghĩ thông suốt, cho dù là thật hay giả cũng không liên quan đến anh. Hai người họ chỉ là tình cờ gặp nhau, chắc sau này cũng không còn giao điểm nào nữa, nên thân thể của cô rốt cuộc ra sao, không ảnh hưởng gì đến anh.

Không lâu sau, hai người đã đến dưới một tòa nhà, Phuong Tĩnh dừng chân, chỉ chỉ: “Tôi ở ngay đây, hôm nay cảm ơn anh.”

“Đừng khách sáo.”

“Vậy tôi lên đây.”

“Được. Tạm biệt.”

Mạnh Văn Phi đi rồi. Phuong Tĩnh nhìn theo bóng lưng anh đến khi biến mất mới chậm chậm lên lầu.

Vừa mở cửa ra liền nghe tiếng giường cọt kẹt, còn có tiếng nam nữ thở gấp vang lên. Phuong Tĩnh sững sờ tại chỗ, còn chưa kịp làm gì đã nghe tiếng hét của người nữ: “Ai thế, ra ngoài trước đi, lát nữa hãy về.” Kề đó là tiếng thì thầm oán trách của người nam.

Phuong Tĩnh im lặng lui ra, đóng cửa lại.

Đây là căn hộ ông chủ quán ăn thuê cho phục vụ các cô, xem như là ký túc xá. Hai phòng ngủ một phòng khách, mỗi phòng ngủ nhét hai chiếc giường tầng cho 4 người ở, phòng khách cũng nhét đầy, rất chật chội. Cãi vã, đánh nhau, ném đồ đạc thi thoảng vẫn xảy ra. Trong ký túc xá có người có bạn trai, thường xuyên dẫn về, thậm chí có khi còn chen chúc nhau trên một chiếc giường ngủ qua đêm. Vấn đề này đã từng gây đến chỗ ông chủ, nhưng

nhân viên phục vụ quán ăn không dễ tuyển, ông chủ chỉ mắng rồi thôi, vấn đề vẫn không được giải quyết.

Phương Tinh xuống dưới nhà, đứng tựa vào tường, mượn Wifi của hộ nào đó sống dưới tầng một để lướt điện thoại.

Một lúc sau, một đồng nghiệp nữ về đến, thấy Phương Tinh đứng bên tường, lập tức hiểu ra chuyện gì, lên tiếng mắng: “Mẹ kiếp, cô ta lại thế nữa.”

Phương Tinh im lặng gật đầu, đang lướt xem tin tức tuyển dụng trong thành phố đăng trên mạng.

Sau kỳ nghỉ quốc khánh, công ty của Mạnh Văn Phi cũng tuyển người. Thời đại học Mạnh Văn Phi học chuyên ngành công nghệ thông tin, sau khi tốt nghiệp làm lập trình viên cho một công ty lớn vài năm, dần đầu hoành thành vài hạng mục, không ngừng thăng tiến, nhưng anh không vừa ý với chính sách quản lý và quan niệm về sản phẩm của công ty, dứt khoát tự mình ra lập nghiệp, thành lập “công ty trách nhiệm hữu hạn Kỹ Thuật Phi Dương”. Anh kết hợp với các nguồn lực bên giới thể hình, sáng tạo ra APP cộng đồng thể hình, đồng thời nhận thiết kế ứng dụng cho một số công ty khác. Trước mắt công ty có mười tám nhân viên, đa số là phát triển kỹ thuật, còn có một tổ lên kế hoạch sản phẩm.

Người mà công ty Mạnh Văn Phi đang cần tuyển không phải nhân tài cao siêu gì, ngược lại, họ cần chỉ một người chăm chỉ, nói trắng ra là một tạp vụ phụ trách quét dọn, nấu cơm.

Công ty của Mạnh Văn Phi là một nhà lớn được xây lại thành nhà hai tầng, mặt bằng rộng rãi, do một câu lạc bộ thể hình chuyển lại cho anh.

Mạnh Văn Phi sửa lại căn nhà rồi làm thành phòng làm việc. Tầng một là phòng họp, phòng tiếp khách, khu nghỉ ngơi, phòng bếp, còn có một khu tập thể dục, các đoạn phim hướng dẫn tập thể hình đều được quay tại đây. Tầng hai là khu vực làm việc, phòng trà nước, phòng máy... Toàn bộ tầng thượng được dùng làm sân bóng. Ý định ban đầu của Mạnh Văn Phi là để cho mọi người có nơi vận động sau giờ làm việc. Điều kiện rèn luyện của công ty tốt như vậy, nhưng nhân viên hết người này đến người khác đều là kẻ ồm ồm, không thích vận động.

Cuối cùng Mạnh Văn Phi đặt chạy bộ, nâng tạ làm chế độ thưởng phạt thành tích của nhân viên. Không khí làm việc trong công ty lập tức tích cực hẳn lên, ai ai cũng cố gắng, hung hăng tranh đua thành tích, không ai muốn bước lên máy chạy bộ. Mạnh Văn Phi đành phải từ bỏ. Khương Tuấn lại nói cả công ty đều rất bình thường, chỉ có người làm chủ bị bệnh thần kinh mà thôi.

Thật ra nhân viên của Mạnh Văn Phi rất thích công ty, ngoài đại ma vương thích vận động ra, môi trường làm việc và phúc lợi của công ty đều rất khá. Tầng ca có phí tầng ca, ngày nghỉ thoải mái, trong tủ lạnh chất đầy trái cây, đồ ăn vặt, thức uống. Công ty còn mời một di đến nấu cơm cho mọi người. Vì quán ăn ngon gần nơi này không nhiều, đặt giao hàng thì ít chọn lựa.

Theo cách nói của Mạnh Văn Phi thì ăn ngon ăn no thì làm việc mới có sức, tất nhiên còn phải tăng cường vận động.

Mọi người tự động bỏ qua về sau, nhưng chuyện ăn no ăn ngon thì ai mà không thích, chẳng qua đi tạp vụ giỏi lại khó mời, từ lúc công ty đi vào hoạt động đến nay đã thay mấy người, khó khăn lắm mới vừa ý một người, trước lễ quốc khánh lại thôi việc rồi, nói muốn chăm cháu cho con trai, không đi làm nữa.

Thế là sau lễ quốc khánh, mọi người tiếp tục những ngày gọi thức ăn bên ngoài, đồng thời ngược đầu trông ngóng đi đầu bếp mới giá đắt.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khách Sáo, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Hôm đó Liễu Nghị hí hửng xông vào phòng làm việc của Mạnh Văn Phi, nói vừa phỏng vấn được một...

Anh ta dừng lại, chần chừ một lúc mới nhả ra từ “người ứng tuyển” vô cùng thích hợp.

Mạnh Văn Phi nhìn anh ta: “Ý cậu là có đi nấu bếp thích hợp rồi.”

Liễu Nghị là cấp dưới làm chung với anh ở công ty cũ. Khi Mạnh Văn Phi từ chức ra lập nghiệp, anh ta cũng đi theo, hiện đang giữ chức trợ lý tổng giám đốc của công ty. Công ty nhỏ không có chức vụ nhân rồi, tài vụ kiêm hành chính, trợ lý tổng giám đốc kiêm luôn nhân sự, Liễu Nghị ngoài việc giúp Mạnh Văn Phi xử lý công việc ra, còn quản cả việc tuyển dụng.

Lúc này Liễu Nghị nghe Mạnh Văn Phi nói “đi nấu bếp” thì vội lắc đầu, cười hi hi đưa đơn xin việc qua: “Đây là một em gái, rất trẻ, mới 22 tuổi thôi.”

“Vậy thì gọi là em nấu bếp.” Mạnh Văn Phi nhận lấy đơn xin việc xem qua, không quan tâm là đi hay là em gái, miễn làm việc tốt là được.

Chữ viết trên đơn mềm mại ngay ngắn, rất đẹp. Mạnh Văn Phi hơi ngạc nhiên, bắt gặp nhìn thêm vài lượt.

Tên gọi Phương Tinh, trình độ trung học phổ thông. Ở chỗ kinh nghiệm làm việc viết: Vẫn luôn theo ngành ăn uống, có nhiều năm kinh nghiệm làm bếp chính.

Mới 22 tuổi mà dám tự xưng có nhiều năm kinh nghiệm làm bếp chính?

Liễu Nghị ở bên cạnh xoa xoa tay, rất mong đợi: “Anh Phi, anh xuống xem thử đi, không có vấn đề gì thì chọn luôn. Ngày mai cô ấy có thể đi làm ngay.”

Công ty tuyển người bất luận chức vụ cao hay thấp, lão đại đều phải xem qua, gật đầu mới được.

Mạnh Văn Phi đứng dậy, đi theo Liễu Nghị xuống tầng một.

Nhìn dáng vẻ hưng phấn của Liễu Nghị, Mạnh Văn Phi trêu anh ta: “Thế nào, một cô em đáng yêu hả?”

“Ôi, đúng là rất đẹp. Da trắng trẻo, mắt long lanh.” Đang đi, Liễu Nghị chợt hạ thấp giọng ra vẻ thần bí: “Cô ấy đáng thương lắm. Trước đây tự mình mở tiệm, nhưng trong nhà nợ người ta rất nhiều tiền, nên tiền mở tiệm kiếm được không đủ trả nợ. Bây giờ tiệm đóng cửa rồi, cô ấy đành phải ra ngoài tìm việc.”

Đang nói chuyện thì đã đến tầng một, Mạnh Văn Phi vừa nhìn đã thấy cô gái đang ngồi ngay ngắn trên ghế ở khu nghỉ ngơi cách đó không xa.

Kính ngạc.

Thì ra tên cô không phải A Tĩnh (静 – an tĩnh), mà là A Tĩnh (靖 – điềm đạm, bình tĩnh).

Phương Tĩnh.

Liễu Nghị vẫn đang tiếp tục luyện thuyết bên tai Mạnh Văn Phi: “Cô gái kiên cường biết mấy. Viết chữ cũng rất đẹp, miệng lưỡi lanh lợi, phản ứng mau lẹ, trông có vẻ rất siêng năng.”

Mạnh Văn Phi không có phản ứng gì với những điều này, anh chỉ đang nhớ đến lời Liễu Nghị: tự mình mở tiệm, trong nhà nợ rất nhiều tiền, tiệm đóng cửa, ra ngoài tìm việc làm.

Đúng là hay thật, kịch bản lại thay đổi rồi.

Bà ngoại si tình, cha mẹ mất sớm, bây giờ cả nhà nợ một khoảng lớn, cần cô làm lụng vất vả để trả nợ nữa? Cửa tiệm nhà cô rõ ràng là bị giải tỏa nên không còn, sao giờ lại thành ra vì trả nợ nên phải dẹp tiệm vậy?

Mạnh Văn Phi đứng lại, không rõ trong lòng mình là thất vọng hay phản cảm. Cô gái này gặp một người nói một kiểu, thích diễn kịch hả? Chút tán thưởng khi mới quen biết đã mất sạch sành sanh rồi.

Lúc này Phương Tĩnh cũng thấy Mạnh Văn Phi, cô đứng lên, vẻ mặt có chút vui mừng, cô cười với anh.

Nụ cười đó lọt vào trong mắt Mạnh Văn Phi, chứa đầy ý muốn lấy lòng.

Mạnh Văn Phi không chào Phương Tĩnh, quay người trở lên lầu, Lục Nghị không hiểu chuyện gì, vội đuổi theo.

“Tiếp tục tìm người đi, cô ấy không thích hợp.”

“Hả? Vì sao chứ?”

Mạnh Văn Phi dừng lại một chút rồi nói: “Trẻ quá, không ổn định.”

“Trẻ mới có sức làm mà. Em nói chuyện với cô ấy rồi, cô ấy đáng tin lắm” Liễu Nghị cố gắng tranh thủ giúp Phương Tĩnh.

“Đáng tin hay không trò chuyện không ra được, siêng năng hay không nhìn thôi không thấy được. Cứ thế đi, tiếp tục tìm người.” Giọng điệu của Mạnh Văn Phi rất kiên định, quay trở về phòng làm việc.

Liễu Nghị đứng yên tại chỗ gãi đầu, không ngờ được một người tạp vụ cũng bị lão đại bắt bỏ. Đáng tiếc thật, anh còn rất thích cô gái này nữa chứ.

Vài ngày sau, Khương Tuấn giới thiệu một công ty đầu tư khởi nghiệp cho Mạnh Văn Phi, gọi điện thoại đến tìm anh. Trước mắt nghiệp vụ của công ty Mạnh Văn Phi đã ổn định, nhưng muốn phát triển cần phải rót thêm vốn vào, thời gian gần đây anh đều đang lo chuyện này. Khương Tuấn nói chuyện công việc xong thì quay về chuyện riêng, cậu nói muốn nhân sinh nhật của Đào Hiểu Lộ tổ chức một bữa tiệc, mời bạn bè đến tụ tập, không cần nhiều người, khoảng chừng chục người thân quen thôi, muốn bù lại tiếc nuối khi hôn lễ tổ chức không thành.

“Đến lúc đó anh cũng đến nha. Nhất định phải đến đó, người đầu tiên em mời chính là anh đấy.”

“ Sinh nhật vợ chú còn hơn một tháng nữa mới đến.”

“Một tháng hơn qua nhanh lắm.” Khương Tuấn nói: “Tính ra thì, từ ngày hôn lễ của bọn em đến nay đã qua ba tháng, đúng là chỉ trong một cái chớp mắt. Nghĩ xem, nếu dùng thời gian để độ dài của tình yêu, nó lại dài thêm ba tháng rồi, có cảm giác thành tựu thật đấy. Đúng rồi, anh nói chúng ta đến Dự Được Anh tổ chức tiệc có được không, người không nhiều, chắc chỗ đó chứa được hết.”

“Chứa không nổi đâu, chỗ đó bị giải tỏa rồi, tiệm không còn nữa.”

“Hà? Chuyện xảy ra lúc nào vậy?”

Mạnh Văn Phi kể lại tình hình anh nhìn thấy khi đi ngang qua đó.

“Vậy cô chủ đâu, chắc mở tiệm mới rồi chứ.”

“Không có.”

“Sao anh biết?”

Mạnh Văn Phi lại kể chuyện sau đó gặp được Phương Tinh.”Anh nói là, cô ấy đang tìm việc, đúng lúc tìm đến công ty anh, nhưng anh từ chối người ta rồi?”

“Đúng vậy.”

Khương Tuấn hỏi rõ lí do từ chối, thờ dãi nói: “Yêu cầu về đạo đức của anh đối với cương vị tạp vụ cũng cao thật đấy.”

“Anh chỉ không muốn làm tình hình trong công ty trở nên phức tạp thôi. Tâm cơ quá nặng, dễ thông minh ngược lại bị thông minh hại. Nếu con người không thể đơn giản siêng năng mà làm việc, khi đến công ty lại quậy ra chuyện rắc rối gì đó lại khó giải quyết. Không biết thì thôi, nếu đã có khả năng này thì nên ngăn chặn ngay từ đầu.”

“Cũng phải.” Khương Tuấn tự biết đạo lí này.” Em chỉ thấy thật đáng tiếc. Còn rất thích cô bé này nữa.”

“Đúng là đáng tiếc.” Mạnh Văn Phi cũng có cùng cảm nhận.

Cúp điện thoại, Mạnh Văn Phi bắt giấc nghỉ về chuyện này. Anh nhớ đáng về bình tĩnh điềm đạm của Phương Tinh, còn có đôi mắt sáng trong của cô. Nhớ đến lời khuyên “ngũ vị tạp trần” và không cần “vẽ rắn thêm chân” của cô.

Thứ sáu, Mạnh Văn Phi hẹn bạn đến võ quán, tập võ xong anh mời mọi người đến quán ăn kia ăn khuya.

“Hay là đổi quán khác đi, ăn cá nướng. Không phải Văn Phi không thích ăn tôm à?” Một người bạn đề nghị.

Mạnh Văn Phi thân nhiên nói: “Tôi thích thịt nướng của quán đó.”

Vậy còn do dự gì nữa. Cả đám chạy đến quán tôm hùm.

Ngồi xuống gọi món, trùng hợp vẫn ngồi đúng chiếc bàn kia. Mạnh Văn Phi im lặng nhìn xung quanh, tìm bóng dáng của Phương Tinh. Nhưng mãi đến khi món ăn được dọn lên vẫn không thấy Phương Tinh. Có lẽ cô đã tìm được việc làm mới nên rời khỏi đây rồi. Mạnh Văn Phi nuốt miếng thịt nướng, thấy mùi vị không được ngon như lần trước.

Đang há lớn miệng nhét thịt vào thì một giọng nói quen thuộc vang lên bên cạnh: “Bia các anh gọi đây.”

Bốn chai bia được đặt xuống bàn, Mạnh Văn Phi suýt thì bị thịt nướng làm nghẹn.

Anh quay đầu nhìn qua, Phương Tinh hơi mỉm cười, gật đầu với anh: “Xin chào.” Sau đó quay người rời đi rất nhanh.

Khó khăn lắm Mạnh Văn Phi mới nuốt được miếng thịt xuống, vội uống một hớp coca lớn. Nhớ đến vẻ mặt khi nãy của Phương Tinh, hình như tâm trạng của cô không tệ, giống như tình cảnh lúng túng ở công ty anh chưa từng xảy ra qua vậy.

Mạnh Văn Phi có chút bức bối. Anh tiếp tục ăn thịt, còn chưa nghĩ ra phải làm gì, có lẽ nên tìm cô gái này nói chuyện xem sao, ít nhất phải xác minh lại câu chuyện của cô ấy một chút.

Sau đó Mạnh Văn Phi không ngừng lén quan sát Phương Tinh, anh thấy hình như cô quen biết với một khách nam ngồi trong góc.

Người khách kia rất trẻ, có vẻ chưa đến ba mươi, ăn mặc gọn gàng sạch sẽ, rất có tố chất, không giống du côn. Một mình anh ta ngồi một bàn nhỏ, tự uống bia ăn tôm. Phương Tinh đến bàn anh ta nãy lần, đưa khăn giấy, dọn đĩa trống, còn dừng lại nói chuyện vài câu nữa. Vị khách nam mỉm cười với cô, trông rất thân thiết, ánh mắt anh ta nhìn Phương Tinh sáng quắc, Mạnh Văn Phi không phán đoán được đó là ánh sáng gian manh hay âm áp. Phương Tinh quay lưng về phía Mạnh Văn Phi nên anh không thấy được vẻ mặt của cô.

Một lúc sau, anh ta đã ăn xong, thanh toán, rồi lại nói vài câu với Phương Tinh. Phương Tinh đi theo anh ta ra ngoài.

Mạnh Văn Phi có chút không an tâm, anh nói với đám bạn phải ra ngoài gọi một cuộc điện thoại, sau đó ra ngoài tìm Phương Tinh.

Vị khách kia và Phương Tinh đang đứng dựa vào góc tường ở cuối phố, Mạnh Văn Phi đảo một vòng mới tìm thấy họ. Anh cũng đi đến, nghe người nam kia nói: “Bây giờ trong tay còn có tiền không?”

“Còn, còn mà, yên tâm đi.” Phương Tinh đáp.

“Thật ra không cần nôn nóng thế đâu, nhà anh cũng không cần tiền gấp. Tiệm không còn nữa, em dùng khoảng tiền kia mở tiệm mới thì hay biết mấy.”

“Vậy làm sao được, năm đó nếu không có chú Tôn giúp đỡ, em và bà ngoại đã không chống đỡ được rồi. Bao nhiêu năm qua nhà anh vẫn luôn quan tâm đến em. Tiền trả hết càng sớm càng tốt, nhưng em không có bản lĩnh, mỗi tháng chỉ dư được một chút, đúng là sốt ruột thật. Giải tỏa có tiền đền bù, tuy tiệm của bà ngoại không còn nữa, nhưng có thể trả hết nợ, em nghĩ bà nhất định sẽ rất vui. Bây giờ em xem như có thể ăn nói với bố được rồi.”

“Đều qua hết rồi, những năm qua em cũng rất vất vả.”

“Không có đâu, chuyện nên làm thì phải làm thôi. Cảm ơn anh và chú Tôn đã quan tâm đến em. Yên tâm đi, em không thiếu tiền tiêu.”

“Điều kiện ở chỗ này không tốt chút nào, em dự định thế nào?”

“Chỉ là tạm thời thôi, em đang tìm việc mới rồi. Đợi khi ổn định, chắc chắn mỗi tháng em đều dư ra được chút đỉnh, số tiền còn lại mỗi tháng em trả một chút, kéo dài bao lâu nay, thật ngại quá.”

“Em nói như vậy, khách sáo quá rồi đấy.” Anh chàng kia đưa tay xoa đầu Phương Tinh, “Không vội đâu, biết chưa. Đừng gượng gạo, đừng ép buộc bản thân quá.”

“Không đâu, trong lòng em có chừng mực.”

Người kia dịu giọng nói: “Người nhà em đều không còn nữa, cứ xem bọn anh là người nhà. Ba anh còn nói, bảo em rảnh thì đến nhà chơi kìa.”

“Được. Phiền anh giúp em hỏi thăm chú Tôn.”

“Được.”

Phương Tinh nói: “Trong quán bận rộn, em phải trở vào rồi.”

“Được. Bao giờ tìm được chỗ làm mới, em nhớ gọi điện thoại cho anh.”

“Vâng.” Phương Tinh gật đầu.

Người nam kia lại xoa đầu Phương Tinh, cười cười, xoay người rời đi.

Mạnh Văn Phi nghe trộm xong, cảm thấy mặt mình hơi nóng.

Phương Tinh xoay người về quán, đi được hai bước thì thấy Mạnh Văn Phi.

Mạnh Văn Phi hắng giọng giải thích: “Tôi ra gọi điện thoại, đúng lúc nhìn thấy, sợ lại có người quấy rầy cô.”

Phương Tinh mỉm cười nói: “Cảm ơn anh. Anh Tôn là bạn, vẫn luôn giúp đỡ tôi.”

Mạnh Văn Phi tìm chuyện đề nói: “Đám người lần trước, còn đến không?”

“Có, nhưng tôi tránh đi rồi, không sao.”

Mạnh Văn Phi gật đầu, không biết còn có thể nói gì nữa.

Phương Tinh nói: “Tôi phải trở vào rồi.”

Mạnh Văn Phi lại gật đầu.

Phương Tinh cười với anh, chạy bước nhỏ vào trong quán.

Mạnh Văn Phi đứng thêm một lúc, gọi điện thoại cho Liễu Nghi.

“Dì nấu bếp kia vẫn chưa tuyển được đúng không?”

“Vẫn chưa. Lão đại à, khó tuyển thật đấy, hôm qua có một người đến, cái giọng kia em nghe không hiểu gì cả. Người hôm trước, dì ấy nói mình rán bánh rất ngon, rồi nói với em cả năm phút làm sao để pha bột, không cách nào nói chuyện được. Còn nữa, hôm nay cũng có một người, nhìn dơ dơ, không muốn ăn cơm dì ấy nấu đâu, cực kỳ nghi ngờ dì ấy có thể quét dọn công ty sạch sẽ hay không. À, còn nữa...”

“Được rồi, được rồi, cậu liên lạc với cô gái lần trước đi, cô tên là Phương Tinh ấy, xem cô ấy có bằng lòng đến làm hay không.”

“Ồ?”

“Cậu nói chuyện đàng hoàng với cô ấy, cố hết sức thuyết phục người ta.”

“Ờ?”

“Ờ gì mà ờ!” Mạnh Văn Phi bực đến phát cáu.

“Ồ.” Mất hai giây sau Liễu Nghị mới hiểu ra, “Aaa, được ạ, được ạ, lão đại anh minh, tốt quá đi. Chuyện này em nhất định sẽ làm tốt.”

Mạnh Văn Phi cúp máy, nghĩ thâm trong bụng, làm không tốt thì cậu đi nâng tạ cho tôi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khách Sáo, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Thứ hai, Mạnh Văn Phi đến công ty rất sớm, đầu tiên là mở máy kiểm tra email, giải quyết các công việc quan trọng trước, sau đó định gọi Liễu Nghị, hỏi anh ta xem chuyện của Phương Tĩnh thế nào rồi. Chưa đợi anh gọi, Liễu Nghị đã tự mình chạy vào.

“Anh Phi, cô gái lần trước, người tên Phương Tĩnh ấy, cô ấy không đến được rồi.”

Mạnh Văn Phi ngẩn người, trực giác cảm thấy là do thái độ lần trước của mình không tốt. “Vì sao?”

“Cô ấy nói cuối tuần vừa qua đã tìm được công việc mới rồi.”

Mạnh Văn Phi nhíu mày: “Việc này tôi nói với cậu từ thứ sáu rồi mà.”

Liễu Nghị không hiểu, vâng, nói vào thứ sáu, hơn mười giờ tối thứ sáu đó anh hai.

“Thế cậu liên lạc với cô ấy khi nào?”

“Mới vừa nãy, vừa đi làm em liên lạc ngay.”

“Sao cuối tuần cậu lại không liên lạc.”

Liễu Nghị sa sầm mặt, cuối tuần đầu có đi làm hả anh hai.

“Cậu đi hỏi cô ấy, bên kia là công ty gì, làm việc gì, tiền lương và điều kiện các thứ ra sao.”

Liễu Nghị: “...” Anh ta nhìn sắc mặt của Mạnh Văn Phi, rồi nói: “Em có cố tranh thủ chứ.”

Anh cuộc chạy bộ năm cây số, anh tuyệt đối mong cô gái kia đến làm hơn cả lão đại, anh cực kỳ muốn ăn com do cô ấy nấu, nên chớ nghĩ ngờ sự nhiệt tình và quyết tâm của anh. “Em hỏi cô ấy rồi, điều kiện của chúng ta không tệ, bảo cô ấy suy nghĩ thêm một chút. Rồi cô ấy nói đã suy nghĩ, tiền lương như nhau, nhưng quán bên kia bao chỗ ở.”

“Quán?” Thế là cô chỉ chuyển từ quán này sang quán khác thôi à? Mạnh Văn Phi nhíu mày: “Chúng ta một tuần nghỉ hai ngày.”

“Hình như cô ấy không quan tâm đến việc một tuần nghỉ hai ngày lắm, em thấy bao chỗ ở có sức hấp dẫn với cô ấy hơn.”

“Cậu chưa hỏi sao biết cô ấy không quan tâm.”

“Ồ.” Liễu Nghị rút cổ lại, trở về gọi điện thoại.

Mạnh Văn Phi gõ viết lên mặt bàn, kiên nhẫn chờ đợi.

Một lúc sau Liễu Nghị chạy lại: “Hỏi rồi, cô ấy nói rất xin lỗi, cô ấy rất thích công ty của chúng ta, nhưng được bao chỗ ở thì cô ấy có thể tiết kiệm không ít tiền, so ra thì cô ấy vẫn thấy bên kia thích hợp hơn.”

“Chúng ta cũng có thể bao chỗ ở.”

“Hả?” Liễu Nghị sững sốt. Có chuyện này sao? Sao anh ta không biết gì hết.

“Không phải tầng dưới vốn có một căn phòng để bảo vệ trực đêm ở lại sao, sau này chuyển sang dùng hệ thống an ninh nên bỏ trống, để chứa đồ linh

tin, dọn dẹp căn phòng đó là có thể ở được rồi.”

“Ồ?” Đúng ha. Liễu Nghị lúc này mới nhớ ra. Thì ra khi công ty vừa thành lập có thuê bảo vệ trực đêm, phải ở lại qua đêm, sau này so sánh thì phát hiện lắp đặt hệ thống an ninh dễ dàng quản lý hơn mời bảo vệ, chi phí cũng không chênh lệch bao nhiêu nên đã đổi. Tầng dưới đúng là có thể ở được.” Cậu đi nói với cô ấy, chúng ta cũng có thể bao chỗ ở.”

“Vâng, vâng.” Liễu Nghị lại đi ra.

Một lúc sau, Liễu Nghị trực tiếp mang điện thoại tiến vào, anh ta nói với đầu dây bên kia: “VẬY à, em đã nhận lời bên kia rồi... em đợi chút đã.” Anh ta ra hiệu bằng mắt với Mạnh Văn Phi, tay chỉ vào điện thoại, dùng khẩu hình nói với âm lượng cực nhỏ: “Ngang nhau rồi, nhưng cô ấy nói đã nhận lời bên kia.”

Mạnh Văn Phi viết lên giấy: “Tầng thượng của công ty chúng ta có thể trồng rau trồng hoa.” Anh nhớ tiếng vườn rau bị dẫm tan nát ở sau cửa tiệm của Phương Tinh.

Liễu Nghị trừng mắt nhìn hàng chữ kia, ngó ra! Trời đất, cái này mà cũng tính là đãi ngộ tốt hả. Ai thèm trồng rau chứ!

“À, là thế này.” Liễu Nghị cố sắp xếp lại câu chữ, không kịp nghĩ nhiều, anh ta nói với đầu dây bên kia: “Môi trường ở công ty chúng tôi tốt lắm, đủ loại máy móc thể dục có thể dùng, trên nóc có một sân thượng, có thể trồng hoa trồng rau, phơi nắng gì đó.” Anh ta vừa nói vừa đi ra ngoài, “Không khí trong công ty rất tốt, đồng nghiệp cũng rất thân thiện, đều là người trẻ cả mà. Ngoài ông chủ hơi nghiêm túc khó nói chuyện ra, nhưng không sao...”

Tiếng nói của Liễu Nghị bị cánh cửa kính vừa đóng lại ngăn mất.

Mạnh Văn Phi trừng mắt nhìn bóng lưng của anh ta, thế nào gọi là ông chủ nghiêm túc khó nói chuyện? Ông chủ anh ta là ai chứ!

Liễu Nghị ở bên ngoài đi qua đi lại nói mãi, Mạnh Văn Phi cứ trừng mắt nhìn mãi. Mãi một lúc sau, Liễu Nghị cuối cùng cũng cúp máy, quay người lại, tươi cười, hí hửng mở cửa ra nói: “Anh Phi, xong rồi, cô ấy đồng ý rồi!”

Nhìn việc này được giải quyết xong, có cảm giác thành tựu quá đi! Hồi hộp phiêu lưu như tập đoàn quốc tế mời về một nhân tài cấp cao có giá chục triệu vậy!

Mạnh Văn Phi ngoắc ngoắc ngón tay về phía anh ta.

Liễu Nghị nhìn sắc mặt của anh, ơ, lão đại không vui sao? Không phải khóc lóc kêu gào muốn mời cô gái kia đến làm à? Ừ thì anh ta nói quá, không có khóc lóc kêu gào, nhưng quyết tâm chắc chắn là có.

Liễu Nghị bước vào, đóng cửa lại.

Mạnh Văn Phi nghiêm mặt: “Cậu nói với cô ấy thế nào?”

“Thì theo mức lương ban đầu, nhấn mạnh với cô ấy là một tuần có hai ngày nghỉ, thêm chỗ ở, nói với cô ấy...”

Mạnh Văn Phi xua ray ngắt lời anh ta: “Nói phần ông chủ.”

“À.” Liễu Nghị hiểu rồi, liền nói: “Thì nói ông chủ tuy không dễ nói chuyện, nhưng đồng nghiệp đều rất thân thiện, hơn nữa việc tạp vụ ông chủ không quản đâu, bình thường cũng không gặp được mấy lần, chủ yếu tiếp xúc với bọn em thôi, bảo cô ấy không cần lo lắng. Em đã thuyết phục ông chủ rồi, không có vấn đề gì cả, bảo cô ấy cứ yên tâm đến làm là được.”

“VÌ sao cô ấy lại phải lo lắng?”

“Thì lần trước không phải anh từ chối cô ấy đó sao, em đã nói với cô ấy rồi, ông chủ cảm thấy cô trẻ quá, sợ là làm không ổn định, nên rất tiếc, tuy cá nhân em cảm thấy cô ấy rất thích hợp.” Mạnh Văn Phi bị cục tức nghẹn lại trước ngực, không phát tác được. Đâu có sai, người ta nói quả đúng là sự thật.

“Lần này lại liên lạc, em bèn nói mình đã thuyết phục được ông chủ, rồi nói những điều kiện kia đều là em tranh thủ giúp cô ấy, công ty bên này thật sự rất có thành ý. Sẽ không đổi ý nữa đâu.” Liễu Nghị nói xong, nhìn sắc mặt Mạnh Văn Phi, dè dặt hỏi: “Anh Phi, sẽ không đổi ý đó chứ?”

Mạnh Văn Phi không thèm trả lời anh ta, xua tay bảo anh ta ra ngoài.

Liễu Nghị hài lòng đi ra, anh ta chỉ hơi thở thối, tất nhiên lão đại sẽ không đổi ý, anh ta hiểu quá mà. Lão đại làm việc dứt khoát không dùng dằng, đã quyết định chính là quyết định rồi.

Mạnh Văn Phi thật muốn ôm ngực, anh nhìn chăm chăm vào máy tính, nghĩ không chừng Phương Tinh sẽ cho rằng anh là một tên tâm thần, nhân cách phân liệt. Trước mặt cô thì một kiểu, quay lưng đi lại là một kiểu khác. Nghiêm túc mà nói, sự thật đúng là vậy.

Mẹ nó chứ! Anh mới là người thích đóng kịch!

Lúc này nhóm chat của công ty bắt đầu trở nên sôi nổi, Liễu Nghị gửi tin nhắn: “Tin cực tốt!!! Ngày mai chúng ta sẽ có đồng nghiệp mới đến. Một em gái

đáng yêu, không khí trong lành, cơm ngon canh ngọt! Cuộc sống ngày càng tốt đẹp hơn rồi!”

Bên dưới lập tức có hàng tá người trả lời.

“Em gái đáng yêu là trọng điểm!”

“Không khí trong lành cái khi gì?”

“Cơm ngon canh ngọt là nghi điểm? Di nấu cơm đâu?”

Liều Nghi nói tiếp: “Người mới chính là em gái nấu cơm, món ăn còn chưa được nếm qua, sẽ nhanh chóng được biết tay nghề có tốt hay không ngay thôi mà.”

Mạnh Văn Phi lạnh lùng nhìn khung chat, nghĩ bụng, tôi nếm qua rồi, hừ.

“Em gái? Em gái trẻ tuổi?”

“Đi biết thành em gái rồi?”

Liều Nghi đắc ý: “Các anh em, mau cảm ơn tôi đi. Tổ chức thật ấm cúng mà!”

“Vậy các chị em phải làm sao?” Có một đồng nghiệp nữ phát biểu, “Chúng tôi yêu cầu anh đầu bếp đẹp trai.”

Công ty nam nhiều nữ ít, phát ngôn của cô gái kia nhanh chóng trôi đi mất.

“Nếu em gái xinh đẹp thì tôi không quan tâm đến mùi vị món ăn đâu. Cùng lắm tiếp tục gọi thức ăn ngoài.”

Bên dưới là hàng loạt phát ngôn phụ họa.

“Đúng, đúng, hoàn toàn chính xác.”

“Tôi cũng nghĩ thế.”

Đồng nghiệp nữ tiếp tục nói: “Đám người cảm thú các anh.”

“Chúng tôi mà là cảm thú, anh Phi chính là vua cảm thú. Cô mắng ông chủ, trừ lương.” Một đồng nghiệp nam đùa.

Mọi người tranh nhau đùa giỡn.

Mạnh Văn Phi không nhìn nổi nữa, gõ chữ vào khung chat: “Chúng cảm thú, vua cảm thú cảm thấy các bạn nhân rồi quá, những người này giờ từng lên tiếng đều ghi tên lại, hết giờ làm đừng có về, tập họp trước máy chạy bộ.”

Nhóm chat lập tức yên ắng.

Mạnh Văn Phi thấy thoải mái hơn rồi, một đám yếu ớt, còn muốn làm cảm thú? Hừ.

Sáng sớm hôm sau, Phương Tĩnh đến trình diện.

Liều Nghi và Đinh Linh phòng tài vụ cùng đón tiếp cô.

Căn phòng dưới tầng một đã được dọn sạch, giường và bàn ghế đều được bày xong, còn thiếu một tủ quần áo nhỏ. Liều Nghi nói với Phương Tĩnh rằng đã đặt xong rồi, hôm nay sẽ giao đến.

“Còn thiếu gì nữa em cứ nói. Đúng rồi, rèm cửa sổ cũ lắm rồi, phòng này đã lâu không có người ở, phải quét dọn lại lần nữa.”

“Không sao, em tự dọn dẹp là được.”

“Ừ, nhưng ban đêm chỉ một mình em ở trong này, em có sợ không?” Bây giờ Liều Nghi mới nghĩ đến vấn đề này, hơi sợ Phương Tĩnh không hài lòng.

Phương Tĩnh cười cười: “Em không sợ đâu, trước đây em cũng sống một mình.” Được một mình ở một phòng, có cửa sổ, ánh sáng tốt, Phương Tĩnh cảm thấy rất tốt.

“Về an toàn thì em không cần lo, trị an ở khu này cũng khá lắm. Đồn công an nằm ngay cuối phố. Trong nhà có hệ thống an ninh, ổ khóa mật mã, có người lên vào sẽ báo động. Công ty bảo an sẽ cử người qua ngay trong vòng ba phút. Phòng này của em cũng có ổ khóa riêng, có then cài bên trong. Nhưng phòng vệ sinh và phòng tắm không ở trong, điểm này có chút bất tiện.” Liều Nghi và Đinh Linh dẫn Phương Tĩnh đi một vòng, cho cô xem qua các cơ sở vật chất.

Vì công ty phải quay phim hướng dẫn tập thể dục, nên có giữ lại một phòng tắm, bây giờ vừa khéo có thể để cho Phương Tĩnh dùng.

“Đây là phòng bếp, đồ đạc có cả. Bàn dài ở khu nghỉ ngơi ngoài kia là để nhân viên ăn cơm. Mỗi ngày công ty phụ cấp bữa trưa cho nhân viên ba mươi tệ, em nấu cơm cứ căn cứ theo mức chi phí này mà làm. Hồi trước xem có bao nhiêu người muốn ăn, chiếu theo số lượng đó mà nấu. Người không ăn thì tiền phụ cấp sẽ được chuyển khoản cho họ. Ngoài việc nấu cơm, quét dọn khu vực làm việc ra, em còn phụ trách mua thức ăn, ngoài rau gạo dầu muối các thứ, còn có thức ăn vặt, nước uống, trái cây này nọ trong tủ lạnh, em thấy ít thì mua bù vào. Điều phiếu xin chi phí báo cho chị Đình trước, chị Đình duyệt số tiền rồi em hãy đi mua.”

Đình Linh bổ sung: “Quy trình tài vụ sau này chị sẽ nói kỹ hơn cho em biết.”

Phương Tinh gật đầu, có chút căng thẳng. Lần đầu tiên cô làm việc trong môi trường công ty thế này, mọi thứ đều xa lạ mà mới mẻ.

Đang nói, quay đầu lại thì thấy Mạnh Văn Phi đến.

Liễu Nghị vội nói: “Đây là ông chủ của chúng ta, bình thường mọi người đều gọi anh ấy là lão đại hoặc anh Phi, em cũng gọi như vậy là được.”

“Chào anh Phi.” Phương Tinh ngoan ngoãn nghe theo.

“Ừ, chào mừng cô.” Mạnh Văn Phi nói.

Liễu Nghị và Đình Linh nhìn nhau, hình như lão đại hơi câu nệ thì phải.

Mạnh Văn Phi vốn muốn nói riêng vài câu với Phương Tinh, nhưng thấy hai người này đứng bên cạnh ‘nhìn như hồ đỏi’, thôi vậy.

“Thiếu gì cứ nói, chỗ nào không hiểu thì hỏi, đừng căng thẳng.” Mạnh Văn Phi hòa nhã nói, trước đó đã hiểu lầm cô, hy vọng có cơ hội để bù đắp.

Phương Tinh gật đầu.

Mạnh Văn Phi ngẫm nghĩ, lại nhìn Liễu Nghị và Đình Linh một cái, nói: “Như vậy trước, sau này nói tiếp.” Anh gật đầu, quay đi.

“Anh Phi.” Phương Tinh đột nhiên gọi anh.

Mạnh Văn Phi dừng bước xoay người lại.

“Cảm ơn anh.” Phương Tinh cười với anh.

Mạnh Văn Phi chợt thấy nhẹ nhõm. “Đừng khách sáo.”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khách Sáo, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Hôm đó Phương Tinh đã chuyển hành lý đến, ở lại công ty.

Hôm nay không cần nấu cơm, cô vội dọn dẹp phòng ốc, tìm hiểu yêu cầu công việc, làm quen với tình hình công ty.

Giữa trưa Liễu Nghị, Đình Linh và vài đồng nghiệp khác dẫn Phương Tinh ra ngoài ăn.

Đang ăn, các đồng nghiệp nói đùa: “A Tinh này, bọn này yêu cầu không cao, đạt được mức độ như quán ăn này là được.”

Phương Tinh ăn rất chăm chú, mỗi một món ăn đều nếm rất kỹ càng, nghe xong bèn gật đầu: “Không thành vấn đề.”

Phương Tinh nói rất tự tin, khiến cho các đồng nghiệp rất mong đợi.

Sau khi ăn xong trở về công ty, Phương Tinh tranh thủ chưa đến thời gian làm việc buổi chiều, làm một bảng khảo sát đơn giản, chạy khắp công ty để trao đổi với các đồng nghiệp, thống kê số người sẽ ăn trưa vào ngày mai, sở thích ăn uống của mọi người, tình hình kiêng khem các thứ.

Trên dưới công ty tổng cộng có mười tám người, nhưng chỉ có tám người đăng ký bữa trưa. Phương Tinh khảo sát xong bèn tìm Đình Linh để xin duyệt việc mua nguyên liệu, vì đây là lần đầu tiên nên Đình Linh đã dẫn cô ra chợ.

Buổi chiều Mạnh Văn Phi không có mặt ở công ty, Phương Tinh lại ra ngoài, thế là phòng làm việc được dịp ồn ào một phen, mọi người sôi nổi bàn luận về cô đầu bếp nhỏ mới đến.

“Đúng là một cô em đáng yêu, tôi đặt com trưa mai rồi, không ngon cũng không sao.”

“Trắng trẻo xinh xắn, gọi em ấy là em nấu bếp tôi cũng không nổi.”

“Có bao nhiêu người đặt com thế, tôi cứ thấy đáng về của em ấy nhả nhận yếu ớt, làm được nhiều phần như thế không?”

“Vây rồi cuộc ngày mai có món gì vậy, trong tờ phiếu lúc trưa không có thực đơn cụ thể.”

“Nấu gì ăn nấy thôi, xưa nay chẳng thế còn gì. Trước đây đi Tiêu cũng chẳng ba món một canh, mỗi người một muỗng đó à.”

“Món đi Tiêu làm ăn ngon lắm, còn đủ nhiều, tôi nhớ đi ấy quá.”

“Ôi chao, tôi muốn ăn bánh bao. Gần nhà tôi có một tiệm bánh bao, sáng mai tôi mua thêm vài cái làm bữa trưa. Đến lúc đó xem món ăn của mấy người ra sao.”

Một đồng nghiệp không nhận được nữa: “Các anh em, chúng ta không phải công ty ăn hàng đó chứ?”

Lúc Mạnh Văn Phi về đến công ty đã hơn tám giờ tối. Hầu hết mọi người đều đã ra về, chỉ còn vài người đang tăng ca.

Thật ra Mạnh Văn Phi không cần phải trở về công ty, nhưng anh nhớ đây là ngày đầu tiên Phương Tinh đến làm, không biết cô sắp xếp thế nào rồi.

Sau khi về công ty, đầu tiên là dạo một vòng quanh tầng hai, nhìn xem còn những ai ở lại, sau đó trở về phòng làm việc của mình một chuyến, chẳng có việc gì để làm cả. Khi đi qua khu vực làm việc có người hỏi: “Lão đại để quên đồ à?”

Mạnh Văn Phi gật đầu, vẫy tay: “Về đây, các cậu cũng về sớm đi.”

Xuống đến tầng một, vòng qua khu nghỉ ngơi, vừa nhìn đã thấy Phương Tinh đang ngồi trên chiếc bàn dài cúi đầu viết gì đó, cô rất tập trung, không nhìn thấy anh đang đến. Điện thoại trên bàn vang lên, cô tắt chuông báo, đứng dậy đi vào phòng bếp. Mạnh Văn Phi đi theo phía sau cô, Phương Tinh đứng trong phòng bếp mở nắp nồi lên mới để ý thấy có người ở phía sau.

“Anh Phi.” Cô gật đầu chào hỏi.

“Đang nấu gì vậy?”

“Hấp ít bánh bao nhỏ.” Phương Tinh cầm đĩa và đũa gấp ban1hh bao ra, hỏi Mạnh Văn Phi: “Anh Phi có muốn ăn không?”

“Tôi ăn rồi. Vừa ăn com với khách hàng, quay về lấy ít đồ.” Mạnh Văn Phi cảm thấy không được tự nhiên lắm, cảm giác không có chuyện lại cố tìm chuyện để nói thật là lúng túng.

Phương Tinh gật đầu, gấp bánh bao ra xong lại nói: “Chị Đình nói ba bữa em đều có thể nấu ăn tại công ty.”

“Ừ, có thể.” Mạnh Văn Phi nhìn chỗ bánh bao kia, nhỏ nhắn, trắng trẻo, mập mạp, mềm mại, trông có vẻ rất ngon.

“Vây em ăn đây.” Phương Tinh thổi thổi bánh bao, há miệng cắn từng miếng nhỏ.

Mạnh Văn Phi mới nhớ ra: “Đã muộn thế này rồi, cô vẫn chưa ăn tối sao?”

“Hôm nay hơi nhiều việc lật vật phải làm.” Phương Tinh nuốt bánh bao xuống, vì đang ăn nên giọng có chút mềm mại.

“Đã quen chưa? Ở đây buổi tối chỉ có một mình cô ở, phải chú ý một chút. Trên lầu luôn có người tăng ca, một số người sẽ ở lại rất khuya. Hết giờ làm cô cứ khóa cửa tầng một lại là được. Không cần để ý đến họ.” Khu vực tầng một có một cửa an ninh riêng, cầu thang lên xuống tầng hai dẫn thẳng ra cửa chính, hai bên có thể không quay rầy đến nhau.

“Vâng, em biết rồi. Hôm nay chị Đình đã dạy em. Ổ khóa ở phòng em cũng được thay mới rồi.” Phương Tinh biết anh đang nghĩ gì, “Đừng lo, em không sợ đâu. Em sống một mình quen rồi. Lúc trước em ở ngay trên lầu của tiệm ăn, khu đó chẳng có bao nhiêu nhà cửa, lại còn ngay mặt tiền, cũng chẳng có hệ thống an ninh gì. Mỗi đêm về nhà chỉ có vài ngọn đèn đường rải rác, tối om, em cũng không sợ nữa là. Ở đây có nhiều người qua lại trên phố, đâu đâu cũng đèn đuốc sáng trưng, trong nhà thì chỗ này có khóa chỗ kia có cửa an ninh, các biện pháp an toàn nhiều và tốt lắm.”

Mỗi đêm về nhà? Mạnh Văn Phi không kìm được hỏi: “Lúc đó cô đóng cửa sớm thế kia, để làm gì vậy?”

“Đi làm thêm ạ.” Phương Tinh tiếp tục ăn bánh bao, “Buổi tối ở đó quá vắng vẻ, tiệm không buôn bán được gì, tiền kiếm được còn không bằng đi làm thêm bên ngoài.”

“Đi đâu làm thêm?”

“Một quán ăn. Cách nhà không xa lắm, chỉ tám trạm xe thôi. Quán đó bán thức ăn khuya, tối đến cần người.”

Bị bộ hai trạm, lại ngồi xe tám trạm, làm việc cả đêm, rồi lại quay về theo đường cũ.

Mạnh Văn Phi nghe xong rất chột dạ, nhớ đến sự hiềm lăm của mình về cô, anh hắng giọng nói: “À, thế này, hôm mà cô mới đến xin việc...”

Phuong Tinh nhìn anh, ánh mắt trong veo lấp lánh.

Mạnh Văn Phi có chút ngập ngừng, không biết nên giải thích thế nào.

Phuong Tinh thấy anh như vậy, liền nói: “Anh Phi, anh yên tâm đi, em sẽ cố gắng, không để anh phải khó xử đâu.”

“...” Mạnh Văn Phi hơi ngơ ngác. Anh khó xử? Giữa hai người họ phải chăng còn hiểu lầm nào khác? “Em biết mình còn trẻ, không có trình độ, không có kinh nghiệm làm việc, xin việc rất khó khăn. Anh là ông chủ, nên phải có trách nhiệm với công ty, phải suy nghĩ rất nhiều. Dù sao cũng không giống em tự mình mở tiệm, mình muốn làm sao thì làm. Công ty các anh tốt lắm, công việc tạp vụ như nấu cơm quét dọn này không có yêu cầu gì, người muốn đến làm chắc chắn rất đông, so đi sánh lại, chọn ra người tốt nhất, cũng là chuyện nên làm. Mua rau còn phải so sánh ba chỗ mới quyết, em hiểu mà.”

Mặt Mạnh Văn Phi thấy hơi nóng.

“Bà ngoại em từng nói, ai cũng có chỗ khó xử, chỗ đắn đo của mình, giúp được anh là nhân tình, không giúp được anh là đạo lý. Không có gì là lẽ hiển nhiên, không ai nợ ai cả. Anh đã cho em cơ hội, em rất cảm kích. Em cũng có sự đắn đo của mình, nên trước đó vì chỗ ở mà có ý định làm cho nhà khác, anh biết đấy, tự thuê nhà thật sự đắt lắm. Anh bằng lòng dành ra một căn phòng cho em ở, còn lo lắng cho sự an toàn của em, cảm ơn anh nhiều lắm.”

Mạnh Văn Phi nói không nên lời, vì che đậy sự chột dạ của mình, anh đưa tay lấy một cái bánh bao trong đĩa của Phuong Tinh bỏ vào miệng.

Phuong Tinh đẩy chiếc đĩa qua, dùng đũa gấp bánh bao ăn. Hai người mỗi người một cái, đến khi Mạnh Văn Phi phản ứng lại, bánh bao đã bị ăn sạch rồi. Anh ngược mắt lên, thấy Phuong Tinh đang nuốt cái bánh bao cuối cùng xuống, cười đến đôi mắt cong cong.

Mạnh Văn Phi nghĩ, bánh bao nhỏ Phuong Tinh làm ngon thật.

Hôm sau Mạnh Văn Phi vừa đặt chân đến công ty liền giật mình. Chỉ một đêm mà công ty đã trở nên sáng sủa hẳn rồi?

Anh quét mắt nhìn quanh khu vực làm việc, hình như vẫn như cũ, nhưng có cảm giác sạch sẽ thuận mắt hơn nhiều.

Liều Nghi thấy anh đứng đó nhìn, liền trượt ghế qua. “Anh Phi, có phải cảm thấy chỗ chúng ta trở nên đẹp hơn hẳn không?”

Không đợi Mạnh Văn Phi lên tiếng, anh ta đã nói tiếp: “Mọi người đều có phản ứng này, vừa đến đã kinh ngạc. Sau đó bắt đầu triển khai hoạt động 'mọi người đến tìm điểm khác biệt', xem thử chỗ nào đã thay đổi.”

Mạnh Văn Phi nhìn anh ta, nói nhiều như thế cũng không có hiệu quả, sao không nói thẳng vào trọng điểm đi?

“Tám kính ở cửa sổ sát đất đã được lau. Hai bóng đèn mờ mờ sắp hỏng đã được thay mới. Hai chậu cây xanh trước cửa sổ cũng được đổi vị trí. Đồng hồ linh tinh bên góc tường đã được dọn dẹp. Còn nữa, chỗ rác lộn xộn ở chỗ ngồi của mọi người đều đã được dọn. Có hai chiếc ghế trước đây bị hỏng vứt trong góc cũng được sửa, đặt ở chỗ cửa sổ sát đất, còn đem một bàn trà nhỏ không dùng đến từ tầng dưới lên đặt ở đó, ời, sắp đặt hay lắm. Trên bàn trà còn để chậu cây nhỏ. Chính là chậu cây trước đây vứt trên kệ bếp không ai lo đến ấy, được cất tía qua...”

Mạnh Văn Phi sững sờ, thế là anh mời về một nàng tiên ốc đấy à?

Liều Nghi vẫn còn đang nói, thì Phuong Tinh lên lầu. Cô khiêng một thùng nước, nhẹ nhàng đi đến trước máy uống nước, lấy bình không phía trên xuống, mở bao bì niêm phong của bình nước mới rồi lắp nó vào máy.

Liều Nghi thấy thế vội chạy qua: “Ồi trời, A Tinh à, mấy việc nặng nhọc này có thể gọi đám đàn ông bọn anh đến làm mà.”

Hai đồng nghiệp nam gần đó cũng chạy qua tò ý muốn giúp.

Nhưng Phuong Tinh mặt mày bình thản, lau loát thay xong bình nước rồi nói: “Không sao đâu, các anh cứ làm việc, em có sức mà, em có thể khiêng nửa con heo đấy.” Dứt lời xách bình nước không xuống lầu.

Mấy đồng nghiệp nam ngơ ngác đứng tại chỗ. Có thể khiêng nửa con heo? Có phải ý mà họ hiểu không? Cảnh tượng đó thật không dám tưởng tượng mà.

Rõ ràng đó là một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn đầy tiên khí mà!

Mạnh Văn Phi không thèm nhìn họ, một đám yếu ớt, lo mà tập tậ cho tốt đi.

Đến giờ ăn trưa, công ty lại được phen bùng nổ.

Mọi người sau khi nghe tin tình báo đầu tiên của Đinh Linh đã bắt đầu mong mỗi bữa trưa này từ sớm.

Hôm qua Đinh Linh nói A Tinh cô nương đi mua rau rất nghiêm túc. Rau nào tươi hay không tươi, cô chỉ nhìn một cái là biết ngay. Xuất xứ từ đâu, giá cả

thế nào, thịt này thịt kia là vị trí nào, có thể là món gì đều biết rất rõ. Hơn nữa khi tính tiền không cần đến máy tính, đầu óc nhanh nhạy cực. Nói vài câu với người bán thôi đã biết sạp này nhập hàng từ chợ đầu mối hay tự nuôi trồng, hay được công ty sản xuất chuyển đến các kiểu.

Đình Linh chỉ dẫn cô đến chợ, còn định giới thiệu sơ qua tình hình để cô làm quen, kết quả mới qua hai phút, Đình Linh đã trở thành phụ tá cho em A Tĩnh rồi.

Cho nên, người giỏi mua rau, chắc hẳn nấu ăn cũng không tệ đâu.

Đến giờ cơm, những ai đã đặt cơm tại công ty đều chạy xuống khu nghỉ ngơi ở tầng một. Đến nơi kinh ngạc, phần ăn đã được dọn xong, trước mỗi khay còn đề bảng tên, món ăn của mọi người đều đã được chia, mỗi người bốn món, hai mẩu hai chày, chủng loại có giống có khác. Nhưng ai hôm qua nói không ăn hành, trong thức ăn sẽ không có hành. Ai nói không ăn thịt mỡ, trong đĩa sẽ không có thịt ba rọi.

Món chính có cơm trắng, cơm rang trứng, bánh bao nhỏ, mẩu thau hấp đặt ở giữa cho mọi người tự chọn, còn có một nồi lớn canh nấm đông cô thịt viên nhìn rất hấp dẫn.

Phương Tĩnh ngồi trước chiếc bàn dài, mỉm cười bình thản: “Chúc mọi người dùng bữa vui vẻ, vấn đề khẩu vị em sẽ từ từ tìm hiểu rồi điều chỉnh sau. Muốn ăn món gì có thể đề xuất, nếu nằm trong phạm vi ngân sách của công ty, em sẽ cố gắng thỏa mãn yêu cầu của mọi người.”

Mẹ ơi! Tiên nữ hạ phàm!

Hạt cơm bóng bẩy, bánh bao mềm mềm, nhân thịt thơm phức, mẩu thau có độ đàn hồi vừa đủ.

Vì giành ăn bánh bao mà đánh nhau có tính là quá đáng không? Trước món ngon đoàn kết thân thiện gì đó đều là hư vô. Tám người đặt cơm ăn rất thỏa mãn, lần lượt chụp ảnh gửi vào nhóm chat của công ty, đăng lên Wechat, Weibo khoe khoang.

Người mang bánh bao đến làm bữa trưa kia nuốt bánh bao được hăm nóng bằng lò vi sóng, nhìn chăm chăm đám người đang phát điên kia. Được rồi, tôi thừa nhận bánh bao của mấy người cao hơn một cấp đã được chưa? Đừng có đem bánh bao của mấy người qua cho tôi xem nữa.

Các đồng nghiệp gọi thức ăn ngoài, ra ngoài ăn cũng không bình tĩnh nổi, mẹ nó chứ, bữa ăn của các người mà là tiêu chuẩn ba mươi tệ hả? Vượt ngân sách trăm trọng rồi đấy!

Khiếu nại! Phải khiếu nại! Phải đấu tranh với hiện tượng bất công này đến cùng!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khách Sáo, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Bữa cơm còn chưa ăn xong, Đình Linh đã lập xong một nhóm chat “Nhóm mỹ thực Kỹ thuật Phi Dương” trên Wechat, kéo hết tất cả những đồng nghiệp muốn đặt món vào, có cả Phương Tĩnh. Như vậy tiện trao đổi hơn.

Việc này có nhắc đến trong nhóm chat trên hệ thống của công ty, ngờ đâu ông chủ đại nhân nhảy lên: “Sao không có ai kéo tôi vào đó?”

Kẻ nào không thêm ông chủ vào nhóm đáng đánh chết, thế là ông chủ đại nhân lập tức được thêm vào.

Vừa vào đã thấy một cảnh tỏ tình quy mô lớn, nam có nữ có, ai cũng hào hứng tỏ tình, đối tượng được tỏ tình là Phương Tĩnh.

“A Tĩnh em ơi, anh yêu em! Ngày mai anh muốn anh ăn bánh bao nữa!”

“A Tĩnh em ơi, em còn độc thân không? Có cần bạn gái không? Loại tốt nghiệp đại học thích ăn ngon ấy.”

“A Tĩnh em ơi, bạn trai hiền lành tốt hơn bạn gái đấy, cũng là loại tốt nghiệp đại học thích ăn ngon.”

“A Tĩnh em ơi, em muốn xem anh là bạn trai thì anh là bạn trai, em muốn xem anh là bạn gái anh chính là bạn gái.”

“A Tĩnh em ơi...”

“A Tĩnh em ơi...”

Mạnh Văn Phi ngồi trong phòng làm việc trên tầng hai vừa ăn hộp cơm Phương Tĩnh đưa cho anh vừa nhìn màn hình.

Gà Cung Bảo mềm dẻo, thịt ba rọi thơm phức, rau xanh tươi ngon, măng trúc thơm ngọt. Canh nấm thịt viên rất tươi, mặn nhạt vừa đủ. Ừm, còn có bánh bao nhỏ mà anh thích. Ăn món ngon này rồi nhìn những lời tỏ tình và nhãn dán nhảy đầy màn hình của mọi người, tâm trạng này đúng thật là, phục.

Anh muốn mắng vài câu, vừa nhập mấy chữ “tiết tháo của mấy người” thì thấy trên màn hình bắt đầu nhảy ra những câu kiểu như “dùng thân báo đáp” này nọ. Mạnh Văn Phi khựng lại, im lặng xóa đi dòng chữ vừa nhập.

Còn nhắc tiết tháo gì với họ được nữa.

Đâu chỉ tiết tháo, còn IQ nữa.

Anh ở trên tầng hai nên phải nói chuyện qua tin nhắn thì thôi, mấy người trong nhóm chat ngồi dưới tầng một ăn com mà, có cần phải ngồi trước mặt nhau mà chơi Wechat thế không!

Mạnh Văn Phi hai ba bữa đã ăn xong com, mang hộp com và chén canh xuống lầu, quả nhiên tình hình bên dưới hệt như anh tưởng tượng: cả đám người ngồi trước bàn ăn, trước mặt là đĩa com trống trơn, trên tay cầm điện thoại, về mặt ai ai cũng rất phong phú, điên cuồng nói chuyện qua Wechat. Lúc kích động thì mở miệng mắng người vừa nói. Lúc này mới nhớ ra người ta đang ngồi ngay đối diện.

Một đám thần kinh!

Mạnh Văn Phi đi tìm Phương Tĩnh, thấy cô rồi. Cô cũng đang cầm điện thoại, nhìn chằm chằm màn hình mỉm cười, dường như tình cảnh này với cô mà nói rất thú vị.

Lần đầu tiên Mạnh Văn Phi nhìn thấy vẻ mặt này của Phương Tĩnh, anh nhớ lúc đầu Phương Tĩnh luôn điềm đạm chín chắn, rất ít nói, sau này gặp anh nhiều lần rồi mới nói nhiều hơn chút. Như bây giờ tốt lắm, còn trẻ mà, đúng là nên thả lỏng một chút. Mạnh Văn Phi đặt hộp com xuống chiếc bàn bên cạnh, im lặng trở về phòng làm việc. Đang giờ nghỉ trưa, cứ mặc cho họ đùa giỡn đi.

Trở lên lầu ngồi được một lúc lại không nhịn được mở nhóm chat lên xem, anh tìm được “A Tĩnh” trong danh sách thành viên trong nhóm, ảnh đại diện của cô là ảnh chụp cửa tiệm nhỏ ngày trước. Mạnh Văn Phi nhìn một lúc, ấn vào nút thêm bạn.

Một lát sau, Phương Tĩnh đã chấp nhận yêu cầu kết bạn của anh.

Mạnh Văn Phi đặt điện thoại xuống, bắt đầu làm việc.

Phương Tĩnh nhanh chóng có được chỗ đứng trong Kỹ thuật Phi Dương, tốc độ hòa nhập tập thể nhanh như thế, ngoài ông chủ ra chỉ có cô thôi.

Chỉ dùng một bữa com đã tạo dựng được tình bạn sâu đậm với các đồng nghiệp. Công ty từ trên xuống dưới đều là anh cô, chị cô.

Mất thêm một tuần, cô đã có người hâm mộ của mình.

Theo cách nói của người trong nhóm chat, một bữa com ngon chẳng là gì, bữa nào com cũng ngon mới lợi hại, món ăn một tuần không lặp lại mà vẫn ngon như thế thì gọi là thiên tài.

“Nhóm mỹ thực Kỹ thuật Phi Dương” đã được đổi tên thành “Hậu cung của cô đầu bếp” từ lâu.

Hôm đổi tên mọi người lại ngồi đối diện nhau dùng Wechat hăng hái tám chuyện, chọn được cái tên này ai nấy đều thích thú.

“Tên này hay, cảm nhận được sự yêu chiều của thần bếp rồi.”

“VẬY các chị em chôn hậu cung, quyết một trận cao thấp đi.”

“VẬY gì mà vậy, không muốn tiến cung thì nói sớm đi, ném vào lãnh cung.”

“Lãnh cung cũng nằm trong hậu cung mà.”

“Tôi thấy trong lãnh cung chỉ có mỗi lão đại.” Phía sau là một loại nhần dẫn cười đắc ý.

Cũng đúng, trong nhóm này nói chuyện ít nhất chính là ông chủ đại nhân, không đặt món không khen cô đầu bếp không thảo luận về món ngon, ngoài việc lâu lâu cần nhắc vài câu ra thì gần như không có cảm giác tồn tại. Người ít nói thứ hai chính là đầu bếp đại nhân, nhưng đầu bếp đại nhân là báu vật của nhóm, lạnh lùng hơn nữa mọi người vẫn thấy đáng yêu.

Cô đầu bếp vừa lạnh lùng vừa đáng yêu sau hai tuần vào làm việc tại Phi Dương đã trở nên nổi tiếng.

Bởi vì sau khi số người đặt com tại công ty nhanh chóng tăng lên đến mười mấy người, có đồng nghiệp lo một mình cô sẽ làm không xuể, hoặc sẽ vì số lượng mà hy sinh chất lượng. Nhưng không ngờ Phương Tĩnh vẫn ứng phó được. Cô nói có một số nguyên liệu có thể chuẩn bị bán thành phẩm trước, buổi tối cô làm được. Thêm vào đó, nguyên liệu khác nhau cần thời gian nấu khác nhau, chỉ cần sắp xếp hợp lý, cô nấu hai bếp cũng lúc hoàn toàn không thành vấn đề. Lúc trước một mình cô trông tiệm đã luyện thành quen rồi.

Thế nên có đồng nghiệp đã xuống tham quan phòng bếp trong lúc cô nấu nướng, còn quay lại một vài đoạn clip.

Lúc đó Phương Tĩnh đang chuẩn bị nguyên liệu, dùng dao cắt sợi cắt lát, cạch cạch cạch không ngừng nghỉ, cắt một lèo từ đầu đến cuối, không khác gì

tuyệt kỹ của võ lâm cao thủ thời cổ đại. Sau đó người đồng nghiệp kia đã đăng clip lên mạng. Trong clip, cô gái trẻ mặt mũi xinh xắn, tập trung chăm chú, ngón tay thon dài, cầm dao có lực. Tốc độ dao cắt nhìn như clip đã được đẩy nhanh tốc độ, cách cách liên tục không ngừng, cà rốt từ lưỡi dao chui ra như một phép màu, lớn nhỏ như nhau, dày mỏng tương tự, chớp mắt đã chất thành một núi nhỏ. Cô gái nhỏ trông vừa đẹp vừa ngầu. Cô nghiêm túc cắt cà rốt xong, ngẩng đầu lên thì thấy đồng nghiệp đang quay phim, sau một chút ngạc nhiên thì cười cười, nụ cười kia vừa bình thản lại có chút thẹn thùng, vô cùng đáng yêu.

Clip được đăng kèm với ảnh chụp những món ăn bắt mắt hàng ngày lên Weibo, thành viên trong “hậu cung của cô đầu bếp” lần lượt chia sẻ khoe khoang, rồi lại đăng thêm những món ăn hàng ngày trong phòng ăn công ty lên cho mọi người xem. Cư dân mạng chỉ có thể khóc kêu gào “công ty nhà người ta”.

Sau đó “công ty nhà người ta” tên là gì, làm ngành nghề gì, nhanh chóng được lưu truyền trên mạng. Lướt tải APP tập thể dục của Phi Dương sáng tạo ra cũng tăng đột biến.

Mọi người lấy việc này ra cười suốt mấy ngày liền, nói đùa rằng các sản phẩm dạng vận động khác trong ngành đều dựa vào thân hình quyến rũ để tiếp thị, Phi Dương của họ lại nhờ vào dao pháp cắt rau.

Phương Tinh không hiểu nghiệp vụ của họ lắm, nhưng nghe nói mình giúp được cho công ty thì cũng rất vui.

“Đâu chỉ là giúp.” Trong hậu cung có một đám người nịnh hót, “A Tinh, em chính là phúc tinh đấy.”

Phúc tinh cười cười, không để chuyện này trong lòng. Cô vẫn ngày ngày làm việc khéo léo mà khiêm tốn, quét dọn công ty sạch sẽ ngăn nắp, còn đặt thêm vài chậu cây xanh, cả bồn rửa tay trong nhà vệ sinh cũng được lau dọn sạch sẽ sáng bóng. Còn tự làm những khẩu hiệu thú vị như yêu thương môi trường làm việc này nọ dán khắp nơi.

Phúc tinh còn rất chu đáo, thấy bánh trượt của ghế làm việc của đồng nghiệp nào dùng không được tốt, tối đến cô liền lặng lẽ thay bánh xe mới ngay. Thấy ai đó đến tháng không khỏe, cô sẽ đưa túi chườm nóng cho. Đột nhiên có đợt không khí lạnh kéo đến, nhiệt độ giảm mạnh, cô sẽ nấu canh gừng cho mọi người. Có người bị nhiệt đau cổ họng, cô nấu trà hoa cúc để sẵn trong phòng trà nước. Tất cả là những chuyện vụn vặt, nhưng cô làm rất dụng tâm.

Liễu Nghị rất hài lòng với biểu hiện trong công việc của Phương Tinh. Anh ta chạy đến chỗ Mạnh Văn Phi kể công: “Lão đại, lần này em lập công lớn rồi đúng không? Anh nhìn A Tinh mà xem, cần cù siêng năng, tay nghề cực tốt, nhan sắc miễn chê, vui lòng thích mắt. Lúc đầu anh còn lo người ta trẻ quá làm không được việc. Vẫn là em có mắt nhìn.”

Mạnh Văn Phi không nói tiếng nào, anh cũng thấy Phương Tinh đặc biệt tốt, có chút tốt quá. Lần này chiều hư đám cảm thú trong công ty rồi, nhưng bây giờ Phương Tinh đang ngày một tích cực làm việc, không phải lúc để nói đến vấn đề này với cô, anh sẽ đợi, xem thời cơ mà làm. Anh còn có một suy nghĩ khác, anh muốn tăng lương cho Phương Tinh, nhưng việc này cũng không gấp được, nếu không sẽ không thích hợp.

Liễu Nghị tiếp tục nói: “Lão đại, em đúng thật là nhân tài mà, lúc đầu giành A Tinh từ chỗ khác về quả thật không dễ dàng chút nào, một tinh anh cốt cán như em thế này, anh nhất định phải trân trọng cho thật tốt đấy.”

Cuối cùng Mạnh Văn Phi cũng biếng nhác mở miệng: “Thế nên giờ là lúc phong thưởng đúng không?”

Liễu Nghị cười ha hả: “Đúng, đúng, đại vương anh minh.”

“Vây thì tôi chuẩn cho cậu lấy thân ra đền đáp cho tôi.”

Nụ cười trên mặt Liễu Nghị lập tức đông cứng, sau đó nghiêm mặt, dè dặt hỏi: “Anh Phi, đây là ý gì vậy?”

Mạnh Văn Phi nhìn anh ta: “Tôi tưởng mấy người thích cái này chứ.”

Lại còn “mấy người”? Mẹ kiếp! Liễu Nghị giật nảy mình. Anh Phi định “lấy thân đền đáp” bao nhiêu người vậy?

Mạnh Văn Phi mặc kệ anh ta, ánh mắt chuyển về màn hình máy tính. Đám cảm thú mấy người khóc lóc kêu gào muốn lấy thân đền đáp Phương Tinh, tưởng anh không thấy chắc? Nhất là Liễu Nghị, anh ta hô hào hăng nhất trong nhóm. Phương Tinh người ta đâu thêm tiếp lời mấy người đâu?

Liễu Nghị còn đang ngờ ngác, Mạnh Văn Phi đã nghiêm nghị nói: “Công ty không cho phép quấy rối tình dục nơi làm việc.”

“Đương nhiên rồi.” Liễu Nghị gật đầu. Thế nên anh ở trong công ty cảm thấy rất an toàn mà, trong công ty không hề có mấy trò loạn xạ kia.

Mạnh Văn Phi nhìn đáng vẻ ngờ ngác của anh ta, nói: “Chính là ý này.”

“Vâng vâng.” Liễu Nghị bừng tỉnh, kỳ thật chẳng hiểu lão đại đang muốn nói gì hết. Óc khôi hài của lão đại quá mạnh mẽ, cô hết sức gượng cười cũng cười không nổi.

Liễu Nghị lại báo cáo thêm vài việc, sau đó nói: “Đúng rồi, A Tinh nói muốn trồng ít rau ngoài ban công.”

“Được.” Mạnh Văn Phi sáng khoái đồng ý.

Liễu Nghị gãi đầu: “Thật không ngờ, em ấy lại nhìn trộm việc ban công có thể trồng rau thật.”

Mạnh Văn Phi nghĩ bụng, còn phải nói, tôi hiểu cô ấy hơn cậu nhiều.

Phương Tĩnh bắt đầu lo liệu việc trồng rau ở ban công tầng thượng, sự “quá tốt” của cô cũng thật sự bắt đầu sinh ra rắc rối.

Có đồng nghiệp đề xuất buổi tối thường xuyên ở lại công ty tăng ca, hy vọng có thể ăn cơm tối tại công ty luôn, chi phí tự túc. Phương Tĩnh không có ý kiến gì, cô cảm thấy mình có thể làm được. Nhưng khi Đinh Linh bàn chuyện này với Mạnh Văn Phi, đã bị anh từ chối.

Mạnh Văn Phi gọi Đinh Linh và Liễu Nghị vào phòng làm việc, chủ yếu là để nói về chuyện này. Sau đó Đinh Linh đã ra một thông báo, nói để tránh ảnh hưởng đến trật tự công việc và môi trường làm việc, công ty không cung cấp bữa tối, nhưng thức ăn vặt, trái cây và thức uống vẫn cung cấp không giới hạn, mọi người có thể tự do lấy. Ngoài ra, mong mọi người sắp xếp thời gian làm việc cho hợp lý, vận động nhiều, nghỉ ngơi nhiều, chú ý rèn luyện sức khỏe.

Thông báo vừa ra, mọi người đều hiểu ý, không thiếu người cảm thấy oán giận trong lòng, vào trong nhóm hậu cung than vãn. Cảm thấy cứ như bữa trưa, tiện tay làm là được, thế mà công ty không hiểu cho sự vất vả của họ khi tăng ca, cũng đâu phải không đáp ứng được điều kiện này đâu.

Biết ông chủ cũng có mặt trong nhóm còn cố ý nói như vậy, hiển nhiên ý đồ rất rõ ràng. Hôm đó trong nhóm không ai lên tiếng nữa, yên ắng như tờ.

Mạnh Văn Phi nhìn thấy câu nói ấy trong nhóm, không phát biểu ý kiến.

Nhưng tối đến, sau khi hết giờ làm, anh cố ý ở lại, đợi người trong công ty về gần hết, anh xuống lầu tìm Phương Tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khách Sáo, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Phương Tĩnh đang ở trong phòng bếp gói bánh chèo, thấy Mạnh Văn Phi liền cất tiếng chào: “Anh Phi, vẫn chưa tan sở à?”

“Ừ.”

“Anh ăn bánh chèo không?”

“Không ăn.”

Phương Tĩnh gạt đầu, tiếp tục gói bánh xếp.

Mạnh Văn Phi đành phải tìm đề tài để nói: “Tối nay ăn cái này à?”

Phương Tĩnh lại gạt đầu: “Cái này tiện lợi. Còn có thể gói nhiều một chút để đông lạnh.”

“Lạt vậy.” Mạnh Văn Phi thấy trong tô nhân bánh không có chút thịt thà nào. “Cô không cần phải tiết kiệm cho công ty đâu, cho ít thịt vào cũng chẳng tốn bao nhiêu.”

“Em thích ăn hẹ và trứng gà.” Giọng Phương Tĩnh hơi nhỏ, dường như có chút ngại ngùng.

Mạnh Văn Phi nhìn cô nói: “Lần sau gói nhân thịt đi, tôi cũng ăn một chút.”

Phương Tĩnh hơi bất ngờ, ngẩng đầu lên nhìn anh rồi gạt đầu.

Nước trên bếp sôi rồi, Phương Tĩnh bước qua bỏ bánh chèo vào nồi.

Dưới ánh đèn, hơi nước bốc lên, giống như một tầng sương mỏng bao bọc lấy Phương Tĩnh. Cô cầm khay, một tay cầm mấy chiếc bánh chèo thả vào trong nồi, động tác nhẹ nhàng, yên tĩnh mà nhanh nhẹn. Lông mi cô rất dài, sống mũi cao thẳng, thả bánh chèo thôi mà cũng rất tập trung. Mạnh Văn Phi nhìn, chợt thấy cảnh tượng này thật đẹp.

Phương Tĩnh thả bánh chèo vào nồi xong thì quay lại, Mạnh Văn Phi hỏi cô: “Công việc có quen không?”

“Tốt lắm ạ.”

“Có mệt không?”

“Không mệt.” Phương Tĩnh ngẫm nghĩ, cảm thấy có thể Mạnh Văn Phi đang muốn hỏi chuyện cơm tối nên nói: “Làm thêm một bữa cơm nữa vẫn được

ạ.”

Mạnh Văn Phi lắc đầu: “Tôi đang muốn nói chuyện này với cô đây.”

Phương Tinh lau tay, xoay lại đối diện với Mạnh Văn Phi, chăm chú lắng nghe.

“A Tinh, tôi biết cô làm việc rất tốt, ai nấy đều khen cô.”

“Cảm ơn mọi người ạ.” Phương Tinh bắt đầu thấy căng thẳng.

“Cô rất siêng năng, cũng rất tỉ mỉ, hiệu suất cũng rất cao. Mọi người đều thích cô.” Mạnh Văn Phi thấy được sự căng thẳng của cô, nở nụ cười, “Tôi không phải định phê bình cô đâu. Tôi cũng thấy cô làm rất tốt, vượt xa mong đợi của tôi. Tôi chỉ muốn chia sẻ với cô chút kinh nghiệm của tôi thôi.”

Phương Tinh gật đầu.

“Tôi nghe Đinh Linh nói, cô đồng ý làm com tối cho họ.”

“Giắc trưa chuẩn bị xong, làm thêm bữa tối cũng không sao ạ.”

“Nếu sau đó họ lại nói tăng ca muộn quá, muốn nhờ cô làm bữa khuya luôn thì sao?”

Phương Tinh nấp máy môi.

“Ăn khuya xong, lại nói mình là đàn ông độc thân, sáng dậy vội đi làm, thường không kịp mua bữa sáng, hỏi cô lúc làm bữa sáng có thể sẵn tay làm cho họ một phần không thì sao?” Phương Tinh nói không nên lời.

“Bây giờ có hai người đề nghị làm thêm bữa tối, các đồng nghiệp khác nhìn thấy cũng sẽ yêu cầu theo. Cô làm cho họ, đương nhiên cũng làm cho người khác. Cô nhìn bữa trưa xem, ban đầu chỉ có tám người, bây giờ ngoài những người buổi trưa phải ra ngoài gặp khách hàng, nghỉ phép... ra, toàn công ty đều ăn rồi. Những người trước đây mang com theo cũng không mang nữa. Trước đây khi đi Tiêu nấu com, nhiều nhất chỉ có bảy tám người ăn.”

Mạnh Văn Phi nhìn Phương Tinh, anh biết cô rất thông minh, anh nói như vậy chắc chắn cô sẽ hiểu.

Đúng là Phương Tinh đã hiểu: “Anh đang lo họ ngày càng đưa ra nhiều yêu cầu, mà em lại ngại từ chối.”

“Con người là thế, sau khi có được một ít liền muốn được nhiều hơn. Vừa rẻ vừa tiện ai mà không muốn, đây là chuyện thường tình của con người. Thế nên cần phải có điểm dừng, có chế độ. Làm việc gì cũng cần có phạm vi và ranh giới tiêu chuẩn.”

“Ranh giới?”

“Lấy bữa trưa để nói đi, tiêu chuẩn của công ty chỉ yêu cầu ba mươi tệ, chạy mặn kết hợp, số lượng phải đủ, mùi vị tạm tạm là được. Dì nấu com trước đây cũng chỉ cố định vài món mỗi ngày, đảm bảo sạch sẽ vệ sinh đủ dinh dưỡng là được. Nhưng cô đã nâng tiêu chuẩn lên cao, để họ được chọn món, còn xem xét đến sở thích khác nhau của từng người, cô cho phép họ kén chọn, họ sẽ kén chọn. Nhưng người mỗi lúc một nhiều, yêu cầu mỗi lúc một cao, nếu cô không đặt ra một tiêu chuẩn cho những yêu cầu này, một khi vượt quá ranh giới, mâu thuẫn và rắc rối sẽ phát sinh ngay.”

Phương Tinh nhớ đến những lời oán trách của các đồng nghiệp trong nhóm hậu cung lúc chiều, cô đã hiểu.

Mạnh Văn Phi nói tiếp: “Cô làm tốt, trông rất nhẹ nhàng, một số người sẽ thấy chẳng qua là tiện tay làm thêm một bữa, không có gì to tát. Nhưng thật ra không phải. Giống như chúng tôi làm lập trình, không phải chỉ đơn giản là gõ gõ đánh đánh vài chữ cái trên máy tính như người ngoài thấy. Muốn chỉnh sửa cũng phải dễ dàng như đổi hai hàng chuỗi ký tự là xong. Khoan nói đến vấn đề tinh lực và lượng công việc của cô, chỉ nói nếu làm luôn bữa tối, vậy có phải rất nhiều người vì đỡ chuyện mà sẽ ở lại công ty ăn tối, không về nữa. Sau đó còn có bữa khuya, ở lại công ty chơi vài ván game, ăn khuya xong mới về, đây đều là chuyện có khả năng xảy ra. Công ty là nơi để làm việc, không phải nơi để vui chơi nghỉ ngơi ăn uống. Cung cấp bữa trưa, cung cấp nơi để nghỉ giải lao, vì để làm việc có hiệu suất hơn, đầu đuôi lẫn lộn là không được.”

“Em biết rồi.” Phương Tinh đã biết mình sai ở đâu, cô không thể làm việc theo lối tư duy phục vụ khách hàng khi mở tiệm được. Tự mình mở tiệm, khách nói muốn ăn món này, dù trong thực đơn không có cô cũng làm được. Lúc đầu trong tiệm cô không có bao nhiêu khách, cô muốn làm gì thì làm đó. Nhưng bây giờ ở trong một tập thể, không phải mình cô cảm thấy sao là được, còn phải suy xét đến sự ảnh hưởng đối với người khác và công tác quản lý của công ty. Cô chỉ nghĩ làm thêm một bữa com mà thôi, không nghĩ đến những phản ứng hàng loạt có thể xảy ra sau này. Nếu không phải cô nhanh nhẹn đồng ý thì những đồng nghiệp kia cũng không cảm thấy bất mãn với công ty.” Phương Tinh nghe thấy tiếng nước sôi, nhìn về phía nồi nước, nhỏ giọng nói: “Em đi thêm nước.”

Mạnh Văn Phi gật đầu. Đi theo Phương Tinh. Phương Tinh đổ thêm nước lạnh vào trong nồi bánh chèo đang sôi, Mạnh Văn Phi nói: “Tôi nấu bánh chèo toàn nấu đến nát hết phần vỏ.”

Phương Tinh nói: “Nấu nhiều sẽ quen thôi.” Cô dừng lại một chút, áy náy nói: “Anh Phi, chuyện bữa tối là em suy nghĩ không được chu đáo, gây thêm rắc rối cho công ty.”

“Không đâu, đây chỉ là chuyện nhỏ thôi. Tập thể luôn sẽ có chút mâu thuẫn nhỏ, đó là điều không tránh được. Với bố mẹ còn nổi nóng được, huống hồ là công ty. Định rõ quy định là được. Chỗ tôi chỉ là công ty nhỏ, thật ra không có nhiều việc đến thế, nhiều chỗ vẫn đang mảy mò dần.”

Phuong Tinh cúi đầu nhìn vào trong nồi: “Em chưa từng đi làm trong công ty qua.”

“Tôi biết, nên mới đến nói chuyện với cô. Hy vọng chuyện này không ảnh hưởng đến cô. Cô làm việc rất tốt, cực kỳ tốt, nhưng giữ mức độ này là được, không cần thêm cũng không cần bớt. Tôi cũng hy vọng cô làm việc ở chỗ tôi được vui vẻ.”

Phuong Tinh gật đầu: “Mọi người đối với em rất tốt.” Cô ngập ngừng, quay đầu nhìn Mạnh Văn Phi nói: “Anh Phi, anh đúng là tốt thật, khó trách Khương Tuấn và Hiểu Lộ đều nói anh Phi thế này thế kia, họ rất sùng bái anh.”

Mạnh Văn Phi bật cười: “Họ nói thế à?”

“Không nhắc đến từ sùng bái, nhưng trong lời nói có thể nghe ra được.” Phuong Tinh nghiêng mặt nhìn anh, ánh mắt ấy khiến Mạnh Văn Phi nảy sinh ảo giác cô cũng sùng bái anh.

Mạnh Văn Phi háng giọng hỏi: “Chỗ ban đầu cô định đến làm ở đâu vậy?”

“Đó là một nhà hàng cao cấp, làm phụ bếp.” Phuong Tinh vừa vớt bánh chèo ra vừa trả lời, “Có thể làm việc trong bếp, học được chút việc.”

“Thích phòng bếp thế à?”

Phuong Tinh gật đầu: “Từ nhỏ em đã bắt đầu nấu ăn rồi. Sức khỏe mẹ em không tốt, không thể cực nhọc quá, và lại mẹ thường phải đi bán hàng cùng bà ngoại, nên em phụ trách nấu cơm. Sau này lớn hơn một chút thì giúp bà ngoại mở tiệm. Sau đó khách hàng đều khen em nấu ngon, em thấy rất vui.”

Mạnh Văn Phi muốn hỏi chuyện về bố mẹ cô, lại thấy chuyện này quá riêng tư, trước đây anh từng hiểu lầm cô, luôn thấy áy náy, thế nên nhịn xuống, không hỏi.

Phuong Tinh vớt bánh chèo ra xong đặt lên bàn bếp, tưới nước sốt cô tự chế lên, rồi lấy một đôi đũa cho Mạnh Văn Phi. Tự cô cũng cầm một đôi đũa, bắt đầu ăn.

Sau khi nuốt một miếng bánh chèo, Phuong Tinh nói: “Em muốn học thêm ít tay nghề, sau này có cơ hội sẽ lại mở tiệm.”

Mạnh Văn Phi thấy cô ăn rất ngon miệng, bất giác cũng gấp một cái bánh chèo: “Vẫn muốn mở tiệm à?”

“Vâng.” Phuong Tinh gật đầu, trên mặt vẫn là vẻ điềm đạm ôn hòa ấy. “Em cũng có lý tưởng của mình, cố gắng tìm cơ hội trở thành thân bếp.”

Mạnh Văn Phi không nhịn được mà bật cười, lời “đao to búa lớn” được cô nói ra bằng ngữ điệu bình thản sao nghe dễ chịu thế chứ. “Vậy trước đây sao lại làm phục vụ cho quán thịt nướng?”

“Lúc đó nhiều việc linh tinh quá, không có thời gian để tìm kỹ, cần một nơi để tá túc. Thời gian không thể lãng phí được. Chỗ đó có thể đi làm ngay, có chỗ ở nên em nhận làm. Hơn nữa quán đó buôn bán tốt, em cũng muốn xem thử người ta làm sao được như vậy. Định vừa làm vừa tìm nơi thích hợp hơn.” Nói đến đây, Phuong Tinh ngẩng đầu lên nhìn Mạnh Văn Phi: “Anh Phi, em rất vui vì đã chọn nơi này, ở đây tuy không phải là nhà hàng, nhưng có rất nhiều nơi để em phát huy, mỗi ngày đều suy nghĩ làm món gì để làm hài lòng mười mấy người, cũng có tính rèn luyện lắm.”

Mạnh Văn Phi cho thêm một cái bánh chèo vào miệng, người khác chỉ cần hoàn thành công việc, cô lại dốc hết sức tìm ra động lực thăng tiến trong điều kiện làm việc không hề lý tưởng.

“Cô thích chỗ này là được.”

“Ở đây thời gian nghỉ cũng nhiều, còn cho em máy tính để dùng, lên mạng được, em có thể tra tài liệu xem clip dạy nấu ăn, còn dư thời gian để làm việc khác nữa.”

Phuong Tinh ăn một cái bánh chèo, Mạnh Văn Phi cũng theo đó mà ăn một cái.

“Anh Phi, thời gian nghỉ em có thể làm việc của mình đúng không ạ?”

“Đúng vậy.”

“Qua ngã rẽ ở đầu đường có một tiệm KFC, họ đang tuyển nhân viên làm theo giờ, giờ nghỉ em đi làm thêm, không trễ nại công việc đâu, có được không ạ?”

Mạnh Văn Phi sửng sốt, bất giác nói: “Tất nhiên là được.”

Anh ngừng một chút lại nói: “Đừng ép buộc mình quá, lúc nên nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, tiền có thể từ từ kiếm.”

“Anh yên tâm, sức khỏe em tốt lắm, làm được bao nhiêu trong lòng em biết mà.”

Có biết thật không? Sao anh cảm thấy cô quá gắng sức. Liệu mạng làm việc, cố gắng biểu hiện, thu nhập hay thời gian đều tính toán kỹ càng, thật sự quá gắng gượng.

Mạnh Văn Phi dùng đũa, nhìn Phương Tinh gấp bánh chẻo cuối cùng cho vào miệng.

Lúc này anh chợt ngẩn ra, rõ ràng đã nói không ăn, sao lại ăn hết nửa đĩa rồi? Cô không nói tiếng nào, rốt cuộc đã cho bao nhiêu cái bánh chẻo vậy? Số lượng này chắc chắn tính luôn cả phần ăn của anh vào rồi.

Thật ra nhân hẹ và trứng gà cô làm ăn cũng ngon lắm, nhưng cô nên ăn nhiều thịt một chút, gầy thế kia, da lại trắng như thế, có phải không đủ dinh dưỡng không.

Đêm đó về đến nhà, Mạnh Văn Phi đã gọi điện thoại cho Khương Tuấn.

“Chú nói muốn tổ chức tiệc sinh nhật cho Hiếu Lộ, chuẩn bị đến đâu rồi?”

“Vẫn chưa chọn được nơi nào hết, anh Phi, anh có chỗ đề giới thiệu à?”

“Nhà mới của hai đứa không phải rất lớn sao, còn có một sân thượng lớn, có thể tổ chức tại nhà. Mời đầu bếp đến nhà chuẩn bị tiệc đi.”

“Thế nên anh có đầu bếp đề giới thiệu?”

“Cô chủ của tiệm ăn Dị Được Anh, tên là Phương Tinh, hiện đang làm việc ở chỗ anh. Hai đứa không phải rất thích món ăn của cô ấy à, trả tiền phục vụ tận nhà cho người ta, mời cô ấy làm tiệc không phải được rồi sao. Tụ tập trong nhà, không khí chắc chắn tốt hơn nhà hàng bên ngoài.”

“Hả, có được không? Cô ấy mà đồng ý tất nhiên là tốt rồi. Hiếu Lộ thích cô ấy lắm.” Khương Tuấn vui mừng, đột nhiên đổi ý: “Giờ chứ, anh Phi, anh quan tâm đến tiệc nhà em thế này, em sợ quá. Còn nữa, chẳng phải anh nói đã từ chối đơn xin việc của cô gái đó rồi à?”

“Hai đứa thương lượng đi, nếu cảm thấy được thì nhanh chóng hẹn với Phương Tinh. Thời gian gấp quá sẽ mệt lắm. Anh về tra thử xem phí phục vụ của đầu bếp tại nhà là bao nhiêu, hai đứa đừng có bạc đãi người ta đấy.”

“...” Anh Phi à, thái độ của anh đáng nghi lắm đấy, anh có thấy không?

“Đúng rồi, sinh nhật của Hiếu Lộ là ngày 30 đúng không? Anh xem qua rồi, hôm đó là thứ năm, đãi tiệc vào thứ sáu được không? Cuối tuần Phương Tinh tiện hơn.”

“...” Anh Phi à, anh nói chuyện cứ như người quản lý của đầu bếp vậy, anh có thấy không?

Chiều hôm sau, Khương Tuấn đã mò đến công ty của Mạnh Văn Phi để mời đầu bếp.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khách Sáo, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Phương Tinh nghe xong suy nghĩ của Khương Tuấn, lúc đầu cô đã từ chối.

“Tiệc tại gia yêu cầu tương đối cao, em lại không có kinh nghiệm xử lý các nguyên liệu cao cấp. Nếu làm không tốt sẽ làm hỏng bữa tiệc, khiến mọi người mất hứng.”

Khương Tuấn vội nói: “Không sao, bọn anh chẳng qua là mời vài người bạn thân đến tụ tập, món ăn gia đình là được. Cứ dùng mấy món lúc trước có trong tiệm em anh thấy được lắm. Đây là sinh nhật đầu tiên của Hiếu Lộ từ sau khi kết hôn với anh, em cũng biết ngày bọn anh kết hôn có xảy ra chút sóng gió, sau khi đến tiệm của em, hai người bọn anh đã nghĩ thông suốt rất nhiều việc. Hôm đó với bọn anh mà nói là một bước ngoặt thật sự quan trọng, em là quý nhân của bọn anh đấy. Hiếu Lộ rất thích em, cũng thích món em nấu, nên bọn anh thành tâm mời em mà.”

“Nhưng thời gian của em không thích hợp lắm, thứ năm thứ sáu em đều phải đi làm, em không tan làm sớm được. Như vậy sẽ không có thời gian để chuẩn bị trước.”

“Làm vào thứ bảy.” Khương Tuấn rất sáng khoái, “Anh và Hiếu Lộ bàn xong rồi, hôm sinh nhật anh và cô ấy sẽ tận hưởng thế giới hai người, tiệc tại gia đẩy lùi vài ngày cũng không sao.”

Phương Tinh nghe vậy, thời gian người ta cũng nhượng bộ, cô càng cảm thấy trách nhiệm nặng nề. Cô ngẫm nghĩ, hỏi rõ số lượng khách mời, địa điểm có bao lớn, bữa tiệc này muốn tổ chức theo phong cách nào, món ăn khẩu vị gì là chính. Đáng vẻ nghiêm túc của cô làm cho Khương Tuấn cũng trở nên thận trọng, vừa nói vừa gọi điện thoại trao đổi với Đào Hiếu Lộ.

Cuối cùng Phương Tinh nói: “Thế này đi, cho em thời gian hai ngày để suy nghĩ, và em còn phải đến nhà xem thử phòng bếp và hoàn cảnh, dụng cụ các

thứ nữa, được không ạ?”

“Tất nhiên là được.”

“Vây em xem xong, lên danh sách xong, anh chị xác nhận không có vấn đề, em cũng làm được hết, rồi mới quyết định nhé? Nếu em làm không xong, cũng không ảnh hưởng đến việc anh chị tìm người khác.”

“Được.”

Hai người bàn bạc xong, trao đổi cách liên lạc với nhau, Phương Tĩnh tiếp tục làm việc, Khương Tuấn lên lầu tìm Mạnh Văn Phi.

Công ty đầu tư mà Khương Tuấn kia rất có hứng thú với công ty của Mạnh Văn Phi, đã hẹn đầu tháng sau sẽ đến công ty để khảo sát nghiệp vụ. Khương Tuấn tìm Mạnh Văn Phi để nói về chuyện này, muốn xem có thể giúp được gì hay không. Hai người nói xong chuyện công việc, Mạnh Văn Phi tiễn cậu xuống lầu. Khương Tuấn vừa đi vừa nói Phương Tĩnh vô cùng nghiêm túc, ban đầu cậu nghĩ đơn giản chỉ là đến nhà xào vài món là xong rồi, nhưng nghe qua công tác chuẩn bị lại rất nhiều.

“Cô ấy làm việc rất dụng tâm” Mạnh Văn Phi nói.

Khương Tuấn vỗ vai Mạnh Văn Phi cười: “Lúc đầu anh còn nói người ta thích đóng kịch, giả bộ đáng thương để được đồng tình, sợ mang đến rắc rối, không nhận người ta vào làm, bây...”

Lời tiếp theo của Khương Tuấn bị nghẹn lại trong cổ họng.

Mạnh Văn Phi nhìn theo ánh mắt của cậu thì thấy Phương Tĩnh đang khiêng một thùng nước định lên lầu, đứng dưới chân cầu thang cách hai người họ không đến hai mét. Hai bên đều im lặng mấy giây, sau đó Phương Tĩnh lên tiếng trước: “Anh Khương phải về rồi ă? Đi thông thả nhé. Em lên lầu thay bình nước.”

Nói rồi tiếp tục đi lên lầu.

Lúc này Khương Tuấn mới phản ứng lại, vội nói: “Có nặng không, cần giúp một tay không?”

“Không cần đâu ạ, cảm ơn.” Phương Tĩnh không quay đầu, bước chân cũng không dừng lại, nhanh chóng biến mất sau chỗ rẽ cầu thang.

Khương Tuấn nhìn theo bóng lưng của cô biến mất rồi mới quay sang nói với Mạnh Văn Phi: “Sao công ty các anh lại để một cô bé làm loại việc nặng nhọc này thế, đàn ông chết hết rồi hả?”

Mạnh Văn Phi trừng mắt nhìn cậu.

Cậu sờ sờ mũi, được rồi, bây giờ chuyện này không quan trọng. Cậu sắp xếp lại tư nghĩ rồi nói: “Ồ, lúc nãy em nói gì nhi, có phải rất lớn tiếng không?”

Mạnh Văn Phi tiếp tục trừng mắt nhìn cậu.

“Ồ, vậy cái kia, cô ấy nghe thấy rồi hả? Chắc cô ấy không nghe thấy đâu. À, em nhớ ra rồi, lúc nãy hình như em không nói tên ra, chắc cô ấy không biết chúng ta đang nói ai...”

Dưới cái trừng mắt của Mạnh Văn Phi, giọng nói của cậu càng lúc càng nhỏ, cuối cùng đành nói: “Em thật sự không có ý mà.”

Mạnh Văn Phi thật đáng lòng: “Vị huynh đài này, cậu nói trong lĩnh vực tình bạn này, cậu sống có ý nghĩa gì vậy?”

“...”

Đêm đó, Khương Tuấn vừa chột dạ vừa áy náy nhắn tin vào Wechat Mạnh Văn Phi: “Anh Phi, anh giải thích với A Tĩnh chưa? Hay là em nói với cô ấy, em chỉ nói đùa thôi.”

Mạnh Văn Phi đọc tin nhắn xong, không muốn đếm xỉa đến cậu ta.

Anh cũng muốn giải thích, nhưng giải thích thế nào đây, người ta nói là sự thật, đúng là chuyện ngu ngốc anh từng làm, hề giải thích khác nào càng bôi càng đen?

Anh còn muốn đi xin lỗi nữa kia, nhưng sau khi tan làm anh đi tìm Phương Tĩnh, người ta đang tập trung tinh thần mài dao. Cả bộ dao đó từ nhỏ đến lớn xếp ngay ngắn thành hàng. Trước giờ anh không biết hóa ra trong công ty lại có nhiều dao đến thế, hay là có một số là dao của Phương Tĩnh?

Đây không phải thời cơ tốt để giải thích. Mạnh Văn Phi không nói tiếng nào, nhân lúc Phương Tĩnh chưa thấy anh, vội vàng chuồn êm.

Bên này Khương Tuấn đợi nửa ngày vẫn không thấy hồi âm, lại nhắn tiếp: “Anh Phi, em nghĩ đi nghĩ lại, em cũng có cống hiến cho tình anh em mà, ít ra em đã giúp anh nhìn thẳng vào sự thật nội tâm của anh nhiều suy nghĩ quá. Chúng ta nên nhìn vào mặt tốt của người khác, đúng không? Sửa được khuyết điểm này vẫn là một hảo hán.”

Lần này Mạnh Văn Phi không nhận được nữa: “Nội tâm chú không nhiều suy nghĩ thì cả đêm chú ngồi ngẫm về tình anh em làm mẹ gì!!!!!!”

Khương Tuấn nhìn chằm chằm câu nói của Mạnh Văn Phi, sao nghe có lí thế chứ.

Đào Hiểu Lộ nhìn về mặt của Khương Tuấn, đến tựa đầu lên vai cậu cùng nhìn vào điện thoại. Đúng lúc này Mạnh Văn Phi nhấn tiếp: “Nội tâm chú không nhiều suy nghĩ thì chú đâu có hỏi mấy câu ngu ngốc như yêu anh hay yêu anh ấy nhiều hơn làm mẹ gì!!!!!!”

Mặt Khương Tuấn đông cứng, mẹ kiếp, cửa vào vết sẹo của người ta, chỗ nào đau thì cửa chỗ đó à!

Đào Hiểu Lộ nhủ mảy, hỏi Khương Tuấn: “Anh làm gì anh Phi thế? Anh ấy dùng hết hỏa lực luôn rồi.”

Mạnh Văn Phi lại nhấn thêm một tin mới: “Nội tâm chú không nhiều suy nghĩ thì ngày đó mưa mười bông ngắt mười bông, mưa trăm bông ngắt trăm bông, vừa cho đầy rác dưới đất làm mẹ gì!!!!!!”

Khương Tuấn lập tức tắt màn hình, không nói thêm được nữa, hoàn toàn không dám trả lời. Cậu ta quay sang ôm Đào Hiểu Lộ: “Bà xã, anh Phi bắt nạt anh.”

Mạnh Văn Phi không có bờ vai để dựa, cũng không có người để làm nũng. Anh vẫn đi làm như thường lệ, lúc gặp Phương Tinh thái độ của cô cũng rất bình thường, dường như thật sự chưa nghe thấy gì. Mạnh Văn Phi thấy không có mặt mũi đi giải thích, việc này cứ kéo dài mãi, chưa được hai ngày anh đã phải đi công tác rồi.

Mỗi ngày Mạnh Văn Phi đều theo dõi chương trình quản lí trên hệ thống công ty, quy trình làm việc đều rất suôn sẻ, không có sơ sót gì. Nhóm chat của công ty cũng rất bình thường. Nhóm “Hậu cung của cô đầu bếp” anh chẳng bao giờ nói chuyện cũng vậy, mọi người cười cười nói nói, đặt món ồ ồ. Mỗi ngày đến giờ Phương Tinh sẽ vào trong nhóm chat thông báo mọi người xuống ăn cơm. Mạnh Văn Phi vừa ăn bữa thịnh soạn mà đối tác làm ăn chiều dài vừa đợi mọi người gửi ảnh chụp bữa trưa hôm nay lên nhóm chat, muốn xem hôm nay Phương Tinh làm món gì, kết quả đợi nửa ngày vẫn không thấy ai gửi ảnh lên. Anh thấy rất thất vọng.

Các đồng nghiệp trong công ty thì thoảng sẽ tìm Mạnh Văn Phi để trao đổi công việc, Liễu Nghị cũng báo cáo tình hình nghiệp vụ hàng ngày với anh, nhưng không ai nhắc đến Phương Tinh. Nghĩ cũng phải, việc nấu cơm đâu có quan hệ trực tiếp gì đến nghiệp vụ công ty, không cần báo cáo với anh. Mạnh Văn Phi không nhận được nữa, hỏi thẳng Liễu Nghị xem gần đây Phương Tinh thế nào, có còn ai nhắc đến chuyện nấu thêm một bữa hay không.

Anh chỉ tìm bữa một lí do để hỏi thôi, không ngờ Liễu Nghị lại rất hăng hái, gửi một đồng biểu tượng cảm xúc qua, “Anh Phi cứ yên tâm, không ai nhắc gì nữa, vì bây giờ cô đầu bếp ngày ngày đều đang tập luyện đao pháp.”

“...” Mạnh Văn Phi không biết nên đi công tác theo vài ngày hay nhanh chóng quay về mới tốt đây.

Có lòng muốn liên lạc với Phương Tinh một chút, lại không biết phải nói gì. Hai người kết bạn trên Wechat đến nay vẫn chưa nói chuyện với nhau qua.

Ngày Mạnh Văn Phi đi công tác về, chuyến bay muộn mấy bốn tiếng đồng hồ, cuộc họp hẹn trước trong công ty cuối cùng phải hủy bỏ, đổi thành ngày mai. Mạnh Văn Phi về đến thành phố đã hơn bảy giờ tối nhưng anh vẫn đến công ty một chuyến.

Đầu tiên là lên lầu xem một lượt, sau đó chạy xuống tầng một. Lúc này xuống phòng bếp xem có gì ăn được không rất hợp lí nhỉ?

Vừa vào từ xa đã thấy Phương Tinh đang nằm bò trên chiếc bàn lớn ở khu nghỉ ngơi, mắt nhìn chằm chằm vào sổ ghi chép. Cô khom lưng cắn bút, tập trung nghiền cứu gì đó. Một chân co lại gác trên ghế, một chân đang đứng. Cô mặc áo len mỏng, mái tóc dài cột lên sau đầu, để lộ chiếc cổ mảnh mai. Quần jeans ôm sát phần mông, vì tư thế đang bò trên bàn, đường cong sau eo và mông để lộ ra sự gợi cảm và đơn thuần của tuổi trẻ.

Mạnh Văn Phi bất giác dừng chân, im lặng quan sát một lúc, ngẫm nghĩ rồi lui trở ra ngoài.

Vừa đến chân cầu thang thì thấy một đồng nghiệp nam cầm theo khay cơm chuẩn bị xuống lầu. Mạnh Văn Phi nhanh chóng quay lại, bước vội vào khu nghỉ ngơi, đi đến bên cạnh Phương Tinh, kéo chiếc ghế phía sau cô nói: “Ngồi cho thoải mái vào.”

Phương Tinh đang chăm chú nhìn ghi chép trong sổ, suy nghĩ về món ăn, không ngờ nghe tiếng người nói chuyện ở sát bên cạnh, giật nảy mình.

Quay đầu lại nhìn, là Mạnh Văn Phi.

“Anh Phi.”

“Viết chữ thì ngồi thoải mái mà viết, cong cong vẹo vẹo thế này, coi chừng vẹo cổ đấy.”

“Vâng, vâng.” Đầu óc Phương Tinh vẫn đang chứa đầy nội dung của thực đơn, chưa phản ứng lại. Bảo cô ngồi cô liền ngồi xuống.

Lúc này đồng nghiệp nam mang khay cơm kia đi đến: “A Tinh, khay cơm lúc trưa anh quên mất.”

“Không sao, anh cứ để đó, để em dọn cho.” Đầu óc Phương Tinh đã tỉnh táo hơn, vội đứng dậy.

“Lão đại.” Đồng nghiệp nam kia nhìn thấy Mạnh Văn Phi nên cất tiếng chào, đặt khay cơm xuống, nói với Phương Tinh: “Em nói mấy tính bị làm sao?”

Phương Tinh lập tức nở nụ cười, hung phấn nói: “Bây giờ anh rảnh rồi à? Không biết bị sao nữa, lúc chiều đột nhiên không lên mạng được.” Cô cần tra ít tài liệu gấp, xem lại các clip trang trí món ăn một lượt, kết quả máy tính lại dờ chừng, đúng là sốt ruột chết được. Mọi người ai cũng bận, cô ngại làm phiền họ.

Phương Tinh và đồng nghiệp nam kia đi về phía phòng tiếp khách, trong phòng đó có một bộ máy tính, bình thường không ai dùng, đều là Phương Tinh dùng nó.

Đồng nghiệp nam kia vừa đi vừa nói: “Lần trước em nói muốn tải clip về, đã biết tải chưa?”

“Vẫn chưa, tìm mãi không thấy nút tải xuống đâu hết.”

Hai người càng đi càng xa, tiếng nói bay đến bên tai Mạnh Văn Phi.

“Đừng rồi, em muốn in tài liệu của mấy thực đơn kia ra, phải làm sao ạ?”

“Anh giúp em kết nối máy tính với máy in trên lầu là được, sau này em ấn in rồi lên trên đó lấy.”

“Được ạ.”

Hai người đã vào phòng tiếp khách, không nghe tiếng nói nữa.

Mạnh Văn Phi chậm chạp bước ra ngoài nghĩ bụng lên mạng không được, tải clip không được, kết nối máy in gì gì đó, anh cũng biết mà.

clip {I

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khách Sáo, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Mạnh Văn Phi trở về phòng làm việc, gọi một phần thức ăn ngoài, sau đó mở máy tính lên bắt đầu làm việc.

Ngồi được khoảng mười phút, anh ra ngoài rót ly nước thì thấy chỗ ngồi của người đồng nghiệp nam kia trống không, chắc vẫn còn ở dưới lầu chưa quay lại, Mạnh Văn Phi lảng lảng quay về phòng làm việc.

Qua thêm mười phút nữa, thức ăn được giao đến. Mạnh Văn Phi xuống lầu nhận hàng, đúng lúc gặp đồng nghiệp nam kia đang đi lên, Mạnh Văn Phi lên tiếng hỏi: “Chưa tan làm nữa à?”

“Lát nữa về ngay đây.”

Hai người đi cùng nhau lên lầu. Mạnh Văn Phi vào phòng làm việc, nhanh chóng ăn xong phần ăn vừa mua. Khi ra khỏi phòng làm việc, đồng nghiệp nam kia đã thu dọn xong chuẩn bị ra về, thấy Mạnh Văn Phi bèn nói: “Lão đại, tôi về đây.”

Mạnh Văn Phi gật đầu mỉm cười.

Đưa mắt nhìn cậu ta ra về, Mạnh Văn Phi nhìn lại khu vực làm việc, còn ba người. Mạnh Văn Phi giả vờ lượn quanh hai vòng, sau đó xuống lầu.

Cửa ở tầng một chưa khóa, vừa đẩy đã mở ra. Mạnh Văn Phi bước vào, thấy Phương Tinh đang ngồi trong phòng tiếp khách xem máy tính, vừa xem vừa ghi chép gì đó vào sổ. Tập trung đến mức không phát hiện anh đến gần.

Mạnh Văn Phi nhìn một lúc, trên màn hình là một chàng trai trẻ đang làm điểm tâm, dùng dâu tây, sô cô la, lá bạc hà trang trí cho một miếng bánh ngọt. Phương Tinh thì đang vẽ hình vào quyển sổ, cách trang trí lại không giống với hình ảnh trên màn hình. Mạnh Văn Phi nghĩ chắc cô đang tham khảo để tìm linh cảm.

Đợi được một lúc, thấy Phương Tinh không hề có ý định quay đầu lại, Mạnh Văn Phi đành háng giọng hai tiếng.

Chậm rãi nửa nhịp Phương Tinh mới có phản ứng, vừa quay đầu lại nhìn liền giật mình: “Anh Phi.”

Mạnh Văn Phi nói: “Bây giờ đã muộn lắm rồi, sao còn chưa khóa cửa tầng một, lỡ như có ai đó vào, gặp nguy hiểm thì làm sao?”

“Dạ?” Phương Tinh chưa hiểu. Còn tưởng là có chuyện gì quan trọng.

Mạnh Văn Phi thấy sự lạnh lợi của Phương Tinh hoàn toàn biến mất khi cô đang tập trung vào một việc. Cô chủ tiệm đầu óc nhanh nhẹn, gặp vấn đề gì

cũng trả lời một cách điềm đạm giờ đây lại có chút hồ đồ.

Mạnh Văn Phi bắt gặp thấy không vui, anh cứng nhắc nói: “Lúc ban đầu tôi đã nhấn mạnh vấn đề an toàn với cô, còn nhớ không?”

“Nhớ, nhớ ạ.” Phương Tinh đứng thẳng dậy, thần sắc bình thản kia đã trở lại rồi.

Mạnh Văn Phi nhìn cô đăm đăm hai giây, nói tiếp: “Bây giờ tôi phải về rồi, cô nhớ khóa cửa cho đằng hoàng đấy.”

“Vâng ạ.” Phương Tinh nhận lời ngay lập tức.

Mạnh Văn Phi xoay người rời đi, đi được một đoạn thấy Phương Tinh không đi theo bèn quay đầu lại nhìn cô: “Đến khóa cửa đi.”

Phương Tinh chớp chớp mắt, phải khóa cửa trước mặt anh mới được sao?

Cô không kháng nghị, đi theo sau lưng Mạnh Văn Phi, sau khi anh ra khỏi cửa chính của tầng một, lập tức đóng cửa lại, khóa chặt. Sau đó quay về tiếp tục xem clip và ghi chép. Mạnh Văn Phi đứng ngoài cửa vài giây, cũng không biết rốt cuộc mình muốn làm gì, đành ra về.

Những ngày tiếp theo Mạnh Văn Phi đều bận rộn vì chuyện vốn đầu tư. Khi sáng lập Kỹ thuật Phi Dương anh đã lên rất nhiều kế hoạch. Ban đầu lấy một khoản tiền đầu tư lập nghiệp, nhưng trong lòng anh hiểu rõ, khoản tiền này không đủ chống đỡ nghiệp vụ cho nhu cầu phát triển lâu dài. Mạnh Văn Phi đã có kế hoạch hoàn chỉnh cho sự phát triển và mục tiêu lâu dài của công ty, về mặt thời gian cũng có dự định của riêng mình. Ban đầu chọn nơi làm việc lớn như vậy cũng là để dành vị trí cho việc mở rộng quy mô nhân viên.

Bây giờ anh đã hoàn thành bước đầu tiên, xây dựng mặt bằng, tạo được một nền tảng vững chắc. Mục tiêu trong giai đoạn thứ hai mới là mấu chốt quyết định công ty có thể tồn tại và phát triển hay không. Giữ được vốn đầu tư đương nhiên là quan trọng, nhưng điều kiện trách nhiệm và quyền lợi đi kèm với số tiền ấy có đồng nhất với mục tiêu lợi nhuận hay không cũng rất quan trọng.

Trước khi tiếp xúc với công ty đầu tư hiện tại, cũng có công ty đầu tư khác từng bàn bạc với Mạnh Văn Phi, chẳng qua đàm phán không thành. Mạnh Văn Phi hy vọng chuyện này đừng kéo dài quá lâu, nếu không áp lực thời gian và tiền vốn sẽ rất lớn.

Hàng tá tài liệu như thông tin cơ bản, biểu đồ, cơ cấu quản lý, mục tiêu kinh doanh, nguồn vốn công ty, các hợp đồng đã ký kết, tình hình tài chính, mô hình lợi nhuận... cần phải chuẩn bị, rất nhiều tài nguyên hợp tác phải giải quyết, kênh phân phối và tình hình thị trường trong tương lai cần phải nghiên cứu...

Mạnh Văn Phi bận đến không kịp thở, nhưng anh phát hiện ra, hình như Phương Tinh còn bận hơn cả anh. Mấy lần anh xuống lầu đều thấy cô đang vội đầu nghiên cứu gì đó, không thì cũng bận rộn trong phòng bếp. Hôm nay xem như tan làm sớm, tài liệu đã chuẩn bị gần xong, có hai hạng mục vừa kết thúc, có được một nét vẽ đẹp về mặt doanh số, cuộc họp nội bộ đã xong, ai nấy đều rất vui mừng. Vài người hẹn nhau đi uống một ly để thư giãn, Mạnh Văn Phi nói muốn về nhà nghỉ ngơi. Thế là tạm biệt nhau ra về.

Trước khi Mạnh Văn Phi ra khỏi công ty, ngẫm nghĩ rồi lại xuống tầng một xem qua.

Phương Tinh đang gọt táo, cô cắt dọc theo hai bên quả táo, cắt thành hình chữ V, rồi tiếp tục cắt miếng táo hình chữ V kia, những lát táo hình chữ V xếp chồng lên nhau từ lớn đến nhỏ, đặt trên đĩa, trông như đôi cánh đang dang ra. Lại cắt một lát hình chữ L, lấy hạt táo ấn vào hai bên, lúc đầu Mạnh Văn Phi không hiểu lắm, nhưng thấy hình dáng mà Phương Tinh cẩn thận cắt tỉa, cuối cùng nhét vào giữa hai cánh, thì ra đó là phần đầu và cổ của con thiên nga, hai hạt táo kia là đôi mắt.

Cô dùng táo tía thành một con thiên nga!

Mạnh Văn Phi nín thở xem, không dám phát ra tiếng động quấy rầy đến cô. Sợ cô giật mình mà cắt trúng tay.

Cô cắt rất cẩn thận, mỗi một miếng đầu dày mỏng như nhau, xếp ra rất đẹp. Về mặt chăm chú đó như phát sáng dưới ánh đèn, cho đến khi cô quay đầu lại, Mạnh Văn Phi mới nhận ra mình đã nhìn cô đến ngẩn ngơ. Phương Tinh nhìn thấy Mạnh Văn Phi thì giật nảy mình.

Mạnh Văn Phi cũng giật nảy mình.

Phương Tinh nói: “Anh Phi.”

“Ừm.” Mạnh Văn Phi nghiêm mặt.

“Có chuyện gì sao ạ?”

Đâu có chuyện gì, có thể có chuyện gì. Đâu có công việc gì có thể nói với cô.

“Đến kiểm tra xem cô đã khóa cửa chưa?” Câu này vừa thốt ra, Mạnh Văn Phi bỗng thấy tự tin hơn hẳn. Đúng vậy, anh là chủ của công ty, đến để kiểm tra. “Đã nói bao nhiêu lần rồi, lỡ như có người xấu vào thì sao?”

Phương Tinh chớp chớp mắt, điềm đạm nói: “Trong tay em đang cầm dao.”

Mạnh Văn Phi nghẹn lời. Mẹ kiếp, bản lĩnh trà treo này.

“Cầm dao lại càng nguy hiểm! Thế lực giữa nam và nữ chênh lệch rất lớn, cô như thế này là đang tặng hung khí cho người xấu đấy.” Mạnh Văn Phi nhanh chóng tìm lại lí trí và tư duy logic của mình.

Phuong Tình càng điềm đậm hơn: “Em biết, lúc này em nói đùa thôi.”

Mạnh Văn Phi lại càng thêm nghẹn lời. Lời nói đùa này có vui không?

Phuong Tình lại nói: “Là em không đúng, em không để ý thời gian nên quên mất, lát nữa sẽ khóa ngay.” Cô đặt dao xuống, thu dọn bàn, hỏi Mạnh Văn Phi: “Anh Phi, anh ăn táo không?”

Giờ Mạnh Văn Phi mới thấy cô đã tía hơn chục quả táo, đã tập luyện bao lâu vậy? Ngày nào cũng tập sao?

“Không ăn.”

Phuong Tình cũng không để bụng, cô giữ lại hết phần đã cắt và cả phần có hạt, chỗ thiên nga được xếp đẹp để kia bỏ hết vào trong đĩa, sau đó nói: “Gọt nhiều quá, không ăn thì lãng phí. Em đem lên lầu xem ai đang tặng ca thì cho họ ăn, sau đó quay xuống khóa cửa.”

“Tôi mang lên cho.” Mạnh Văn Phi nói, “Cô cứ làm việc của mình đi, đã nói với cô rồi, đừng có chiều đám người đó quá, sau này họ lại bảo cô làm bữa khuya cho đấy.”

“Vâng.” Phuong Tình không để bụng, “Vậy làm phiền anh nha.” Cô đưa đĩa qua cho Mạnh Văn Phi, quay đầu lại tiếp tục dọn bàn. Vừa dọn vừa cảm thịt táo còn sót lại lên ăn.

Mạnh Văn Phi ngồi đứng lâu thêm, bung đĩa rời đi. Lên cầu thang, nhìn mười mấy con thiên nga xinh xắn, nhớ đến dáng vẻ chăm chú khi nãy của Phuong Tình, anh bung chiếc đĩa về phòng làm việc của mình, ăn hết miếng này sang miếng khác, ăn sạch chỗ thiên nga kia.

Mùi vị của chỗ táo này chẳng ra làm sao, không giống loại cắt trong tủ lạnh công ty. Mạnh Văn Phi ngẫm nghĩ, đoán chừng Phuong Tình đã tự mua trái cây loại rẻ để luyện tập. Cô nhóc này đúng là ương bướng, chuyện gì cũng so đo rạch ròi.

Khi trở xuống lầu, cửa tầng một đã được khóa lại.

Mạnh Văn Phi có cảm giác bị bỏ rơi. Không thể nói rõ ràng được. Nghĩ chắc là do mình nghĩ nhiều quá rồi. Gần đây cô nhóc bận nghiên cứu tiệc tại gia cho Khương Tuấn và Đào Hiểu Lộ, hơi đâu mà bỏ rơi anh. Cô vốn là vậy, ung dung điềm đậm, không quá nhiệt tình. Mạnh Văn Phi ra về. Lái xe trên đường, khi dừng đèn đỏ chợt nhớ đến câu nói của Phuong Tình: “Trong tay em đang cầm dao.” Về mặt cô khi đó là bình tĩnh hay là ngờ ngác nhỉ?

“Đồ ngốc.” Mạnh Văn Phi chợt thấy buồn cười, có phải lúc đó cô ngốc kia vẫn còn đang chìm đắm trong mấy con thiên nga táo chưa tỉnh không nhỉ.

Mấy ngày sau, đến tiệc sinh nhật của Đào Hiểu Lộ.

Thứ sáu Mạnh Văn Phi đã hỏi Phuong Tình, cô cười nói đều đã chuẩn bị xong rồi, bảo anh yên tâm, nhất định sẽ làm tốt bữa tiệc này. Mạnh Văn Phi nghĩ bụng, có phải sinh nhật của vợ anh đâu mà anh không yên tâm.

Anh nhìn dáng vẻ phấn chấn của Phuong Tình, còn nở nụ cười với anh, Mạnh Văn Phi nghĩ có lẽ chuyện anh hiểu lầm cô xem như qua rồi, chắc không sao đâu. Đúng là anh không nên nghĩ nhiều quá, có lẽ Phuong Tình chưa nghe thấy gì thật.

Sinh nhật của Đào Hiểu Lộ được định vào bảy giờ tối thứ bảy. Lúc gần hai giờ Mạnh Văn Phi gọi điện thoại cho Khương Tuấn. Khương Tuấn nói Phuong Tình hẹn ba giờ chiều sẽ đến, cậu và Đào Hiểu Lộ đã bắt đầu trang trí rồi.

Mạnh Văn Phi nhìn đồng hồ, gọi cho Phuong Tình: “Khương Tuấn gọi tôi sang giúp, tôi có thể thuận đường đưa cô qua đó.”

“Không cần đâu ạ.” Đầu dây bên kia có tiếng xe cộ ồn ào, “Em đang đi trên đường rồi, đang đợi xe buýt. Cảm ơn anh Phi.”

Mạnh Văn Phi không nói được gì nữa, cúp máy.

Ngồi trong nhà một lúc, ngồi không yên được nữa, Mạnh Văn Phi lấy món quà đã chuẩn bị sẵn đi thẳng đến nhà Khương Tuấn. Nghĩ đêm nay phải uống rượu, anh bèn gọi xe taxi.

Taxi nhanh hơn xe buýt, khi Mạnh Văn Phi đến nơi Phuong Tình vẫn chưa đến.

Khương Tuấn kinh ngạc: “Anh Phi, anh đến sớm thế làm gì?”

“Qua giúp một tay.”

Khương Tuấn hoảng hốt: “Vậy sao?”

Sau vụ lùm xùm trong tiệc cưới lần trước, Mạnh Văn Phi đã nói lần sau còn giúp cậu làm gì nữa thì anh là heo. Chuyện này vẫn là không nên nhắc nhờ anh Phi. Sợ anh Phi lại lòi nợ cũ gì đó ra tính lắm.

“Đúng vậy.” Mạnh Văn Phi thành thật trả lời không khách khí.

“Vậy anh cứ ngồi tự nhiên đi ha.”

Thế là cái gọi là qua giúp một tay này thật ra là ngồi chơi điện thoại, không làm gì cả.

Một lúc sau, hai cô bạn thân của Đào Hiểu Lộ đến, người ta đến giúp đỡ thật sự. Mang theo rượu, mang rất nhiều hoa và đồ trang trí, còn mang theo bộ chén đĩa rất đẹp nữa. Ba cô gái rí rầm rầm, vừa làm vừa cười đùa. Mạnh Văn Phi cũng không ngồi yên được nữa, đứng dậy sắp bàn ghế chung với Khương Tuấn.

Nguyên liệu tươi cần dùng cho bữa tiệc đã được giao đến từ sáng, bây giờ ba cô kia đang sắp xếp.

Một cô bạn thân nói: “Con cá này không tẻ nha, lát nữa để mình làm món cá chiên xù cho, mình làm ngon lắm đấy.”

Mạnh Văn Phi nghe thấy, nhỏ giọng nói với Khương Tuấn: “Mấy nguyên liệu đó là Phương Tinh cần dùng, đã mời cô ấy thì đừng để người khác động vào.”

Đào Hiểu Lộ ở bên kia cười nói: “Thật sao? Mình còn chưa được nếm qua tay nghề của cậu.”

Khương Tuấn nhìn qua bên đó.

Cô bạn còn lại nói: “Vậy để mình làm mấy cái đùi gà này cho. Hôm nay là ngày trọng đại của các cậu, mình cũng phải công hiến một chút.”

Mạnh Văn Phi lại nói: “Vợ chú, chú tự đi mà nói. Nếu không tôn trọng Phương Tinh, anh sẽ đưa cô ấy đi ngay. Các người tự chơi trò gia đình với nhau đi.”

Khương Tuấn lập tức hiểu ra, vị đại ca này đến đến không phải thật lòng muốn giúp đỡ, mà đến để chống lưng cho người ta.

Tuy Khương Tuấn không thấy buổi tụ tập bạn bè thế này mời đầu bếp rồi lại để mọi người cùng làm vài món ăn cho vui thì có gì không ổn, nhưng Mạnh Văn Phi đã nói vậy, cậu vẫn tìm cơ hội nói chuyện riêng với Đào Hiểu Lộ mới được.

Không bao lâu sau, Phương Tinh đã đến.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khách Sáo, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Phương Tinh không nhiều lời, sau khi vào nhà chào hỏi mọi người xong liền vào phòng bếp. Đào Hiểu Lộ đã mang nguyên liệu đến, liệt kê từng món một cho cô xem. Phương Tinh tự mình vác theo một cái ba lô lớn, còn mang một bình giữ nhiệt cực lớn đến. Cô mở chúng ra trong phòng bếp, trong ba lô toàn là dao, khuôn và đủ loại dụng cụ nấu ăn, trong bình giữ nhiệt là nước canh cô đã nấu sẵn.

Hai cô bạn kia đến hỏi: “Có cần giúp một tay không?”

Mạnh Văn Phi liền quay sang trừng mắt với Khương Tuấn. Khương Tuấn ra vẻ vô tội, đại ca ơi, anh cảnh giác thế này có phải không hay lắm không, đã nói rồi, không ai đến khiêu chiến với đầu bếp đâu mà?

Phương Tinh ở bên này đáp: “Không cần đâu ạ, cảm ơn.”

Hai cô bạn kia không nói gì nữa, nói vài câu khách sáo liền rời đi.

Đào Hiểu Lộ dọn dẹp chút đồ trong phòng bếp, lấy những vật Phương Tinh cần dùng ra rồi cũng rời khỏi.

Mạnh Văn Phi tự mò đến trước cửa phòng bếp xem thử. Phương Tinh bày biện mọi thứ ra xong, buộc chiếc khăn trên đầu, đặt thùng rác vào đúng vị trí, đặt một chiếc đồng hồ nhỏ trên bàn bếp, sau đó rửa tay sạch sẽ, đứng trước bàn bếp, xem qua một lượt nguyên liệu và dụng cụ từ trái sang phải, vẻ mặt vừa nghiêm túc vừa chăm chú, giống như đang tiến hành một nghi thức nào đó.

Sau đó cô cầm dao lên, bắt đầu.

Lần đầu tiên Mạnh Văn Phi nhìn thấy người khác nấu ăn trong bếp một cách hoàn chỉnh thế này, bất luận là bố mẹ hay bạn gái cũ của anh, mỗi lần nấu cơm làm rau đều làm cho phòng bếp trở nên rất bừa bộn, ăn xong sẽ thu dọn một lượt.

Nhưng Phương Tĩnh thì khác, dường như mỗi một loại nguyên liệu cô đều nắm rõ thời gian và phương pháp xử lý như lòng bàn tay, trước tiên phải làm gì rồi sau đó làm gì, cho bao nhiêu gia vị, từng thìa từng thứ một, theo đúng thứ tự. Chỗ rác sau khi xử lý nguyên liệu xong lập tức vứt vào thùng rác, gia vị chén đĩa đều rất ngăn nắp, nguyên liệu xử lý sạch sẽ. Loại nào cho vào nồi trước, loại nào phải đem ướp, cô đều tính toán kỹ càng.

Mạnh Văn Phi nhìn một lúc, thấy thùng rác của cô đã sắp đầy, anh quay đầu tìm Khương Tuấn lấy túi rác mới, sau đó vào phòng bếp giúp cô thay túi rác.

Phương Tĩnh đang tập trung rút xương đùi gà, nhận ra có người đang đến bên nhìn sang, nở nụ cười nói với anh: “Cảm ơn.”

Nụ cười đó như đang phát sáng, mang theo sự tự tin và thông dong, khiến cho Mạnh Văn Phi bất giác chớp mắt với cô, nhỏ giọng nói: “Cố lên nhé.” Anh vốn chẳng quan tâm lắm đến bữa tiệc này, nhưng Phương Tĩnh muốn làm thêm kiếm tiền nên anh giúp cô giới thiệu thôi, giờ thấy cô tận tâm cố gắng để chuẩn bị như thế, anh cũng bắt đầu xem trọng bữa tiệc này hơn.

Phương Tĩnh lại cười, quay đầu lại tiếp tục bận rộn.

Sáu giờ hơn, tất cả khách mời đều đã đến đông đủ.

Phương Tĩnh lần lượt dọn các món lên, mọi người ngồi vào bàn. Trước bảy giờ, tất cả các món đều đã dọn lên hết. Chiếc bàn dài, khăn trải bàn màu trắng in hoa, bày biện tinh tế, ánh đèn pha lê, giá nến, bình hoa, mười sáu món ăn, rượu đỏ, sâm panh, ly thủy tinh, rất có không khí.

Phương Tĩnh dọn bàn xong thì quay lại phòng bếp dọn dẹp, tháo khăn buộc đầu ra, thu dọn dao và dụng cụ, rửa tay. Đang định chào tạm biệt thì nghe Đào Hiểu Lộ gọi cô: “A Tĩnh.”

Phương Tĩnh tưởng họ muốn thêm gì đó nên vội chạy ra.

Nhưng lại nghe Khương Tuấn nói: “Còn làm gì vậy, đến đây ngồi chung đi.”

Phương Tĩnh có chút ngạc nhiên, cô nghĩ mình đến để làm thêm, làm xong thì nên ra về.

“Ngồi đây này.” Mạnh Văn Phi vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh mình. “Bạn bè cả, không sao đâu.”

“Đứng đây, mau đến đây đi.” Cô bạn ngồi bên cạnh Đào Hiểu Lộ nói. “Nghe nói về cô đã lâu, cả cửa tiệm của cô nữa, lúc này chúng tôi còn đang nói đây. Đến ngồi chung đi.”

Phương Tĩnh nhìn mọi người một lượt, rồi lại nhìn Mạnh Văn Phi.

Ghế bên cạnh anh, đã sắp sẵn bộ dụng cụ ăn. Vị trí đó là để cho cô sao?

Mạnh Văn Phi vỗ tay với cô, rồi lại vỗ vỗ lên ghế. Phương Tĩnh bèn đi qua.

Ngồi xuống bên cạnh Mạnh Văn Phi, có chút thận trọng. Mạnh Văn Phi rót rượu cho cô, cười với cô: “Không sao, cô vất vả rồi, lát nữa ăn nhiều một chút.”

“Nào nào, chúng ta cạn một ly trước đã.” Một anh chàng nói, mọi người đứng dậy cụng ly. Mạnh Văn Phi kéo Phương Tĩnh đứng lên, nhét ly rượu vào tay cô.

Mọi người đồng thanh hô lên: “Sinh nhật vui vẻ, trăm năm hảo hợp.”

Phương Tĩnh cũng cụng ly theo, lần đầu tiên cô tham dự trường hợp thế này, bị tiếng hoan hô của mọi người lây nhiễm nên mặt hơi ửng hồng. Cô lén nhìn qua Mạnh Văn Phi bên cạnh mình, anh ngẩng đầu uống cạn ly rượu, giờ chiếc ly không về phía chúng bạn rồi quay sang nhìn cô.

“Uống được không?” Anh hỏi cô, rồi lại nói, “Không sao, nhấp môi là được rồi.”

Phương Tĩnh gật đầu, không còn căng thẳng nữa, có anh Phi ở đây, anh lo cho cô. Cô uống hết nửa ly rồi cùng mọi người ngồi xuống.

Vừa ngồi xuống liền có người trêu chọc, lập tức đưa đũa về đĩa bánh bao đậu đỏ hình yên ương: “Nào, nào, chúc phúc xong rồi thì nhanh tách họ ra thôi, mau cho tôi biết mấy đôi này, con nào là trống đi.”

Mọi người bật cười.

Khương Tuấn hét lên: “Cả đám cặn bã mấy người. Ăn đĩa này đi. Có ý mua nhiều tôm tít thế này là để mấy người nhanh chóng cười chúng đi đừng làm loạn đây.”

Một người nói: “Chính là loại mà lúc trước anh Phi cười đấy à?”

Một cô bạn không biết điển cố này, vội hỏi rõ đầu đuôi. Thế là chồng cô ấy liền kể lại câu chuyện thú vị của cửa tiệm mà anh ta nghe được từ chỗ Khương Tuấn. Cô bạn kia nghe xong rất hứng thú: “Thế là lúc trước cô chỉ đã bảo Khương Tuấn và Văn Phi đừng có nói bữa nữa, nhanh ăn cho xong rồi cười tôm tít đi cho rồi hả?” Mọi người lại bật cười: “Cậu nói hai người các cậu khiến người ta chán ghét biết mấy.”

Phương Tĩnh đỏ bừng mặt, lúc đó ở trong tiệm cảm thấy chuyện rất bình thường, đổi hoàn cảnh, thay cách nói, bị người khác trêu ghẹo thật sự rất ngại.

“Vây những món ăn hôm nay có phải cũng có ẩn ý không?” Có người hỏi.

Khương Tuấn hắng giọng một tiếng: “Đương nhiên rồi. Đây là tiệc sinh nhật đầu tiên của Hiểu Lộ từ sau khi bọn mình kết hôn, lần đầu tiên mời bạn bè đến nhà, chắc chắn phải đặc biệt chuẩn bị chứ.”

Một cô bạn thân của Đào Hiểu Lộ nói: “Minh nhìn ra một đĩa là hoa hồng này.”

“Đó là gì vậy?” Mọi người chuyển ánh mắt về phía Phương Tĩnh.

Phương Tĩnh nói: “Hoa hồng đùi gà. Rút xương đùi gà ra, dùng xương làm cành hoa, thịt đẩy lên trên đầu, sau đó cắt thành hình cánh hoa, lăn bột gia vị rồi thả vào chảo chiên định hình. Cuối cùng rưới sốt hoa hồng lên.”

Khi bày biện cô cũng tốn rất nhiều tâm tư, giấy thấm dầu và sả xé sợi tạo thành hình giấy gói hoa, đùi gà đặt bên trong, trông như một bó hoa thật vậy. Xung quanh trang trí thêm hoa tươi, trái cây, nước sốt, màu sắc phong phú đẹp mắt, đẹp vô cùng.

“Trông có vẻ rất ngon. Ăn thôi!” Một người dẫn đầu giành lấy đùi gà, những người khác cũng nhanh chóng theo sau.

Khương Tuấn mắng: “Chết tiệt, các người là heo hả, đợi chút đi.” Lời mở tình tứ cậu cất công chuẩn bị còn chưa nói mà, đám người này đã quét sạch thức ăn rồi.

Động tác của Mạnh Văn Phi cũng rất nhanh, đĩa đùi gà kia đặt hơi xa, cánh tay anh dài, bèn đứng dậy gấp một lần hai chiếc, cho Phương Tĩnh một chiếc. Phương Tĩnh còn đang ngơ ngẩn, đĩa đùi gà đã hết sạch rồi.

Khương Tuấn trừng mắt. Cả bàn bật cười ha ha.

“Ăn xong bữa cơm này, chúng ta tuyệt giao.” Khương Tuấn nói.

“Đừng mà, anh Tuấn, em yêu anh thế kia mà.” Một anh chàng giả vờ nũng nịu. Những người khác lại bật cười.

“Nhìn các cậu dọa cho đầu bếp sợ rồi kia.” Một người nói. Thế là mọi người lại nhìn Phương Tĩnh, tiếp tục cười đùa.

Phương Tĩnh còn chưa hết ngơ ngác. Thấy phản ứng của mọi người cô liền đỏ mặt.

“Đừng để ý đến họ.” Mạnh Văn Phi nói.

“Đừng mà.” Một anh chàng đưa nắm tay đến trước mặt Phương Tĩnh, vờ như đó là microphone: “Xin phỏng vấn đầu bếp một chút, không biết cô có gì muốn nói về tình bạn sâu đậm này của chúng tôi không?”

“Tôm tít mạng đám người này đi đi.” Khương Tuấn hét lên.

Mọi người bật cười.

“Ừm.” Mặt Phương Tĩnh vẫn đang đỏ ửng, quay đầu sang nhìn Mạnh Văn Phi. Mạnh Văn Phi nhìn cô, trong mắt chứa đầy ý cười, dường như cũng đang đợi cô trả lời. Phương Tĩnh hắng giọng, nhìn chiếc đĩa trống không kia, thật thà nói: “Em chiên mười sáu chiếc đùi gà.” Mọi người đều ngẩn ra, câu trả lời này, thật không hiểu ra làm sao hết.

Khương Tuấn đã nhanh chóng hiểu ra, cậu đập bàn: “Mẹ kiếp, mấy người thật quá đáng!”

Cả bàn chỉ có mười hai người, mười sáu chiếc đùi gà mỗi người một chiếc vẫn còn dư lại bốn chiếc đâu! Bây giờ cậu và bà xã còn chưa gấp được cái này, đám người khôn kiếp này đã giành sạch sẽ! Có ý mà!

Cả bàn cùng cười, lấy chỗ đùi gà bị giấu ra.

“Quá đáng!” Khương Tuấn vẫn còn đang mắng, vội gấp một chiếc cho Đào Hiểu Lộ.

Khuấy động như thế, Phương Tĩnh đã hoàn toàn thả lỏng, mấy người bạn thân này đúng là đáng yêu thật.

Bên này Khương Tuấn giờ ly lớn, lớn tiếng nói: “Được rồi, bây giờ tôi bắt đầu nói đây, các cậu quân cho tốt tay và đũa của mình, trước khi tôi nói bắt đầu thì không được động đến thức ăn.”

Một anh chàng hét lên: “Sắp phát thức ăn chó rồi, mọi người mạnh mẽ lên!”

Mọi người cười điên cuồng.

Khương Tuấn mặc kệ, nói: “Rót đầy ly rượu nào.”

Mọi người vừa cười vừa rót rượu.

Khương Tuấn thấy sắp xong rồi, nâng ly lên nói: “Đầu tiên tôi phải cảm ơn A Tĩnh, bàn thức ăn này là do cô ấy thiết kế, tôi trình bày suy nghĩ của mình với cô ấy, cô ấy làm tốt hơn dự kiến của tôi rất nhiều. Trước đây tôi và Hiểu Lộ cũng trải qua không ít sóng gió, sau này nút thắt trong lòng đã được tháo gỡ trong tiệm của A Tĩnh, chúng tôi phải cảm ơn cô ấy.”

Đào Hiểu Lộ cũng đứng dậy, cùng Khương Tuấn kính rượu A Tĩnh.

Phương Tĩnh rất bất ngờ, quả là được yêu mà dám sợ, vội nâng ly lên. Mọi người vỗ bàn hoan hô, Phương Tĩnh căng thẳng uống cạn hết ly rượu.

Uống xong, Phương Tĩnh ngồi xuống. Mạnh Văn Phi nhỏ giọng hỏi cô: “Còn uống tiếp được không?”

Phương Tĩnh ngẫm nghĩ một lúc, thật ra trước đây cô chưa từng uống rượu, nhưng bây giờ cảm thấy vẫn ổn.

“Được ạ.” Cô nói.

Mạnh Văn Phi rót Coca vào ly rượu của cô.

Khương Tuấn ở bên này lại tiếp tục nói. “Được rồi. Tôi bắt đầu giới thiệu món ăn đây. Những món này chính là lời tôi muốn nói với Hiểu Lộ, các cậu hãy làm chứng cho tôi.”

“Món này...” Khương Tuấn chỉ vào đĩa đậu phụ hấp giấm bông: “Ánh trăng nói hộ lòng tôi.”

Đậu phụ trắng mịn dùng khuôn cắt thành hình tròn, nửa hình tròn, hình trăng khuyết, để trống một khoảng hình trái tim giữa chỗ “mắt trăng” đủ hình dáng kia, bên trong xếp đầy giấm bông màu đỏ, dùng rau thơm, lá chanh, sả và giấm bông cắt sợi để trang trí, trông như rất nhiều mặt trăng đang treo trên cành.

“Trăng có mờ tỏ tròn khuyết, nhưng trái tim không bao giờ thay đổi.” Khương Tuấn đã học thuộc lời thoại từ trước, nhưng đến khi nói ra vẫn thấy hơi ngại, bị vấp lời, thế nên lược bỏ đi những lời ở giữa, chỉ nói câu cuối cùng.

Cậu nhìn Đào Hiểu Lộ, cô đang đỏ mặt, tươi cười nắm lấy tay cậu.

“Thế nên bây giờ chúng ta chỉ được ngắm trăng không được ăn đúng không?” Một người bạn nói. “Trông có vẻ rất ngon.”

Người này có ý gây rối. Mọi người lại bật cười.

“Còn món này.” Khương Tuấn chỉ một món rau ngoui, mơ muối và măng. Măng non mềm lót bên dưới, phía trên rải rác quả mơ, nước mơ trong suốt bóng bẩy được rưới lên trên, vừa nhìn đã thấy thèm. Hạt mơ được để dưới gốc măng, tạo hình tổng thể rất đẹp mắt. “Món này là thanh mai trúc mã. Kỷ niệm những năm tháng tôi và Hiểu Lộ đã từng trải qua.”

Một anh chàng la lên: “Món này thiếu mất một cái bóng đèn rồi!”

Mạnh Văn Phi không hên mà cùng cầm khăn ăn lên ném qua: “Cút.”

Mọi người cười ha ha. Người bạn ngồi bên cạnh anh chàng kia ấn anh ta xuống đánh một trận.

Phương Tĩnh cũng cười theo, cô nhìn qua Đào Hiểu Lộ, phát hiện cô ấy đang nhìn Mạnh Văn Phi, rồi lại quay sang nhìn Khương Tuấn, nở nụ cười với cậu. Khương Tuấn nắm chặt tay Đào Hiểu Lộ, cũng đang nhìn cô ấy.

Phương Tĩnh cảm thấy đôi vợ chồng này thật hạnh phúc, quanh đi quẩn lại cuối cùng cũng đứng bên cạnh người mình yêu nhất.

Phương Tĩnh đang cảm thán trong lòng, vừa quay đầu lại thấy Mạnh Văn Phi đang nhìn mình. Phương Tĩnh khích lệ nói: “Anh Phi, cố lên.” Anh tốt thế này, nhất định cũng sẽ hạnh phúc mỹ mãn như anh Khương.

Mạnh Văn Phi ngơ ngác, anh phải cố lên cái gì?!

Đội đã, cô bé ngốc này sẽ không nghĩ là đường tình duyên của anh trắc trở, nên đồng tình anh đẩy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khách Sáo, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Bên này mọi người ồn ào đủ rồi, Khương Tuấn tiếp tục những lời tình tứ trên bàn ăn của mình: “Mấy món này, là cuộc sống mà tôi hy vọng có thể đem đến cho Hiểu Lộ. Bình an...”

Táo ngào đường.

“Khỏe mạnh...”

Giấm bông, nắm hương, rau bầm, trứng gà xào chung với com ngũ cốc.

“Sung túc...”

Cá kho, tưới nước sốt vàng thơm, màn thầu hình thoi bạc được xếp thành vòng xung quanh.

“Ấm áp...”

Bò sốt cay, nửa tiêu xanh nửa ớt đỏ, màu sắc phối rất đẹp mắt.

“Vui vẻ...”

Nghêu nấu rượu sake, nắm hương đặt trên mặt được cắt thành hình mặt cười, nghêu con nào con nấy đều mập mạp, mở nắp ra trong như đang cười rất vui vẻ.

“Hạnh phúc...”

Tàu hũ ky được cột lại thành túi phúc, nhân bên trong là tôm và thịt tươi, hành lá.

Khương Tuấn vừa nói vừa nhìn Đào Hiểu Lộ. Mọi người cũng không gây rối nữa, im lặng nghe cậu nói.

“Sau đó thì sao, chính là canh này.” Khương Tuấn chỉ tô canh lớn ở giữa.

Trên mép bằng phẳng của tô canh được đặt hai con thiên nga xinh xắn bằng táo, thiên nga tựa vào nhau, vô cùng ân ái. Trên mặt nước canh được ninh đến trắng đục là củ cải trắng cắt thành lát mỏng. Củ cải trắng quá mỏng nên nổi trên mặt canh. Rất nhiều nguyên liệu bên dưới như ẩn như hiện. Trên củ cải trắng còn có sáu lát cà rốt cực mỏng được cắt thành hình dấu đôi chân.

Khương Tuấn nhìn Đào Hiểu Lộ: “Đây là độ dài tình yêu được đo bằng thời gian mà anh từng hứa với em, mỗi một đôi chân đại diện cho mười năm chúng ta sẽ bên nhau. Ở đây có sáu đôi, chúng ta đi cùng nhau sáu mươi năm, biến thành ông bà lão, đi không nổi nữa thì sẽ cùng ngồi trên ghế đong đưa ngắm phong cảnh.”

Mắt Đào Hiểu Lộ đỏ au.

Khương Tuấn nắm chặt tay cô: “Anh vốn bảo A Tình làm sáu miếng bánh ga-tô nhỏ, ở trên viết 10, 20, 30 để đại diện cho số năm. Sau đó A Tình lại nghĩ ra chủ ý này, hôm nay anh mới nhìn thấy thành phẩm, thấy cực kỳ hay. Cô ấy nói thời gian như nước trôi xuôi, có rất nhiều thứ quý giá kết tủa lại, dùng món canh để bày tỏ tâm ý này là thích hợp nhất.”

Đào Hiểu Lộ ôm chặt lấy Khương Tuấn.

Mọi người đồng loạt vỗ tay, có người la lớn: “Cạn một ly nào!”

Thế là mọi người nâng ly lên uống cạn. Một anh chàng chạy quanh, lại rót đầy ly rượu của mọi người.

Khương Tuấn háng giọng, hỏi Phương Tĩnh: “Mấy món có hàm ý chỉ từng này thôi nhỉ?”

Phương Tĩnh chỉ một đĩa mì phô mai thịt băm dứt lò: “Mì dứt lò này chỉ có một sợi, không dứt đoạn. Ý nói tình ý không dứt đoạn.”

Rồi lại chỉ đĩa bánh chéo thủy tinh trong suốt, miếng bánh để hở, bên trong gói đầy bắp ngọt, đậu xanh và măng, cà rốt xắt nhỏ, bên dưới lót bằng rau thơm và bạc hà. “Cái này là anh đã nói, may mắn là khi người mình yêu thuở tình đầu chớm nở, chính là bạn đời được cùng kết tóc se duyên.” “À, còn món này, là chúc anh chị sớm sinh quý tử.” Bí ngô nhỏ hình tròn khoét rỗng, bên trong đựng đầy hạt sen và đậu phộng.

“Ồ.” Có người hô lớn, “Cái này hay, đây chính là trọng điểm, phải uống thêm một ly rồi.” Mọi người lại nâng ly lên. Vài anh chàng hét: “Món này mới là đúng ý A Tuấn này, sớm sinh con, sớm sinh con.”

Đào Hiểu Lộ và Khương Tuấn đều hơi đỏ mặt, nhưng nụ cười làm sao cũng không giấu đi được.

“Được rồi, được rồi, có thể động đũa rồi đây.”

Khương Tuấn đã nói vậy, làm gì có ai khách sáo nữa. Mấy món ăn đều trông cực kỳ ngon mắt, mọi người đã muốn nếm thử từ lâu. Các món ăn bị quét sạch một cách nhanh chóng.”

“Ngon quá!” Một anh chàng vừa ăn vừa nói. “A Tĩnh này, anh muốn theo đuổi một cô gái, mấy cái này của em ngầu ghê, mai mốt cũng giúp anh làm một bản đi. Loại dành cho thế giới hai người là được, làm mấy món tình đầu chớm nở, đùi gà hoa hồng, tình ý không đứt đoạn gì đó là được.”

Một anh chàng khác mắng: “Cậu đã yêu biết bao nhiêu lần rồi, còn ở đó không biết ngại mà tình đầu chớm nở.”

“Tôi mới yêu ba lần thôi được chưa, đầu giống anh Phi đã yêu năm lần rồi.”

“Cút sang một bên, kéo tôi vào làm gì.” Mạnh Văn Phi bốc hạt đậu phộng ném qua.

“Đừng, đừng có đem tình yêu ra ghẹo anh Phi. Bây giờ anh Phi là tình anh một lòng vì sự nghiệp, sắp trèo lên đến đỉnh của cuộc đời rồi, làm gì rảnh mà nghĩ đến con gái. Đợi công ty anh Phi lên sàn, tài sản bạc tỷ thì sẽ có rất nhiều cô gái theo đuổi anh ấy, muốn kiểu gì cũng có.”

“Anh Phi trước đây cũng toàn là được con gái theo đuổi mà. Khương Anh Tuấn không hiểu phong tình, cưa đổ dễ nhất Mạnh Văn Phi.” Mấy bạn học cũ cười ha hả, lớn tiếng đọc lên câu nói thời đi học chế bừa ra. “Anh Phi dễ theo đuổi lắm.”

Một anh chàng giả vờ nũng nịu: “Lúc đó em cũng yêu thầm anh Phi, nhưng không dám tỏ tình.”

“Đừng có ở đó ngựa đòn.” Mạnh Văn Phi cảnh cáo. Anh nhìn ly của Phương Tĩnh, rót Coca cho cô.

Anh chàng giả vờ nũng nịu kia vẫn tiếp tục: “Đúng rồi. Khương Anh Tuấn chẳng nói lúc đó trong tiệm có món bình tình, cảm giác yêu thầm gì gì đó sao, A Tĩnh này, nếu anh đến tiệm của em, hỏi em rằng anh đang yêu thầm một người, bệnh này phải làm thế nào, em sẽ lên món gì cho anh?”

Phương Tĩnh ngẫm nghĩ: “Không lên món gì hết. Muốn chỉ yêu thầm, nghèo là được.”

Ồ!

Có người phụt cười.

Anh chàng kia xụ mặt: “Câu trù ẻo này độc quá đi.”

Mọi người lại bật cười, Mạnh Văn Phi xoa đầu Phương Tĩnh: “Làm hay lắm!”

Phương Tĩnh nhìn Mạnh Văn Phi, cô đã làm gì đâu, cô trả lời thật mà.

Anh chàng nũng nịu kia hét lớn: “Không được, A Tĩnh, em tổn thương lòng tự trọng của anh, em phải chê bai người khác nữa, anh không thể là người duy nhất ở đây chịu tổn thương được.” Một người khác hô lên: “Chê anh Phi.”

“Đúng, A Tĩnh, nói những điểm khiến người ta chán ghét của anh Phi đi.”

Phương Tĩnh lắc đầu: “Anh Phi đâu có đáng ghét đâu.”

Mạnh Văn Phi cong môi cười đắc ý.

“Nói khuyết điểm của anh Phi! Cái này chắc phải có chứ. Ở công ty anh ấy từng làm chuyện xấu gì? Có phải rất bị ghét không? Mau phê bình anh ấy để bọn anh vui vẻ chút nào.” Một anh chàng gõ chén nói: “Tất cả những người ngồi ở đây phải làm chứng, đồng chí Mạnh Văn Phi tuy là ông chủ của A Tĩnh, nhưng tất cả những lời khai của A Tĩnh nói ra ở đây hôm nay đều được toàn thể chúng ta bảo hộ, đồng chí Mạnh Văn Phi nếu dám vì chuyện này mà trả thù, chúng ta sẽ không tha cho anh ta.”

Mọi người òa cười, liên tục nói: “Đúng đúng, mau chê bai anh Phi đi nào.”

Phương Tĩnh quay đầu sang nhìn Mạnh Văn Phi, ánh mắt lấp lánh, khóe miệng mỉm cười, vẻ mặt quả thật có chút đáng yêu.

Mạnh Văn Phi cười nói: “Được rồi, cứ tùy ý nói, cho cô một cơ hội để trả thù đây.”

Phương Tĩnh nghiêng đầu, nghĩ ngợi một lúc rồi trịnh trọng nói: “Anh Phi anh ấy kén ăn.”

Hai chữ “kén ăn” được nhấn mạnh, khuôn mặt nhỏ rất nghiêm túc, cho thấy đây là một vấn đề vô cùng nghiêm trọng.

Tất cả mọi người ngẩn ra rồi bắt đầu cười nghiêng ngả, một anh chàng cười đến mức suýt ngã ra sàn.

Mạnh Văn Phi cũng cười, thật sự quá bất ngờ, còn tưởng cô sẽ phê bình anh chuyện gì nữa.

Kén ăn?! Đầu bếp đại nhân cảm thấy khuyết điểm khó tha thứ nhất chính là cái này hả?

“Còn nữa không?” Một người hỏi.

Phuong Tĩnh bị họ cười đến đỏ cả mặt, nhưng vẫn kiên trì nói cho xong, “Anh ấy kén ăn, không ăn cái này, không ăn cái kia, nhưng mỗi lần hỏi anh ấy có kiêng cử món nào không, anh ấy đều nói không có.”

Lần này thật sự có người cười đến lăn ra sàn rồi. Trời ạ, sao có kiểu chê bai phê bình đáng yêu như thế chứ.

“Tội ác cùng cực.” Có người chỉ vào Mạnh Văn Phi hô lớn.

Mạnh Văn Phi rất phối hợp mà chấp tay nhận sai: “Mong mọi người tha thứ, bao dung nhiều hơn.”

“Không thể tha thứ, bao dung không nổi.” Có người cầm chai rượu đỏ qua, “Anh Phi phải bị phạt rượu.”

Mạnh Văn Phi đưa ly qua để người kia rót đầy, rồi một hơi uống cạn.

Mọi người hô hào khen hay, người kia lại rót đầy ly rượu. Mạnh Văn Phi lại một hơi uống cạn.

Kết quả ly rượu lại được rót đầy.

Phuong Tĩnh thấy anh bị chuốc như thế thì giật nảy mình.

Mạnh Văn Phi vừa nâng ly tiếp rượu vừa quay đầu nhìn cô, thấy đáng vẻ tròn xoe mắt khiếp sợ của cô bèn cười an ủi: “Không sao.”

Dứt lời rượu đã đầy ly, Mạnh Văn Phi nâng ly lên, một hơi uống cạn.

Mọi người la ó ầm ĩ. Mạnh Văn Phi lắc lắc ly rượu không.

Mọi người lại được một trận cười đùa. Người cầm chai rượu đi rồi, Phuong Tĩnh thở phào một hơi.

Mạnh Văn Phi ngồi xuống, thấy vẻ mặt của Phuong Tĩnh lại thấy buồn cười, nhỏ giọng nói với cô: “Đừng lo, tôi uống được, trong lòng họ cũng có tính toán, không thật sự dồn tôi vào chỗ chết cho kỳ được đâu.”

Phuong Tĩnh gật đầu, cũng nhỏ giọng nói: “Anh mau ăn thêm thức ăn đi.”

Có người ở bên cạnh nói: “Này này, thì thầm to nhỏ gì đấy, đồng chí Mạnh Văn Phi, cậu không được quấy rối đầu bếp chính nghĩa của chúng tôi nha. A Tĩnh em ơi, nào nào, nói tiếp đi, cậu ta còn chuyện xấu gì không thể nói cho người khác biết không?”

Phuong Tĩnh vội vàng lắc đầu.

“Đừng có sợ cậu ta, nói đi. Ở công ty có phải cậu ta rất hung dữ, tỏ vẻ ông chủ này nọ...”

Phuong Tĩnh lại vội vàng lắc đầu.

Mạnh Văn Phi ở bên bệnh lạnh lùng nói: “Được rồi thì thôi đi, đừng có chọc tôi đấy.”

Khương Tuấn nói lớn: “Mọi người chú ý, anh Phi sắp nổi đóa rồi, đứng cho vững nha.”

Một người nói: “Anh Phi là người đàn ông dịu dàng, sẽ không làm gì chúng ta đâu.”

Khương Tuấn lắc đầu thờ dãi: “Hiểu lầm của cậu về anh Phi sâu quá rồi.”

Một anh chàng khác nói: “Đúng, sao cậu lại nghĩ anh Phi là đàn ông dịu dàng chứ. Rõ ràng anh Phi là người hai cực băng hỏa.”

Mạnh Văn Phi điềm tĩnh ăn, mặc kệ bọn họ.

Cô bạn thân của Đào Hiểu Lộ không nhịn được, bật cười thành tiếng.

Anh chàng kia quay sang cô nói: “Thật đấy, không phải loại danh hiệu giới hạn trẻ em đâu nha.”

Mọi người bật cười lớn.

“Anh Phi đúng là người hai cực băng hỏa. Anh ấy lạnh mặt mắng chửi cậu cho đã, cậu còn đang đau lòng, anh ấy đã quay đầu lắng lắng giúp cậu giải quyết xong mọi việc. Cậu tưởng đang thân thiết với anh ấy, đang vỗ mông ngựa ngon lành, kết quả anh ấy lại nói người anh em, đó không phải mông, mà là móng của tôi.”

“Đúng, đúng.” Mấy bạn học cũ bắt đầu hớn hờ kể lại sự tích năm xưa Mạnh Văn Phi đối qua đối lại giữa người đàn ông dịu dàng và thiên vương chiến tranh lạnh tự nhiên như thế nào.

Giữa chứng Khương Tuấn có thù dẫn dắt mọi người, không để họ nhắc đến Đào Hiểu Lộ, nhưng khúc mắc giữa Mạnh Văn Phi và Khương Tuấn, Đào Hiểu Lộ lại là điểm đặc sắc nhất của câu chuyện, nhất là bạn học Khương Tuấn là người hiểu rõ nhất đại ngộ “hai cực băng hỏa” là thế nào, sao có thể tránh khỏi.

Thế là Khương Tuấn và Mạnh Văn Phi bị gộp chung lại để trừu ghẹo, nào là anh Phi lạnh lùng vô tình, anh Tuấn đáng yêu hết cách gì đó đều được lôi ra nói.

“Tôi cảm ơn các cậu đã khen ngợi.” Mạnh Văn Phi bức bối, quay đầu sang nhìn Phương Tĩnh, cô đang lột vỏ tôm, nghe họ tám chuyện rất vui vẻ.

“Đúng, anh Tuấn thật sự rất đáng yêu mà. Anh ta còn giúp anh Phi lột vỏ tôm, đó nhất định là chân ái.”

“Hiểu Lộ à, bao nhiêu năm qua cậu vẫn luôn nhìn sai tình địch, tôm của anh Phi chỉ có bạn gái mới lột giúp anh ấy thôi, anh Tuấn lột tôm giúp anh ấy, cậu nghĩ thử xem bên trong có biết bao nhiêu thông tin.”

Khương Tuấn không phục, cậu vừa lột xong một con tôm cho bà xã đấy, đám người xấu xa này đang ngửa đôn mà. Cậu lớn tiếng nói: “Tôi là vì Hiểu Lộ mới luyện được tuyệt kỹ lột tôm đấy nhá?”

“Được, được.” Một anh chàng cười lớn, “Cậu nói sao thì là vậy. Thật ra Hiểu Lộ mới là nhân vật ác nhất, trực tiếp lấy luôn tình địch về nhà, để trả mối thù anh Phi bạc tình.”

“Vậy mà cũng bị các người nhìn ra được.” Đào Hiểu Lộ ăn tôm ông xã lột cho mình đầy vẻ thỏa mãn, cũng hòa theo nói đùa: “Lấy tình địch về nhà hành hạ nô dịch anh ta, cho kẻ thù không có tôm để ăn.”

Mọi người cười ha ha. Khương Tuấn phối hợp theo, thừa nhận mình là nô lệ vợ, tiếp tục lột tôm cho bà xã.

Mạnh Văn Phi cũng cười, không nói gì, anh ăn xong thì quay đầu sang nhìn Phương Tĩnh.

Đúng lúc cô cũng nhìn ăn, vẻ mặt có chút cổ quái. Thấy Mạnh Văn Phi nhìn mình, cô vội quay đi. Mạnh Văn Phi thấy hơi lạ. Sau đó anh nhìn Phương Tĩnh lau sạch tay, im lặng ăn sạch ba con tôm được lột sạch trong chiếc đĩa không đặt giữa hai người.

Động tác mau lẹ thế kia, giống như cô vừa làm chuyện gì xấu vậy.

Ăn xong cô lên nhìn Mạnh Văn Phi, thấy anh vẫn đang nhìn mình, vội vàng cầm ly rượu lên uống một ngụm như muốn che giấu gì đó.

Mạnh Văn Phi nhíu mày hỏi cô: “Cô làm gì vậy?”

Phương Tĩnh lập tức bị sặc, khuôn mặt vốn đã đỏ càng đỏ hơn, đỏ lên tới tận mang tai.

Mạnh Văn Phi hồ nghi nhìn cô. Phương Tĩnh vội gượng ly rượu về phía anh: “Anh Phi, em kính anh, cảm ơn sự chiếu cố của anh.”

“Cô còn uống được không?” Mạnh Văn Phi tỏ ý nghi ngờ nhìn chằm chằm gương mặt đỏ bừng của cô.

“Được, được ạ.”

Mạnh Văn Phi cầm ly rượu lên chạm ly với cô, nhìn cô ngửa cổ uống rượu, anh cũng uống cạn ly của mình, sau đó hỏi Phương Tĩnh: “Cô nắm rõ từ lượng của mình chứ?”

Phương Tĩnh im lặng ngẫm nghĩ một lúc.

“Thôi, tôi biết rồi.” Mạnh Văn Phi không mấy vui vẻ rót đầy ly Coca cho cô. “Đừng có uống rượu nữa.” Xem ra phải trông chừng kỹ một chút, không để người khác có cơ hội rót rượu cho cô mới được.

Vừa rót đầy ly của Phương Tĩnh xong, bên kia có người hô lớn: “Chúng nô lệ vợ, cạn ly nào. Cố gắng phấn đấu vì địa vị gia đình.”

Mấy anh chàng đã kết hôn bật cười nâng ly lên, người độc thân cũng bị kéo theo. “Các nô lệ dự bị, cùng cạn đi.”

Mạnh Văn Phi ngồi yên bất động: “Tôi không thể nào là nô lệ vợ được.” Trong quan hệ giữa anh và bạn gái, anh vẫn luôn là người nắm chủ ý chính, người khác đều phải nghe theo anh.

Đám anh em lập tức đặt ly rượu xuống qua đánh anh: “Thiếu tinh thần tập thể quá đấy.”

Đánh xong quay về chỗ ngồi nâng ly tiếp, lời chúc đã được sửa lại: “Cạn ly vì ngày sau anh Phi bị tự vả.”

Mạnh Văn Phi mặc kệ, ngồi yên trên ghế, nhìn họ cười đùa.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khách Sáo, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15

Bữa cơm này ăn đến tận mười giờ hơn, mọi người ăn sạch sành sanh tất cả mọi món ăn, rượu cũng uống sạch sẽ, trò chuyện hăng say đến nỗi không dùng được, cuối cùng có người nữ mệt đến không mở nổi mắt nữa mới giải tán.

Trước khi ra về, anh chàng đang theo đuổi con gái muốn mời Phương Tinh làm bữa ăn tình nhân lại nhắc đến chuyện này: “Anh nghiêm túc đấy, A Tinh nè, mình kết bạn trên Wechat đi, sau này sẽ tìm em làm tiệc thật mà.”

Cô bạn thân của Đào Hiểu Lô cũng nói: “A Tinh, em có đồng ý làm tiệc tết không? Nhà chị không nhiều người, năm nhân khẩu thôi, không cần nấu quá nhiều món đâu. Chúng ta thêm bạn Wechat đi.”

Mấy người khác cũng nói: “Đúng, đúng, thêm bạn Wechat đi, sau này cần sẽ tìm em.”

Phương Tinh rất vui, cô nhìn Mạnh Văn Phi, anh gật đầu, Phương Tinh bèn thêm bạn Wechat với mọi người.

Tan tiệc rồi, mọi người chào tạm biệt nhau, ai về nhà nấy.

Mạnh Văn Phi muốn đưa Phương Tinh về, cô không từ chối. Mạnh Văn Phi muốn giúp cô vác ba lô vừa to vừa nặng kia, cô cũng không từ chối. Mạnh Văn Phi nghĩ cô đã ngã ngửa say rồi, khi tỉnh táo cô rất cứng đầu, vừa kiên cường vừa tự lập, đâu có chịu ngoan ngoãn đưa ba lô ra.

Hướng hồ khuôn mặt cô đỏ bừng thê kia, hai mắt sáng lấp lánh, hoạt bát vô cùng. Đã nói là đón taxi, cô đã đồng ý rồi, đứng chưa được ba giây đã bắt đầu tung tăng nhảy về phía trước. Mạnh Văn Phi cũng không ngăn cản, cất bước theo cô.

Phương Tinh nhảy được một đoạn, đột nhiên quay đầu lại, quay mặt về phía anh đi giật lùi: “Anh Phi, anh Phi, họ sẽ tìm em để làm tiệc tại gia thật sao?”

“Có thể. Nếu họ tìm cô, cô phải nói cho tôi biết, tôi sẽ suy xét giúp cô.”

“Đạ được.” Khi cười đôi mắt Phương Tinh càng thêm lấp lánh, xoay người tiếp tục nhảy tung tăng: “Em phải nghiên cứu thêm vài thực đơn cho tiệc mừng mới được, vừa đẹp vừa ngon. Hôm nay chưa có kinh nghiệm nên nhiều chỗ còn chưa làm tốt, lần sau nhất định phải sửa đổi.”

“Làm tốt lắm mà, vừa đẹp lại vừa ngon.” Mạnh Văn Phi học theo ngữ điệu của cô.

Phương Tinh không nhảy nữa, từ từ bước đi, lúc đầu nói: “Món ăn nguội quá nhanh, nên chuẩn bị bếp điện từ. Bàn dài, mọi người gấp không được tiện lợi, nên chia thành nhiều phần. Có những món vì trang trí nên số lượng không đủ lắm. Món chay hơi ít, tổng thể món ăn hơi dầu mỡ, em phối hợp chưa được tốt. Món tráng miệng sau bữa ăn cũng không được, em không giỏi món nướng lắm, công cụ, nguyên liệu làm món nướng có giá thành cao, em không có cơ hội để luyện tập...”

Phương Tinh liệt kê từng thiếu sót trong bữa ăn này ra, Mạnh Văn Phi không nhìn được nữa, đưa tay xoa đầu cô: “Đừng để tâm, rõ ràng rất ngon mà, mọi người đều rất hài lòng. Món ăn hơi nguội là vì mọi người muốn đợi cô ra ngồi cùng.”

Phương Tinh vẫn bất mãn: “Em tra rồi, nấu tiệc tại gia thường là một nhóm, mấy người cùng làm lộn. Em tự mãn quá, nghĩ tốc độ của mình làm được, nhưng thật ra không được. Lần sau nếu lượng thức ăn quá lớn thì không được nhận, ảnh hưởng đến mùi vị của món ăn thì không hay. Hình thức cũng phải luyện tập thêm, món tráng miệng cũng phải tăng cường.” Mạnh Văn Phi xuôi theo ý của cô: “Được, lần sau tiệc nào không nhiều người cô hãy nhận.” Hôm nay thể này đúng là mệt thật, anh đã thấy Phương Tinh đã làm việc ở cường độ cao thế nào, đồng hồ đặt bên cạnh tích tắc tích tắc kêu, bốn tiếng đồng hồ, cô giống như một người máy mà tranh thủ từng giây từng phút một.

Phương Tinh gật đầu, sau đó lại bật cười: “Hy vọng mọi người sẽ tìm em làm tiệc tại gia thật. Việc này kiếm được nhiều hơn làm công theo giờ, em có thể để dành được thêm ít tiền.”

“Hám tài.” Mạnh Văn Phi cười. “Sau khi để dành được tiền thì sao nữa?”

“Sau đó, nếu mọi chuyện thuận lợi, trong vòng ba đến bốn năm là em trả được dứt nợ rồi.”

“Sau đó nữa thì sao? Mở tiệm mới à?”

“Hà, vậy thì chưa được.” Phương Tinh lắc đầu, “Không có vốn, không gấp mở tiệm đâu. Trả xong nợ rồi, em phải yêu đương.”

“...” Mục tiêu này, quả nhiên là một cô nhóc đầu óc đầy lãng mạn.

“Đến 25 tuổi thì yêu đương, trước đây em còn tưởng phải sau 30 tuổi mới làm được.” Giọng điệu của Phương Tinh nghe như cô vừa nhặt được một món hời vậy. “Rồi em và bạn trai sẽ cùng cố gắng để dành tiền, cùng nhau mở tiệm.”

Cho nên trong đầu mong muốn bạn trai sẽ là người hợp tác mở tiệm hả?

Chưa đợi Mạnh Văn Phi lên tiếng, Phương Tinh đã nói tiếp: “À, cũng chưa chắc đâu, lỡ như đến lúc đó vẫn chưa gặp được đối tượng thích hợp thì sao.”

“Như thế nào mới gọi là thích hợp?” Mạnh Văn Phi hỏi. Thích nấu ăn như cô? Lý tưởng là muốn mở tiệm? Chỉ hướng là phải làm thần bếp? Phải đẹp trai? Cao ráo? Giàu có?

Phương Tinh đứng lại, tập trung suy nghĩ, sau đó nói: “Là kiểu có thể khiến cho tim em đập thình thịch thình thịch thật nhanh ấy.”

Mạnh Văn Phi lại bật cười, ví dụ kiểu gì thế này.

“Thật mà, em biết cảm giác đó, hồi cấp ba em từng thích một bạn học, là lớp trưởng của bọn em. Cảm giác lúc đó chính là thình thịch thình thịch.”

Mạnh Văn Phi chợt nhớ đến lời Phương Tinh đã nói: Muốn trị yêu thâm, nghèo là được.

“Cô không tỏ tình với cậu ta à?”

Phương Tinh lắc đầu: “Lúc đó nhà đang nợ rất nhiều tiền, em thấy cả đời này cũng trả không hết. Em và bà ngoại sống với nhau, mỗi ngày đều có rất nhiều việc để làm. Nhưng thật sự rất thích cậu ấy, cậu ấy đẹp trai, thành tích học tập cũng rất tốt. Đối xử với bạn học cũng tốt nữa, thường hay giúp đỡ em. Khi cậu ấy cười, cả phòng học như sáng bừng lên. Cậu ấy là động lực để em ngày ngày đến trường, nhìn thấy cậu ấy liền có tinh thần, vui vẻ ngay. Nhưng khi đó em đã lập xong mục tiêu cuộc đời rồi, bà ngoại tuổi đã cao, em phải gánh vác trọng trách trong nhà, sau này còn phải kế thừa cửa tiệm của bà ngoại, chắc chắn không thi lên đại học rồi, nợ nần trong nhà em cũng phải chịu trách nhiệm, thế nên không yêu đương được. Đã không thể yêu đương thì đâu cần tỏ tình nữa.” “Có ân hận không?” Mạnh Văn Phi không nhịn được hỏi.

Phương Tinh ngẫm nghĩ: “Không. Cho dù thời gian có quay trở lại, em vẫn sẽ lựa chọn như thế. Thành tích của cậu ấy rất tốt, thi đậu đại học B, năm nay sẽ tốt nghiệp này.”

“Vẫn còn liên lạc chứ?”

“Lớp có nhóm chat, nhưng mọi người không thường nói chuyện. Em đoán họ đều có nhóm riêng của mình. Thời đi học, thành tích của em không được tốt cho lắm, hơn nữa phải về nhà sớm, không tham gia tiết tự học ban đêm, cũng không tham gia hoạt động của lớp, hoàn cảnh gia đình của em không tốt, thầy giáo cũng thông cảm cho em, nên thời gian tiếp xúc của em với các bạn rất ít. Lại thêm em không thích nói chuyện, chẳng có bạn bè gì cả.”

Mạnh Văn Phi không biết nên nói gì cho phải.

“Anh Phi, anh từng yêu qua năm lần, cảm giác ra sao vậy?”

“...” Hừm, Mạnh Văn Phi khẳng định thêm lần nữa, cô nhóc này say rồi, không phải ngà ngà, e là say khá nặng.

Đôi mắt Phương Tinh sáng rỡ, trong veo, đơn thuần là thế, lúc này lại ngân ngấn nước, giống như mắt của một chú hươu con. Cô đang nhìn anh, đầy vẻ hiếu kỳ.

“Ừm, cũng vui lắm.” Mạnh Văn Phi ngẫm nghĩ nửa ngày rồi cẩn thận đáp: “Yêu đương là chuyện rất vui.”

Thật ra lần đầu tiên anh quen bạn gái có động cơ không hề đơn thuần. Lúc đó còn đang học cấp ba, Đào Hiểu Lộ bám theo anh rất chặt, nhưng anh vẫn luôn xem cô là em gái, ánh mắt Khương Tuấn nhìn Đào Hiểu Lộ chứa đựng tình ý vô cùng rõ rệt. Thế là anh đã từ chối Đào Hiểu Lộ, con bé lại không chấp nhận, có khuynh hướng càng từ chối càng hung hăng. Lúc này có một cô bạn cùng cấp tỏ tình với anh, cô gái đó xinh xắn, thành tích học tập tốt, cũng có chút danh tiếng trong trường. Mạnh Văn Phi cảm thấy có cô bạn gái như vậy rất nở mặt nở mày, hơn nữa có bạn gái rồi thì có thể thoát khỏi Đào Hiểu Lộ. Thế nên anh đã nhận lời.

Lần đầu hẹn hò, lần đầu trốn học, nụ hôn đầu, lần đầu nảy sinh xung đột với người thân như anh em ruột thịt là Khương Tuấn, lần đầu chiến tranh lạnh, lần đầu trải nghiệm sự đa nghi và tính xấu của con gái, lần đầu trải nghiệm cảm giác chia tay.

Đã qua rất nhiều năm, nhiều chuyện đã trở nên mờ hồ trong trí nhớ, nhưng dấu ấn của thời thanh xuân ấy lại rất sâu đậm. Không cách nào sao chép, sẽ không có được trải nghiệm y như vậy nữa.

Mạnh Văn Phi nhớ đến cô bạn gái thứ hai, cũng là thời cấp ba, cô gái ở trường lân cận. Khác với cô bạn gái trước tự tin coi mờ của anh, cô gái này rụt rè mắc cỡ, hai người tình cờ gặp nhau trong tiệm bánh ngọt, sau này bạn bè ở hai trường hẹn nhau đi chơi lại gặp nhau, sau đó cô gái ấy đến tìm anh, tỏ mặt tỏ tình, đáng về thẹn thùng đó rất đáng yêu. Thế là anh đã đồng ý.

Về sau sao lại chia tay? Cụ thể ra sao Mạnh Văn Phi không nhớ nữa. Nhưng chung quy là do tính khí của anh hơi tệ, anh không thích cãi nhau với người khác, hề giận là anh sẽ chiến tranh lạnh, không giải thích, không nói chuyện. Cô gái kia yếu đuối nhạy cảm, hề cô làm nũng hay thăm dò là anh phát bực, anh không thích dỗ dành người khác, thành ra một vòng tuần hoàn ác tính. Cô gái kia đề nghị chia tay, anh đồng ý. Hai người tiếp theo sau đó là quen vào thời đại học, người thứ năm là sau khi anh đi làm.

Nghĩ kỹ lại, năm người bạn gái, ngoại hình tính cách đều khác nhau. Chỉ có một điều không có ngoại lệ chính là họ đều không thể đi đến cuối cùng.

Mạnh Văn Phi ngược mắt lên, thấy Phương Tinh vẫn đang nhìn mình. Ánh mắt của cô trong veo thuần túy, cô hỏi anh: “Sau này không vui nữa nên chia

tay à?”

Mạnh Văn Phi suy nghĩ kỹ rồi nói: “Cũng không hoàn toàn vì không vui, tuổi càng lớn thì càng có nhiều thứ phải suy nghĩ. Tình yêu đơn thuần dùng nhịp tim và cảm xúc vui buồn để định đoạt chỉ khi trẻ tuổi mới có. Lớn rồi, tìm đối tượng sẽ suy xét đến kinh tế, đến tương lai sự nghiệp, đến gia đình hai bên, đến sinh con dưỡng cái, đến quan hệ xã hội, đến nhà cửa... Không còn đơn thuần là chuyện vui hay không vui nữa.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phương Tinh xụ xuống, nhăn nhó.

Mạnh Văn Phi lên lớp cô: “Bây giờ cô vẫn còn trẻ, đừng lúc nào cũng ra vẻ già dặn, muốn yêu đương thì tìm một người đáng để yêu rồi yêu đi, tuổi trẻ nên làm gì thì làm vậy, thời gian qua đi rồi không quay lại được đâu. Nợ nần gì đó vốn không phải là vấn đề.”

“Tất nhiên là vấn đề rồi, vấn đề lớn nữa là đằng khác.” Phương Tinh lắc đầu: “Yêu đương tốn tiền lắm.”

Mạnh Văn Phi bật cười: “Đây là chuyện đàn trai nên lo lắng không phải sao?”

“Chuyện này không liên quan đến giới tính.” Phương Tinh ra vẻ chững chạc nói: “Nếu em thích một người con trai, nhất định sẽ mong mình có thể thật xinh đẹp khi xuất hiện trước mặt anh ấy, vậy thì phải tốn tiền mua mỹ phẩm, quần áo, giày dép. Còn nữa, em thích anh ấy, chắc chắn sẽ muốn ngày ngày được gặp anh ấy, vậy thì sẽ chậm trễ thời gian kiếm tiền. Tiền tiêu nhiều, thu nhập ít đi, cản trở đến việc trả nợ. Tất nhiên là không được.”

Mạnh Văn Phi bật cười, cô nhóc này cũng thực tế lắm. Anh nói: “Nhưng nếu có một người bạn trai có thể trông cậy, anh ta sẽ để cô nương tựa, cô không cần gánh vác một mình nữa.”

“Vậy lại càng không được. Ỗ lại quen rồi, lỡ anh ấy ở bên em không được vui nên rời đi, em sẽ không gánh vác nổi nữa. Phải trả dứt hết nợ, không nợ nần bất cứ ai nữa mới yên tâm đi làm chuyện khác.”

Phương Tinh xoay người đi về phía trước, Mạnh Văn Phi đi theo phía sau cô, nghe cô chậm rãi nói tiếp: “Lúc mẹ em qua đời, em khóc rất thảm thiết. Lúc bố em qua đời, em ôm bà ngoại mà lau nước mắt. Sau này bà ngoại cũng qua đời, em không khóc nữa. Em sợ mình khóc thì sẽ trở nên yếu đuối. Chỉ còn một mình em, có gì hay mà khóc. Cuối cùng em cũng hiểu vì sao lúc bố em qua đời bà ngoại lại không rơi nước mắt, chắc chắn bà nghĩ em chỉ còn một mình bà để làm chỗ dựa, bà không được yếu đuối. Thời gian đó, tuổi bà ngoại đã cao, sức khỏe cũng kém, kỳ thật em biết sẽ có một ngày chỉ còn lại mình em, nên đã chuẩn bị tâm lý từ sớm rồi.”

Mạnh Văn Phi nghe những lời này, trong lòng càng thêm áy náy. Vì sự vô đoán và đa nghi của anh đã khiến cho cô phải chịu khổ ở quán thịt nướng có hoàn cảnh kém thế kia suốt mười mấy ngày.

Mạnh Văn Phi đang định nói “xin lỗi” thì Phương Tinh đột nhiên quay đầu lại nói với anh: “Nhưng em cũng may mắn lắm. Từ sau khi gặp được anh và anh Khương, chuyện tốt cứ đến liên tục. Chuyện giải tỏa đã có tin từ hai ba năm trước rồi, những mãi không thấy động tĩnh. Em còn nghĩ phải đợi năm sáu năm nữa, nhưng đột nhiên đến rồi, tiền bồi thường nhiều hơn cả dự kiến của em, tốt hơn nhiều so với bán nhà. Em có một cục tiền từ trên trời rơi xuống, trả được khoản nợ lớn, tạm thời nhẹ nhõm rồi. Sau đó tìm việc làm, hôm vừa vào đến thành phố là em đã đi làm cho quán thịt nướng, không bị mất ngày công nào. Anh xem, cả một chuỗi toàn là chuyện tốt. Còn quen được rất nhiều đồng nghiệp và bạn mới, mọi người đều rất tốt với em. Trước đây em chưa bao giờ có nhiều bạn như thế, cuộc sống không náo nhiệt như thế.”

Cô càng nói càng vui ra mặt, lại bắt đầu nhảy tung tăng: “Em tính đi tính lại, đúng là nhanh hơn rất nhiều so với tính toán của mấy tháng trước, mọi kế hoạch đều có thể hoàn hành trước vài năm. Đến 25 tuổi em phải trả dứt nợ, sau đó thì yêu đương, sau đó nữa sẽ kết hôn trước tuổi 30, trước 32 tuổi sinh con, sau 35 tuổi em sẽ cùng chồng mình mở tiệm, em làm bếp chính, anh ấy đón tiếp khách. Cả nhà chúng em sẽ cố gắng làm việc, mua một căn nhà nhỏ, mỗi ngày đều rất vui vẻ, em muốn làm ra những món ăn ngon nhất, chồng con đều thích ăn, khách hàng cũng đều khen ngon.”

Trạm xe buýt ngay trước mặt rồi, nơi đó không có ai. Phương Tinh càng nói càng hưng phấn, nhảy lên trên ghế đứng, giơ cao hai tay, ngẩng đầu lên hét với mặt trăng: “Oa, tuyệt quá, cảm giác như mình là người chiến thắng trong cuộc sống vậy.”

Đồ ngốc!

Mạnh Văn Phi ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt cô sáng vô cùng, khuôn mặt sáng bừng dưới ánh đèn của trạm chờ xe buýt. Cô nghèo đến rớt mòng tòi, cả nhà cũng thuê không nổi, gánh nợ trên mình, phải làm đến mấy phần công việc. Cô không có người nhà, không có người yêu, không có trình độ, không có chỗ dựa, cô chẳng có gì cả. Cái cô có là tuổi trẻ sẽ trôi dần đi, là sự ương ngạnh không dám khóc, còn có tay nghề nấu nướng siêu cao, sự nỗ lực không bỏ cuộc, và khao khát về một tương lai tươi đẹp.

Và rồi cô nói, cô là người chiến thắng trong cuộc sống.

“Đồ ngốc!” Mạnh Văn Phi nói với cô.

Phương Tinh đứng trên cao, cúi đầu xuống cười với anh.

Nụ cười đó, có vẻ đẹp rất ngây ngô, gõ một cái thật mạnh vào vị trí mềm mại nhất nơi đáy lòng của Mạnh Văn Phi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khách Sáo, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Mạnh Văn Phi ngẩng đầu nhìn Phương Tình bao lâu, Phương Tình cười với anh bấy lâu.

Trông rất ngây ngô.

Mạnh Văn Phi bắt giác nghĩ, cô có biết mình đang làm gì không? Cô có biết mình đang cười với ai không?

“Người chiến thắng trong cuộc sống.” Mạnh Văn Phi gọi cô, “Cô có muốn bước xuống không?”

Phương Tình nghiêng đầu nghĩ nửa ngày, giống như đang lí giải ý nghĩa của câu nói này, rồi gật đầu. “Muốn xuống.”

Mạnh Văn Phi dang tay ra chuẩn bị đón cô: “Cô cẩn thận đấy, đừng để ngã.” Không rõ rốt cuộc cô say đến mức độ nào, chỉ sợ cô bị đụng đầu.

Kết quả vừa đưa tay ra, Phương Tình đã dũng mạnh nhảy cái “đùng” xuống, không nhảy vào vòng tay anh, mà nhảy sang một bên khác. Sau khi nhảy xuống cô có hơi lảo đảo, nhưng đã tự mình đứng vững lại. Lát sau lại tung tăng bước về phía trước, gần như quên mất bên cạnh còn có một anh Phi.

Mạnh Văn Phi hết cách, đành tiếp tục bước theo phía sau cô.

Lần này Phương Tình không nói chuyện nữa, lẳng lặng bước đi, đi được một lúc, càng đi càng chậm lại. Mạnh Văn Phi nghĩ chắc cô đã thấm mệt, đang định gọi cô dừng lại, Phương Tình chợt tự dừng bước, sau đó kêu lên: “Ày da, ba lô của em đâu rồi?”

Mạnh Văn Phi: “...”

Phương Tình sờ vai và lưng mình, sau lưng không có ba lô, cô sốt sắng xoay vòng, đảo mắt nhìn tứ phía: “Ba lô của em không thấy đâu nữa, em nhớ mình có đeo nó ra về mà, lúc xuống thang máy em còn kéo quai đeo nữa.”

Mạnh Văn Phi: “...”

Động tác nhỏ như kéo quai đeo cũng nhớ, thế mà cô lại không nhớ động tác lớn như tháo ba lô xuống giao qua tay anh?

“Anh Phi, anh Phi, chúng ta quay trở lại đi, em bỏ quên ba lô rồi, chắc chắn để quên ở nhà anh Khương rồi.” Phương Tình vừa nói vừa quay trở lại, vẻ mặt vô cùng lo lắng.

Mạnh Văn Phi kéo cổ áo cô lại.

Phương Tình vẫn còn muốn đi, gào lên: “Trong đó là toàn bộ gia tài của em đấy, không thể làm mất được.”

Mạnh Văn Phi không còn lời nào để nói, toàn bộ gia tài của cô chính là mấy dụng cụ nấu ăn nhỏ xíu đó à?

“Ba lô ở chỗ tôi.”

Phương Tình ngó ra một lúc, đảo vòng quanh Mạnh Văn Phi. Đảo đến vòng thứ hai, cuối cùng cũng nhìn thấy ba lô trên lưng anh. Cô thở phào, vui mừng nói: “A, không bị mất, nó đang ở đây nè anh Phi.”

Mạnh Văn Phi cũng thở phào. Sau đó cảm thấy lưng mình nặng xuống.

Phương Tình ở sau lưng anh ôm chầm lấy ba lô, cả người dè lên nó.

Mạnh Văn Phi không kịp chuẩn bị, bị đẩy chúi về trước một bước rồi mới đứng vững.

Anh nghe Phương Tình ở phía sau hô lên: “Tốt quá, tìm thấy rồi.”

Một lúc sau, lại nghe cô nói: “Cái ba lô này, là lớp trường tặng em đấy.”

Ba lô này được giữ gìn tốt thật. Mạnh Văn Phi nghĩ thầm. Anh đợi Phương Tình đứng thẳng dậy, nhưng đợi một lúc lâu vẫn không thấy cô nhúc nhích.

“Ngại ối, hôm nay con thật sự rất vui... nhưng hơi mệt.” Giọng Phương Tình như đang nói mơ.

Mạnh Văn Phi thờ dãi, nghiêng đầu nói với phía sau: “Đi về thôi, được chứ?”

“Ừm.” Phương Tình đồng ý, nhưng vẫn không nhúc nhích.

Mạnh Văn Phi để cho cô dựa, đưa tay gọi một chiếc taxi.

Cô mệt rồi, anh biết. Tập trung làm việc ở cường độ cao suốt bốn tiếng đồng hồ, trên bàn tiệc cười náo hưng phấn, bây giờ mới thả lỏng, chắc chắn rất mệt mỏi.

Xe taxi dừng lại bên cạnh họ, Mạnh Văn Phi gọi với về phía sau: “A Tĩnh, lên xe.”

Phương Tĩnh không động đậy. Mạnh Văn Phi vói tay ra sau, mò được cánh tay Phương Tĩnh, kéo cô ra. Phương Tĩnh mơ màng, mắt nửa nhắm nửa mở.

Mạnh Văn Phi thở dài: “Lúc này cô vừa lên mặt trắng một chuyến đúng không? Mới chớp mắt đã thành ra thế này rồi.”

“Ừm.”

Lại còn “ừm”, Mạnh Văn Phi hậm hực dẫn cô lên taxi.

Phương Tĩnh ngoan vô cùng, bảo lên xe liền lên xe, bảo ngồi xích vào trong liền xích vào trong. Đến khi Mạnh Văn Phi ngồi xuống, cô còn biết hỏi: “Anh Phi, mình đi đâu thế?”

Mạnh Văn Phi mặt kệ cô, báo địa chỉ cho tài xế. Phương Tĩnh gật đầu: “Về công ty.”

Mạnh Văn Phi nhìn cô, hình như cô tỉnh táo lại rồi, đôi mắt sáng rõ, một mực nhìn chăm chăm vào tài xế. Xe khởi động rồi Phương Tĩnh vẫn nhìn chăm chăm về hướng đó. Lúc này Mạnh Văn Phi mới hiểu ra kỳ thật cô không nhìn gì cả.

Anh đưa tay che mắt cô lại, nói: “Nghỉ ngơi một lúc đi, lát nữa đến nơi tôi sẽ gọi cô.”

Phương Tĩnh đột nhiên nói: “Ày da, ba lô của em đâu rồi.”

Mạnh Văn Phi lẳng lặng nhét chiếc ba lô nặng trĩu kia vào lòng cô.

Phương Tĩnh rũ mắt xuống nhìn chiếc ba lô một lúc, hình như đã yên tâm rồi. Cô đặt nó sang bên cạnh, dùng cánh tay ôm lấy, sau đó tựa lên lưng ghế, không bao lâu sau thì nhắm mắt lại.

Xe rẽ qua khúc quanh, cơ thể Phương Tĩnh nghiêng qua, tựa lên cánh tay Mạnh Văn Phi. Mạnh Văn Phi nghiêng đầu nhìn cô, cô đang nhắm mắt, không hề cử động, hô hấp nhẹ nhàng, hàng mi dài vẽ một chiếc bóng hình cánh quạt trên gương mặt cô. Trông cô thế này lại càng trẻ trung hơn, mềm mại yếu ớt, không chút phòng bị, vẻ mệt mỏi hiện rõ trên khuôn mặt.

Mạnh Văn Phi nhích người, để Phương Tĩnh dựa vào mình chắc hơn.

Suốt chặng đường không lên tiếng, chiếc xe di chuyển trong im lặng, ánh đèn đường thi thoảng lại rọi vào trong xe, Mạnh Văn Phi rũ mắt nhìn Phương Tĩnh, tay cô đặt trên đùi, lòng bàn tay ngửa lên. Ngón tay cô thon dài, hình dáng rất đẹp. Nhưng ánh đèn rọi ra vết sẹo nhỏ xíu màu trắng nhạt, vết thương cũ, chắc là do dao cắt mà ra. Mạnh Văn Phi nhớ đến bộ dao kia của cô.

Xe đột nhiên thắng gấp, đầu Phương Tĩnh suýt bị trượt xuống. Mạnh Văn Phi vội đưa tay ra đỡ lấy trán cô, để cô tựa trở lại cánh tay mình, không bị đánh thức. Mạnh Văn Phi ngược mắt lên, nhìn thấy đây là ngã tư đường, chắc trước đó tài xế chạy quá nhanh, đột nhiên gấp đèn đỏ nên vội thắng gấp. Mạnh Văn Phi bực bội trong lòng, nhưng đã nén xuống, nhỏ giọng nói: “Bác tài, chạy chậm một chút.”

Tài xế không nói gì, khi khởi động xe lần nữa tốc độ đã chậm lại.

Chặng đường không dài lắm, không bao lâu đã đến Kỹ Thuật Phi Dương.

Mạnh Văn Phi vỗ nhẹ Phương Tĩnh: “A Tĩnh.”

Phương Tĩnh không động đậy.

Mạnh Văn Phi gọi lần nữa, Phương Tĩnh vẫn không động đậy.

Lúc này xe đã dừng lại bên lề, tài xế bấm đồng hồ, đưa hóa đơn về phía ghế sau. Mạnh Văn Phi đón lấy, đưa tờ một trăm tệ chần qua, nói nhỏ: “Không cần thối lại, chúng ta đợi thêm một lúc nữa, để cô ấy nghỉ thêm một chút.”

Tài xế taxi nhìn hai người họ qua gương chiếu hậu một cái, “Được.”

Mạnh Văn Phi đợi thêm một lúc lâu, lại vỗ vỗ Phương Tĩnh, cô hơi cau mày, vẫn chưa tỉnh.

Tài xế taxi nhìn họ qua gương chiếu hậu n lần, bèn nói: “Cậu mạnh tay một chút, chắc chắn cô ấy sẽ tỉnh thôi.”

Mạnh Văn Phi không được vui, chuyện này cần anh dạy chắc? Anh đang định lên tiếng thì điện thoại đổ chuông. Tiếng chuông vang vọng trong chiếc xe yên tĩnh nghe rất chói tai, Phương Tĩnh giật mình, tỉnh rồi.

Phương Tĩnh mơ màng ngồi dậy, hình như vẫn chưa biết mình đang ở đâu.

Mạnh Văn Phi nhận điện thoại, Khương Tuấn hỏi: “Anh về đến nhà chưa? Có đưa A Tĩnh về chưa?”

“Vừa đến công ty.”

“Hà? Công ty các anh ở Nam Cực hả? Đi lâu thế.”

“Không nói nữa, đang xuống xe.” Mạnh Văn Phi không có tâm trạng nói chuyện với cậu. kết thúc cuộc gọi. Anh kéo ba lô của Phương Tĩnh qua, đỡ cô ngồi thẳng dậy: “Đến rồi, xuống xe thôi.”

Lúc này Phương Tĩnh mới có phản ứng: “Đến rồi.”

Tài xế taxi ngồi phía trước hậm hực nói: “Đến lâu lắm rồi đây cô gái.”

Mạnh Văn Phi mặc kệ ông ta, anh đẩy cửa ra, xuống xe, khom người đỡ Phương Tĩnh. Phương Tĩnh bị không khí lạnh bên ngoài làm cho hắt hơi vài cái, lập tức tỉnh táo ngay.

Mạnh Văn Phi dẫn cô vào công ty, mở khóa cửa lầu một, đưa cô vào nhà, sau đó dặn dò: “Cô đang say, đừng có tắm, cứ ngủ luôn đi.”

“Em không có say.” Phương Tĩnh phát âm rõ ràng, ánh mắt rất tỉnh táo.

Mạnh Văn Phi trừng mắt với cô, nhắc lại lần nữa: “Đừng có tắm, lỡ té ngã thì không ai biết. Trực tiếp lên giường ngủ luôn đi, biết chưa?”

Phương Tĩnh lắc đầu: “Bà ngoại em từng nói, con người giống như quần áo vậy, có thể không đẹp không đắt giá, nhưng nhất định phải sạch sẽ. Phải tắm”

Mạnh Văn Phi: “...” Ma men còn biết cài tay đôi cơ đấy.

“Bà ngoại cô nói rất có lý, nhưng cô đã tắm rồi, tắm thêm lần nữa thì lãng phí nước. Tiền nước hàng tháng của công ty cũng cao lắm.” Mạnh Văn Phi nghiêm túc nói. Phương Tĩnh ngạc nhiên mở to mắt, “Em tắm rồi á?”

“Đúng vậy.” Mạnh Văn Phi mặt không đổi sắc mà nói bừa: “Cô đã về được một lúc lâu rồi, để quên ba lô ở chỗ tôi, nên tôi mang ba lô đến cho cô.”

Phương Tĩnh nhìn ba lô trên tay Mạnh Văn Phi, vội nhận lấy: “Cảm ơn anh Phi.”

Hừ, còn dám nói không say.

Mạnh Văn Phi nói: “Được rồi, bây giờ thì khóa cửa tầng hoang, sau đó đi ngủ đi.”

“Dạ vâng.” Phương Tĩnh rất nghe lời.

Mạnh Văn Phi không an tâm, “Vậy tôi đi đây.”

“Dạ vâng, anh Phi đi thông thả.”

“Tôi đi rồi cô phải làm gì?”

“Khóa cửa, đi ngủ.”

Mạnh Văn Phi gạt đầu. Phương Tĩnh tiến anh ra cửa, anh lại hỏi: “Khóa cửa xong thì làm gì?”

“Đi ngủ.”

Tốt lắm. Mạnh Văn Phi đứng ngoài cửa, nghe tiếng khóa cửa “tách” một cái, anh đứng thêm một lúc rồi ra về.

Đêm đó, Mạnh Văn Phi ngủ không ngon giấc vì lo lắng cho Phương Tĩnh. Muốn gọi điện thoại sang hỏi thăm cô lại sợ quấy rầy giấc ngủ của cô. Hơn chín giờ sáng anh thức dậy, đầu óc có chút nặng nề, ăn sáng xong thì lên mạng một lúc, nhìn cho đến mười một giờ hơn mới gọi điện thoại cho Phương Tĩnh, giờ này chắc cô đã thức dậy rồi.

Phương Tĩnh bắt máy, Mạnh Văn Phi nghe thấy đầu dây bên kia rất ồn ào, anh nhíu mày hỏi cô: “A Tĩnh, cô đang ở đâu vậy?”

“Ở KFC.” Giọng nói của Phương Tĩnh nghe rất có tinh thần, “Hôm nay đến ca làm thêm của em.”

Mạnh Văn Phi ghen lời, còn tưởng tới qua mệt thế kia, hôm nay cô sẽ nghỉ ngơi cho thật tốt.

Phương Tĩnh ở đầu dây bên kia ngập ngừng rồi nói: “Anh Phi, hôm qua hình như em uống say, gây thêm phiền phức cho anh rồi, thật ngại quá.”

Cô cũng biết mình uống say cơ đấy.

“Không sao, không phiền.”

“Cảm ơn anh Phi. Em phải làm việc rồi, sau này nói tiếp nhé.”

Phuong Tinh khi tỉnh táo dường như đã lui về khoảng cách an toàn, điềm đạm, lễ phép, khách sáo, thậm chí còn khách khí hơn cả ngày trước.

Mạnh Văn Phi cầm điện thoại ngồi đó một lúc lâu, anh nghĩ nghĩ rồi soạn tin nhắn Wechat cho Phuong Tinh: “Đừng có làm việc bạt mạng thế nữa, khi cần nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi cho tốt.”

Ngón tay anh dừng trên phím gửi đi, do dự một lúc thì xóa sạch dòng chữ kia. Anh thay quần áo, lái xe đến cửa hàng KFC gần công ty.

Chủ nhật, lại đang giờ ăn trưa, KFC rất đông người.

Mạnh Văn Phi im lặng vừa xếp hàng vừa tìm kiếm bóng dáng của Phuong Tinh.

Không lâu sau anh đã thấy cô. Cô mặc đồng phục, đang thu dọn đĩa và thức ăn thừa trên bàn, lau sạch bàn. Có người làm đồ thức uống, cô chạy đến cầm cây lau nhà nhanh chóng lau sạch. Một đứa bé cầm hộp khoai tây chiên đựng trứng cô, cô vội đỡ lấy đứa bé. Mẹ của đứa bé chạy đến dắt nó đi, Phuong Tinh lại chạy đi lấy chổi quét sạch chỗ khoai tây chiên rơi đầy trên sàn.

Mạnh Văn Phi xếp hàng còn chưa nhích lên được một mét đã thấy Phuong Tinh bận đến xoay vòng, không nghỉ ngơi lấy một phút nào. Cô tập trung vào công việc trước mắt, quát mắt nhìn qua đã thấy ngay chỗ nào có đĩa chưa dọn, bàn nào chưa lau, nhưng lại không nhìn thấy anh.

Mạnh Văn Phi thầm thở dài trong lòng.

Anh xếp hàng nửa ngày, mua một phần hamburger mang đi, sau đó cố ý đứng vào trong đám đông chờ đợi, đợi Phuong Tinh thu dọn xong một bàn, anh liền giả vờ đi ra khỏi cửa hàng, lướt qua trước mắt cô một cách chói lóa.

“Anh Phi.”

Đúng như mong muốn, Phuong Tinh đã gọi anh.

Mạnh Văn Phi đứng lại, nhìn Phuong Tinh, đưa chiếc túi mang về trong tay mình một cách rất tự nhiên: “Đến công ty tăng ca, sẵn mua bữa trưa luôn.”

Phuong Tinh nhìn phần ăn của anh, muốn nói lại thôi.

Mạnh Văn Phi biết cô muốn nói gì, đầu bếp đại nhân rất chú trọng việc ăn uống, không thích thức ăn nhanh nhiều calo lại không dinh dưỡng, kết hợp dinh dưỡng chay mặn với cô mà nói là chuyện rất quan trọng.

Mạnh Văn Phi nói: “Tôi về công ty trước đây.”

Phuong Tinh gật đầu.

“Cô phải làm đến mấy giờ?” Vờ như thuận miệng hỏi thăm.

“Ba giờ.”

Mạnh Văn Phi tỏ vẻ không để ý: “Vậy tôi đi trước, tạm biệt.”

Đầy cửa bước đi không hề ngoảnh đầu nhìn lại, tự thấy mình bước đi rất tiêu sái.

Ba giờ đúng không? Anh đợi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khách Sáo, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Ba giờ hai mươi một phút chiều, khéo mắt Mạnh Văn Phi nhìn thấy một dáng người quen thuộc đi về phía phòng làm việc của anh. Anh không ngần ngại lên, quét mắt qua thời gian hiện thị dưới góc màn hình máy tính. Ừm, tốt lắm, điều này chứng tỏ sau khi ra khỏi KFC là cô đi thẳng đến tìm anh ngay.

Mạnh Văn Phi nhìn thẳng vào máy tính, ra vẻ đang chuyên tâm làm việc.

“Anh Phi.” Phương Tình dè dặt đứng trước cửa gọi anh. Anh không đóng cửa, Phương Tình đứng đó, sợ quấy rầy đến công việc của anh nên gọi nhỏ.

Mạnh Văn Phi ngẩng đầu lên: “Ồ, cô về rồi à.” Sau đó cúi đầu tiếp tục làm việc.

Phương Tình nhìn mặt bàn của anh, túi gói hamburger, ly Coca và hộp đựng khoai tây chiên bày bừa ở đó. Phương Tình do dự một lúc liền đi đến, dọn chỗ rác kia vào thùng rác, lại nhìn ly uống nước của Mạnh Văn Phi, trống không.

“Anh Phi có uống cà phê không ạ?” Giọng điệu vẫn còn chút dè dặt.

“Không cần đâu, hôm qua uống nhiều quá, đến giờ vẫn còn đau đầu.”

Phương Tình lại do dự một lúc, sau đó nói nhỏ: “Vây em pha ấm trà trái cây cho anh nhé?”

Mạnh Văn Phi ngẫm nghĩ: “Được, phiền cô vậy.”

Phương Tình nhanh chóng thu dọn xong, đi ra ngoài. Một lát sau mang một ấm trà trái cây trở lại, giúp Mạnh Văn Phi rửa sạch ly, rót một ly trà.

Mạnh Văn Phi cười với cô, khách sáo nói: “Cảm ơn.” Khách sáo giữ khoảng cách, anh cũng biết vậy.

Phương Tình cũng cười cười, dường như đã thả lỏng hơn đôi chút. Cô ra khỏi phòng làm việc, đi xuống lầu.

Cô vừa đi, Mạnh Văn Phi liền thở phào, nhìn khu vực làm việc không một bóng người bên ngoài, xoa nắn mặt mình một cái.

Quả nhiên mà, lần này không phải do anh nghĩ nhiều, nhìn thái độ của Phương Tình đối với anh, chắc là thấy ngại vì tối qua uống say rồi tiết lộ cho anh biết quá nhiều chuyện. Đại khái là cô thấy rất lúng túng, muốn lui về một khoảng cách có thể khiến mình thấy an lòng.

Đêm qua cô nói quá nhiều, đều là lời thật lòng.

Cô không dám khóc, không dám ý lại, không cần đồng tình, nhưng dù sao vẫn chỉ là cô nhóc ngoài 20 tuổi, không có nhiều kinh nghiệm xã hội, không có quan hệ rộng, thế giới của cô chính là căn tiệm nhỏ kia, còn có nhà bếp mà cô yêu. Chắc chắn cô cũng khao khát được nhẹ nhàng thoải mái, giống như cô khao khát tình yêu vậy, nhưng cô không dám.

Thật sự ương ngạnh quá rồi.

Nhưng Mạnh Văn Phi cảm thấy chuyện này mình có thể giải quyết được. Dù sao anh cũng lớn hơn cô bảy tuổi, kinh nghiệm xã hội của anh nhiều hơn cô không chỉ bảy năm. Dù loại người mà anh từng bắt mối quan hệ, phải nói là nhiều hơn cô rất rất nhiều.

Anh biết, cô rất cứng đầu, nhưng cô cũng rất mềm lòng. Người khác tốt với cô, cô nhất định sẽ nghĩ cách báo đáp. Chẳng qua, phải ở trong phạm vi cô thấy an toàn, không phá hủy sự “kiên cường” của cô, không khiến cô “yếu đuối”. Mạnh Văn Phi biết, không muốn cô vất vả như thế nữa thì không được nôn nóng, nếu cô cảm thấy áp lực quá lớn, sẽ trốn ra khỏi phạm vi bảo vệ của anh.

Mạnh Văn Phi kiên nhẫn đợi, anh vừa xử lý công việc, vừa nhìn đồng hồ, đã bốn giờ rưỡi, anh định gọi điện thoại cho Phương Tình, vừa đưa tay lấy điện thoại, Phương Tình đã lên lầu.

Mạnh Văn Phi vội giả vờ bận rộn.

Phương Tình đến trước cửa phòng làm việc của anh, dè dặt hỏi: “Anh Phi, lúc trưa anh anh nhiều đó có đủ không? Có đói không, có muốn ăn chút cho trà chiều không?”

Mạnh Văn Phi cố không chế nét mặt của mình, cô ngốc, còn mềm lòng hơn anh tưởng tượng nhiều. Anh làm theo kế hoạch ban đầu, ra về nghiêm túc nói: “Không cần, lát nữa tôi gọi một phần thức ăn ngoài để làm bữa tối là được, hôm nay hơi bận, chắc phải về hơi muộn.”

Phương Tình ngẩn ra: “Lại gọi thức ăn ngoài à.”

“Ừ. Không sao đâu, cô nghỉ ngơi sớm đi.”

Phương Tình nín thở, ngẫm nghĩ rồi nói: “Lát nữa em cũng phải nấu cơm tối, dù sau cũng phải nấu, hay là, anh Phi ăn chung nha.”

Mạnh Văn Phi nhìn cô: “Được đấy, hôm nay công ty không có ai khác, sẽ không có ai nói người làm ông chủ như tôi bắt công.” Anh giờ ngón tay đặt lên môi, ra dấu bí mật: “Đừng nói cho người khác biết đấy.”

Phương Tình bật cười: “Được ạ, chúng ta lên ăn thôi.”

Trẻ con, hơi dễ dụ dỗ.

Mạnh Văn Phi cười thầm trong bụng, anh quay đầu lại tiếp tục nhìn máy tính: “Vây tôi làm việc trước, nấu cơm xong gọi tôi.”

“Vâng ạ.” Phương Tinh đi xuống lầu.

Năm giờ rưỡi, Phương Tinh gọi điện thoại báo Mạnh Văn Phi xuống ăn cơm.

Ba món một anh, bánh bao nhỏ nhân thịt. Đây là món Mạnh Văn Phi thích.

Mạnh Văn Phi đói cồn cào, cái này không cần phải giả vờ, là thật. Với sức ăn của anh, cái hamburger lúc trưa thật sự không đủ no. Chuyện này Phương Tinh biết, trong lòng Mạnh Văn Phi đã có tính toán. Cũng như cô biết anh kén ăn vậy, dù lần nào anh cũng nói mình không kiêng cử món gì, cô cũng sẽ ghi nhớ món nào anh không thích ăn dựa theo thức ăn thừa lại trong bữa ăn của anh.

Mạnh Văn Phi vừa ngồi xuống đã ăn một hơi mười cái bánh bao nhỏ. Dáng vẻ ăn ngon lành này khiến Phương Tinh thấy vui, cô bưng chén cơm mỉm cười.

“Đói quá.” Mạnh Văn Phi nói. “Tối qua uống nhiều, sáng dậy không ăn sáng, đến trưa chỉ ăn mỗi cái hamburger, may mà có bữa tối này bù lại.”

Phương Tinh không lên tiếng, thế nên Mạnh Văn Phi cũng không nhiều lời, cúi đầu ăn cơm.

Hai người lặng lẽ ăn xong bữa cơm, Mạnh Văn Phi nói: “Có thể cho tôi ly cà phê không?”

Phương Tinh đồng ý, lấy phin và máy xay cà phê ra, xay hạt cà phê thành bột trước, sau đó pha cho Mạnh Văn Phi một ly cà phê phin.

Hương cà phê nhanh chóng lan tỏa khắp không gian, Mạnh Văn Phi hít sâu một hơi, khen ngợi: “Thơm quá.”

Phương Tinh lại cười cười. Với cô nhóc này, khen món ăn cô làm có lẽ càng có thể làm cô vui hơn là khen cô xinh đẹp.

Phương Tinh thêm một viên sữa vào cà phê, không thêm đường, sau đó đưa cà phê cho Mạnh Văn Phi.

Đây là lần đầu tiên Mạnh Văn Phi được uống cà phê phin do Phương Tinh pha, trên lầu hai của công ty có một ấm pha cà phê tự động, mọi người đều uống cà phê từ ấm đó. Cái phin này, chắc cũng là do Phương Tinh đem từ tiệm ăn cũ đến đây.

“Cô biết tôi không thêm đường.” Mạnh Văn Phi nhận lấy cà phê, ngửi một chút, nhấp một ngụm.

“Em từng thấy anh rót cà phê. Khẩu vị của tất cả mọi người trong công ty, em gần như biết được hết.”

Mạnh Văn Phi uống thêm một hớp nữa, gật đầu khen cô: “Rất ngon.”

Phương Tinh nói: “Em từng làm thêm ở tiệm cà phê, học lõm được đó. Cà phê phin, mùi vị của mỗi một người pha ra đều không giống nhau. Cũng như đầu bếp nấu ăn vậy, ai cũng có dấu ấn đặc sắc riêng của mình. Không giống ấm pha cà phê tự động, đã được lập trình sẵn, lần nào cũng pha ra mùi vị tương tự.”

Quả nhiên cô có hứng thú với chủ đề này mà.

“Thế là cô cũng có nghiên cứu về hạt cà phê?”

“Em chỉ biết sơ sơ thôi, kiến thức về cà phê cũng nhiều lắm. Khách hàng của tiệm em khác với khách của tiệm cà phê, nên em cũng không trừ quá nhiều hàng, người uống ít, nên không có nhiều cơ hội để thử.”

“Tôi rất thích cà phê. Ngày xưa lúc mới khởi nghiệp, chúng tôi vẫn chưa thuê được văn phòng, cả đám anh em ôm máy tính đến quán cà phê khởi nghiệp, ngồi đó suốt cả ngày. Thức ăn ở đó bình thường thôi, nhưng cà phê thật sự rất ngon.”

Phương Tinh bắt đầu tò mò: “Quán cà phê khởi nghiệp là gì?”

“Là quán cà phê chức năng, cung cấp môi trường làm việc đơn giản, có wifi, có thức ăn nước uống, có bàn dài băng đen có thể họp hành, có máy in, máy fax, máy chiếu, có thể tổ chức một ít hoạt động nhỏ. Nói một cách đơn giản, chỉ cần cô mua một ly cà phê thì có thể ngồi ở đó làm việc.”

Mắt Phương Tinh lóe sáng: “Buôn bán có được không?”

“Cũng không dễ dàng, có quán kinh doanh khác tốt, cũng có quán đẹp tiệm.”

“Vậy những người không làm việc, có thể vào đó ăn uống không?”

“Tất nhiên là có thể.” Mạnh Văn Phi nhìn vẻ mặt của Phương Tinh, bất nhận được mà mỉm cười. “Lần sau có cơ hội, dẫn cô đi xem thử.”

“Vâng.” Tuy giọng điệu đồng ý, nhưng rõ ràng cô đã kiềm chế lại.

“Có rất rất nhiều quán thú vị lắm, đều là mô hình mới, dịch vụ cũng rất mới lạ. Ví dụ như gọi món và thanh toán bằng điện thoại, phục vụ món bằng băng truyền, còn có nhà hàng giống như công viên trò chơi, còn có thực đơn theo lượng calo, tùy theo nhu cầu của những nhóm người khác nhau.” Mạnh Văn Phi vừa nói vừa quan sát phản ứng của Phương Tinh.

Ánh mắt cô lại sáng lên rồi.

Lần này Mạnh Văn Phi không nói sẽ dẫn cô đi nữa, anh đổi đề tài: “Đúng rồi, tuần sau có một khách hàng quan trọng sẽ đến công ty, đến lúc cô cô chuẩn bị một chút, pha cà phê phin đi, của cô pha ngon hơn ấm pha cà phê.”Phương Tinh lập tức trở nên nghiêm túc: “Khách hàng quan trọng ạ?”

“Ừ, công ty đầu tư, đến khảo sát tình hình nghiệp vụ của công ty chúng ta, nếu bàn bạc thành công, công ty sẽ được rót một khoản đầu tư lớn, sẽ có tiền để mời thêm người, mở rộng nghiệp vụ. Với công ty mà nói, vô cùng quan trọng.”

Phương Tinh chăm chú: “Có cần nấu cơm không ạ?”

Mạnh Văn Phi bật cười: “Không cần, cứ nấu cho nhân viên như thường là được, phía khách hàng chúng ta sẽ có chiêu đãi khác.”

Phương Tinh hơi hưng phấn: “Anh Phi, nói vậy tức là nếu họ thấy công ty của anh tốt, sẽ cho tiền để anh kinh doanh công ty sao?”

“Hiểu đơn giản là vậy.”

“Tốt thật. Anh Phi, vậy em có thể làm gì nữa không?” Hệt như gấp gấp muốn được moi tìm moi phổi ra vậy.

“Không cần, mọi thứ cứ như bình thường, đến lúc đó pha cà phê thật ngon là được rồi.”

Phương Tinh gật đầu thật mạnh.

Mạnh Văn Phi lại nói tiếp: “Bây giờ rất nhiều nhà hàng vay đầu tư rủi ro, giống như quán cà phê khởi nghiệp vậy, rất nhiều quán đều được công ty đầu tư rủi ro hỗ trợ. Có lẽ khác với hình thức mở tiệm mà cô muốn, nhưng dù sao kế hoạch mở tiệm của cô vẫn còn rất nhiều năm, có thể tham khảo một chút. Sự thay đổi của thị trường diễn ra rất nhanh, rất lớn, cô tìm hiểu nhiều một chút cũng tốt lắm.”

Mắt Phương Tinh lại lóe sáng: “Anh Phi, anh hiểu biết nhiều thật.”

“Tôi cũng đang học hỏi.”

“Em cũng muốn học.” Tinh thần ham học của cô gái nhỏ thật mạnh mẽ.

“Được, đợi khi nào rảnh, tôi sẽ nói thêm với cô, cô hoạch định được mục tiêu rồi sẽ biết phải bắt đầu từ đâu thôi.”

“Cảm ơn anh Phi.”

“Đừng khách sáo.”

“Anh Phi, em rất muốn pha thêm một ly cà phê nữa cho anh.” Phương Tinh rất vui, lại có chút áy náy, “Nhưng buổi tối uống nhiều sẽ khó ngủ.”

Mạnh Văn Phi không thể che giấu nụ cười của mình được nữa. Dễ dàng dành thật, rất thích nụ cười của cô.

“Không sao, tôi cũng đang muốn nhờ cô giúp tôi pha thêm một ly nữa. Tôi thường phải tăng ca, buổi tối rất hay uống.”

Phương Tinh nhảy lên, tươi cười đi xay hạt cà phê.

Mạnh Văn Phi thừa dịp cô đang vui nói: “A Tinh, có việc này tôi muốn nhờ cô giúp.”

“Được ạ, anh Phi cứ nói.” Còn chưa hỏi chuyện gì đã nhận lời rồi.

“Tôi ở nhà ít nấu nướng, bình thường bận quá cũng không có thời gian dọn dẹp nhà cửa, lại còn thường xuyên đi công tác. Lúc trước có mời đi giúp việc đến quét dọn, cuối tuần nấu cơm các thứ cho tôi, nhưng về sau đi ấy không làm nữa, cũng khá lâu rồi tôi vẫn chưa tìm được người thay. Cô có đồng ý đến chỗ tôi làm thêm theo giờ không. Lúc tôi đi vắng thì giúp tôi tưới hoa, quét dọn nhà cửa một chút. Lúc tôi ở nhà, cuối tuần giúp tôi nấu bữa cơm.”

Phương Tinh đã xay xong cà phê, một lúc lâu vẫn không ngẩng đầu lên. Lúc ngẩng lên, vẻ mặt rất phức tạp. Mạnh Văn Phi cảm thấy trong đó có sự không thoải mái.

Phương Tinh cắn môi, nhẫn nhịn một lúc sau mới nói: “Anh Phi, có phải anh đang đồng tính em không?”

Cảnh giác thật đấy.

Mạnh Văn Phi hậm hực, mẹ kiếp, anh gấp gấp quá rồi chẳng? Rõ ràng định từ từ mà không phải sao?

“Tôi qua em uống quá chén, đã nói rất nhiều lời không nên nói. Không phải em cố ý nói những chuyện đó đâu. Anh Phi, tuy người thân của em đều không còn nữa, lại còn đang nợ nần, nhưng em thấy cuộc sống của mình tốt lắm. Cơ thể em mạnh khỏe, lao động bằng đôi tay mình, có thể kiếm tiền. Em rất hài lòng với tình trạng hiện tại. Em không thích nói quá nhiều chuyện của mình với người khác chính vì sợ thế này. Nói nhiều rồi, ánh mắt mọi người nhìn em sẽ khác ngay, cứ như em đáng thương lắm vậy, thật ra em không có. Em...” Đường như cơ không biết nên thế nào, loại chuyện này đúng là khó

nói, càng bồi càng đen, càng nói càng rối. Cô cúi đầu, không dám nhìn Mạnh Văn Phi, cuối cùng rặn ra một câu: “Em thật sự cảm thấy bây giờ rất tốt. Em mong anh đừng đối xử khác biệt với em.”

Mạnh Văn Phi im lặng một lúc, rồi nói: “Tôi không hề đồng tình cô, tôi thấy cô rất giỏi giang, tôi tin tưởng cô. Nhưng cô mới là người đối xử khác biệt với tôi.”

Phuong Tinh ngẩng phát đầu lên.

“Khương Tuấn muốn mời cô làm tiệc tại gia, cô hớn hờ làm, bỏ ra biết bao nhiêu tâm tư, cực khổ thể mà cũng không oán nửa lời. Để họ có một bữa ăn vui vẻ thể kia, giúp họ nở mặt nở mày, xong rồi còn tổng kết chỗ nào làm chưa tốt để lần sau cải thiện. Tôi thì sao, muốn mời một người đáng tin giúp làm việc nhà, có một bữa cơm nóng hổi ngon miệng, cô lại không bằng lòng.”

Phuong Tinh mấp máy môi, lại không thể phản bác lại. Nhưng có chỗ nào không đúng chứ?

“Cô thấy tôi đồng tình cô, cô nói xem cô có chỗ nào đáng để đồng tình? Làn việc vất vả sao? Cô mở tiệm cũng được, làm thuê cũng được, đến giờ thì được nghỉ ngơi rồi đúng không, tôi thường xuyên phải tăng ca đến một hai giờ sáng, có lúc thức trắng đêm, có ai quan tâm đến? Người thân của cô không còn nữa, áp lực lớn. Áp lực của tôi cũng lớn vậy. Cô chỉ nuôi sống một mình mình là được, tôi lại phải nuôi sống cả công ty. Cô làm tốt công việc của mình là được, còn tôi phải gánh vác hiệu suất của toàn công ty, ai làm không tốt thì tôi phải gánh. Cô có nợ phải trả, nhiều nhất nợ được bao nhiêu tiền, cô có biết tôi mở công ty nợ biết bao nhiêu rồi không?”

Muốn so nghèo so cực khổ chứ gì? Mùoi Phuong Tinh cô cũng không phải đối thủ của Mạnh Văn Phi tôi đâu. Em gái Phuong Tinh à, mấy chiêu giả vờ đáng thương để được đồng tình em thật sự vẫn còn non lắm.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khách Sáo, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Phuong Tinh thật sự không hiểu.

Ra về đáng thương để được đồng tình xưa nay đều không phải vũ khí của cô. Hơn nữa cô cũng không nghĩ người khác cần phải ra về đáng thương để được đồng tình ở trước mặt cô, vì cô nghèo đến mức chẳng giúp được ai, cô cố gắng hết sức cũng chỉ có thể chăm sóc tốt cho bản thân. Nên đối với nhân tình thế thái, cô rất lạnh nhạt, cô không dễ dàng thân thiết với người khác, cũng không thích nói về chuyện của mình, tương tự, cô cũng mặc kệ chuyện của người khác.

Như vậy là an toàn nhất, cho cô cảm giác thoải mái nhất.

Nhưng Mạnh Văn Phi không giống những người khác, ít nhất là trong lòng Phuong Tinh, anh Phi và những người khác mà cô quen biết không giống nhau. Anh Phi ở trong lòng cô là một người không có gì là không làm được, anh là tinh anh trong tinh anh, anh thông minh, cao lớn, đẹp trai, nói chuyện thú vị, có tinh thần trách nhiệm. Anh có lòng chính nghĩa, anh chu đáo, anh quan tâm bạn bè. Đầu tóc của anh luôn gọn gàng sạch sẽ, nụ cười của anh vui vẻ ấm áp, quần áo của anh trông rất cao cấp thoải mái, mặc lên người anh rất vừa vặn và phóng khoáng.

Anh Phi có tất cả những gì mà cô ngưỡng mộ, anh có trình độ học vấn cao, kiến thức uyên bác, sự nghiệp thành công. Cô thuê không nổi nhà, còn anh lại có một tòa văn phòng hai tầng, còn có một nhóm nhân viên thân thiện cần mẫn. Cô không có bạn bè gì, cũng gần như không liên lạc với bạn học cũ, còn anh lại có nhóm bạn chơi từ nhỏ đến lớn, tình bạn rất bền vững. Cô không có cơ hội yêu đương, còn anh đã trải qua năm mối tình, kinh nghiệm cuộc sống phong phú. Cô chỉ có thể làm việc chăm chỉ đóng góp vai trò của một người lính nhỏ, còn anh giờ tay nhắc chân đều có phong phạm của người lãnh đạo.

Cô kính phục anh, sùng bái anh, cô cảm thấy anh chính là nam chính cao phú soái xuất sắc nhất trong những bộ tiểu thuyết ngôn tình cô từng đọc.

Vậy mà giờ đây, nam chính nói với cô rằng anh vất vả hơn cô, nhiều áp lực hơn cô, nợ nần nhiều hơn cô... Nói một cách ngắn gọn và súc tích, chính là nam chính xuất sắc nhất còn thảm hơn cả một diễn viên quần chúng.

Phuong Tinh thân là một diễn viên quần chúng, cô thấy vô cùng kinh ngạc. Trong nhất thời không biết nên phản ứng thế nào.

Bị sốc, đau lòng hay còn tâm trạng nào khác, cô thật sự không rõ. Rất muốn biết anh Phi đã từng trải qua những chuyện gì, nhưng lại ngại hỏi. Thậm chí cô còn cảm thấy có lỗi vì mình đã nghi ngờ anh Phi, tuy cô vẫn cho rằng anh Phi có lòng muốn giúp đỡ cô nên mới bày ra công việc giúp việc nhà theo giờ này. Nhưng cô cảm thấy bối rối vì sự chất vấn đột ngột của mình.

Phuong Tinh nhìn vào mắt Mạnh Văn Phi, trước ánh nhìn chăm chú của anh, mặt cô từ từ đỏ lên. Cô cúi đầu xuống, cảm thấy gò má mình như phải bỏng.

“Xin lỗi.” Phuong Tinh ú ớ nói.

“Vi sao lại xin lỗi? Cô đâu có làm gì có lỗi với tôi.” Mạnh Văn Phi vẫn nhìn cô, thu hết mọi phản ứng của cô vào đáy mắt. “Mỗi người đều có quyền tự do chọn lựa công việc mình làm.” “Em, em không có ý này.” Cô cũng không biết mình có ý gì nữa. Cô đang ở đâu? Cô đang nói gì? Bây giờ đang thảo luận về chủ đề gì? Áp lực lớn quá, nhìn chăm chăm xuống mặt bàn mà vẫn có thể cảm thấy được ánh mắt của anh Phi đang dán lên người cô.

“A Tình.” Giọng nói nhẹ nhàng ảm áp của Mạnh Văn Phi làm cho Phương tình cắn môi.

“Qua đây.” Mạnh Văn Phi nói.

Phương Tình ngẩng đầu lên, thấy Mạnh Văn Phi vỗ vỗ chiếc ghế bên cạnh anh. “Chúng ta nói chuyện một chút nhé? Giống như tôi qua vậy, như bạn thân với nhau.”

Mặt Phương Tình lại càng đỏ hơn, ngón tay cô bấu chặt mép bàn, giọng nói nhỏ đến không thể nhỏ hơn: “Tôi qua em thất lễ quá. Xin lỗi.”

“Vậy thì đừng nghĩ đến chuyện tôi qua nữa. Cô qua đây ngồi đi được không?” Mạnh Văn Phi lại vỗ vỗ chiếc ghế bên cạnh, “Bây giờ tôi đang ngồi, cô đang đứng, tôi phải ngẩng đầu lên nhìn cô, không thích hợp để nói chuyện lắm.”

Phương Tình mím môi, không từ chối được, đành chậm chạp nhích qua.

Mạnh Văn Phi không nói tiếng nào, kiên nhẫn đợi cô ngồi xuống rồi mới nói: “Nếu tôi có làm việc gì khiến cho cô cảm thấy không thoải mái, vậy thì cho tôi xin lỗi cô.”

Phương Tình nhanh chóng lắc đầu.

“Giữa chúng ta có chút hiểu lầm.” Mạnh Văn Phi lại nói, “Lần trước Khương Tuấn nói tôi cho rằng cô giả vờ đáng thương nên không cho cô đến công ty làm việc, cô đã nghe thấy phải không?”

Phương Tình không biết nên trả lời thế nào. Đúng là cô đã nghe thấy, còn buồn suốt một thời gian. Nhưng cô phải giả vờ như chưa có gì xảy ra, cô không có nền tảng để giận hờn, hơn nữa anh Phi đã đồng ý nhận cô vào làm, còn rất quan tâm đến cô, còn bằng lòng giảng dạy đạo lý cho cô. Lí trí cho cô biết, anh Phi không phải thật sự xem thường cô, việc này xem như bỏ qua đi. Anh Phi không hề nhắc đến, người ta đã không để trong lòng, cô cứ bản khoăn mãi thật sự không hay chút nào.

Nhưng bây giờ anh Phi nhắc đến nó, cô không biết nên đáp lại ra sao.

“Tôi phải chính thức xin lỗi cô về việc này, lúc đó tôi không hiểu về cô, thật sự đã nghĩ có thể cô đã phóng đại cảnh ngộ của mình lên, là do tôi vô đoán. Xin lỗi. Con người tôi là vậy, kết giao bạn bè là một chuyện, nhưng trong công việc, trong việc dùng người vẫn tương đối cẩn thận. Tôi không muốn dùng một người không thật thà, gây rắc rối cho công ty. Đây là suy nghĩ thật sự của tôi lúc đó khi từ chối nhận cô vào công ty. Sau này tôi biết mình đã hiểu lầm cô, vậy thì lí do để từ chối cô đã không còn nữa. Lúc này tôi đã nói, tôi thấy cô rất giỏi giang, cô nấu ăn rất ngon, cửa tiệm của cô bày trí rất gọn gàng ngăn nắp, món ăn cũng được thiết kế rất cẩn thận, là một người rất chu đáo. Tôi nghĩ cô là một người rất chăm chỉ và có trách nhiệm, nên hy vọng cô có thể đến công ty làm việc.”

Tìm Phương Tình này lên một cái, ngược mắt nhìn anh.

“Lúc đầu tôi đã hiểu lầm cô, xin lỗi.”

Mạnh Văn Phi nhìn vào mắt cô, lặp lại lời xin lỗi lần nữa. Những lời này là lời thật lòng của anh, anh nợ cô, bây giờ rốt cuộc cũng có thể nói ra một cách đường hoàng, anh như vừa trút được gánh nặng. Nhịp tim của Phương Tình tăng nhanh, cô không ngờ sự việc lại được giải quyết như vậy. Cô cứ ngỡ chuyện lúng túng thế này mọi người đều không nhắc đến, lãng lạng quên nó đi là được, nhưng anh lại thành khẩn như vậy. Anh rất nghiêm túc, cô thấy được điều ấy trong ánh mắt của anh.

Quả nhiên anh là nam chính chỉ có trong tiểu thuyết mà, thảo nào bạn bè đều thích anh như thế, ai cũng đều nể phục anh.

Mạnh Văn Phi nhìn đôi mắt ướt át trong veo của cô, sự tín nhiệm và thuần khiết trong ánh mắt ấy khiến cho anh rất muốn xoa lên đầu cô. Anh nhin.

“Vậy cô tha thứ cho tôi chứ?”

Phương Tình gật đầu.

Mạnh Văn Phi nở nụ cười.

Mặt Phương Tình lại đỏ lên.

Lần này Mạnh Văn Phi không nhin nữa, anh đã xoa đầu cô.

“Vậy những gì tôi sắp nói sau đây, cô phải nghe cho kỹ.”

Phương Tình lại gật đầu, đúng là ngoan ngoãn nghe lời mà.

“Trước đây tôi phạm sai lầm này cho thấy tôi rất thực tế trong công việc, trong việc dùng người. Tôi không có lòng đồng cảm để sử dụng, giỏi là giỏi, không giỏi là không giỏi, chức vụ gì nên hưởng mức lương nào, nên làm ít hay nhiều việc, đều phải tính toán rõ ràng. Thế nên, lúc này cô đã hiểu lầm tôi, có phải nên xin lỗi tôi hay không?”

Phuong Tinh ngạc nhiên đến tròn xoe mắt, chủ đề này giống như viên đạn biết chuyển hướng vậy, xoay một góc 180 độ quay về bắn ngay vào cô. Lần này cả tai cô cũng đỏ ửng.

Phuong Tinh chưa kịp lên tiếng thì Mạnh Văn Phi đã bật cười. Anh lại xoa đầu Phuong Tinh. Sao lại đáng yêu thế nhỉ? Làm cho anh chú già như anh cảm thấy bất nạt cô nhóc này đúng là rất vui.

“Trêu cô thôi, không cần phải xin lỗi đâu.” Anh nói.

Câu “xin lỗi” của Phuong Tinh nghẹn lại, cảm thấy hơi ảm ức.

Mạnh Văn Phi ngả người tựa vào lưng ghế, dáng vẻ rất thoải mái, hỏi cô: “Có muốn nghe chuyện khởi nghiệp của tôi không?”

Tim Phuong Tinh lập tức nảy lên, gật đầu. Tò mò thật, rất muốn biết.

“Vậy trước tiên phải nói cho tôi biết lúc này cô đang nghĩ gì đã?”

Phuong Tinh lại kinh ngạc: “Nghĩ gì là gì ạ?”

“Thì cứ tùy tiện nói thôi.”

Phuong Tinh ngẫm nghĩ hồi lâu, lắc đầu: “Không thể tùy tiện được, em nói chuyện lúc nào cũng rất nghiêm túc.”

Mạnh Văn Phi bật cười ha hả.

Phuong tinh bị anh cười đến mặt nóng ran mãi không ngớt.

“Vậy nói xem lúc cô cảm thấy tôi đồng tình cô nên không muốn đến chỗ tôi làm việc đã nghĩ gì?”

“Dạ.” Phuong Tinh cúi đầu, cố sắp xếp từ ngữ: “Ừm, thì nghĩ, không muốn anh Phi thương hại em.” Nói cũng như không. Cô ngẩng đầu lên lén nhìn Mạnh Văn Phi một cái, anh đang nhìn cô, trên mặt đều là ý cười. Vậy ra hỏi câu khó như vậy, lại là trêu cô sao?

Cô đã hỏi. Mạnh Văn Phi nhướn mày: “Khó sao?”

Phuong Tinh gật đầu.

“Vậy thì đổi câu dễ hơn.”

Lại phải trả lời nữa? Phuong Tinh lập tức xụ mặt.

Mạnh Văn Phi lại bật cười thành tiếng. “Thật mà, chắc chắn rất dễ trả lời.”

Phuong Tinh nín thở, đây vẻ không tin.

Mạnh Văn Phi tiếp tục cười: “Cô đừng chọc tôi cười nữa.”

“Em đâu có.” Phuong Tinh nghiêm mặt, “Em đang nghiêm túc đợi câu hỏi mà.”

Mạnh Văn Phi cười không thể dừng được.

“Này, anh mà cứ cứ cười mãi như thế, xem như không có câu hỏi nữa, phải bắt đầu kể chuyện đấy.” Phuong Tinh đưa ra yêu cầu.

Mạnh Văn Phi lắc đầu, cố không cười nữa.

“Dù có câu hỏi, cũng chỉ được hỏi một câu nữa thôi.” Phuong Tinh lại đưa ra yêu cầu.

Mạnh Văn Phi háng giọng, rốt cuộc không cười nữa: “Được, chỉ hỏi một câu. Để tôi nghĩ đã, hỏi câu dễ thôi.”

Phuong Tinh đã ngồi ngay ngắn.

Mạnh Văn Phi lại muốn cười, cô thật sự đang nghiêm túc đợi câu hỏi đấy.

“Ừm, vậy nói xem lúc tôi bảo cô qua đây ngồi, cô lẻ mề nửa ngày cũng chưa chịu qua, lúc đó đang nghĩ gì.”

Câu hỏi này Phuong Tinh đáp rất nhanh: “Nghĩ phải mà máy uống nước ở trên lầu hết nước thì tốt biết mấy, em có thể nói em phải đi thay nước rồi bình

tĩnh lại. Nhưng hôm nay em kiểm tra rồi, trên lầu vẫn còn nước.”

Mạnh Văn Phi bật cười lớn. Nói chuyện như thế này, thật sự không thể nào ngờ được mà.

Phương Tĩnh xụ mặt nhìn anh cười.

Mạnh Văn Phi nói: “Cô pha tiếp ly cà phê cho tôi đi, pha xong chắc tôi cười xong rồi.”

Phương Tĩnh vừa lầu bầu “có gì buồn cười đâu”, vừa đứng lên hoàn thành việc pha cà phê đang dang dở khi nãy.

Ánh mắt của Mạnh Văn Phi vẫn luôn di chuyển theo cô. Phương Tĩnh không nhìn anh, mặt vẫn đỏ ửng, cô tập trung đun nước, đổ bột cà phê vào trong phin lọc, trong lúc đợi nước sôi, cô không nhịn được lại lầu bầu: “Em không giỏi nói chuyện đâu, nên trước đây khi các bạn trong lớp nói chuyện với nhau em đều không chen lời vào được.”

Cô ngẩng đầu lên nhìn Mạnh Văn Phi, Mạnh Văn Phi đang cười nhìn cô.

“Đó là tại bạn học của cô không biết thương thức. Tôi rất thích nói chuyện với cô.”

Phương Tĩnh thấy ngượng ngùng, cô cúi đầu xuống nhìn chằm chằm bột cà phê, cô cũng rất thích nói chuyện với anh Phi nha.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Khách Sáo, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.